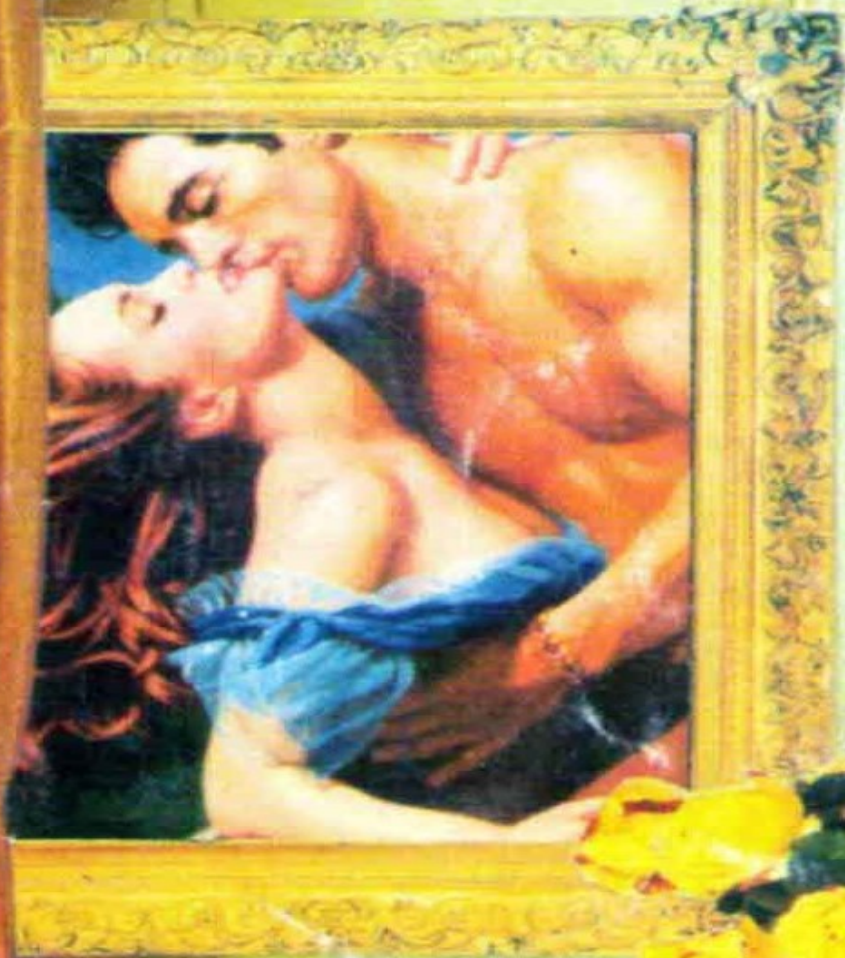

Емили Кармайкъл

**Невъзможно
влягство**

ЕМИЛИ КАРМАЙКЪЛ НЕВЪЗМОЖНО БЯГСТВО

Превод: Огнян Алтънчев, Милена Кацарска

chitanka.info

Доктор Оливия Барън пристига в Монтана, за да помогне на приятелката си от детинство Еми да се справи с трудната си бременност. Неочаквано съдбата пресича пътя ѝ с този на Гейб Данахър, загадъчния млад вдовец, който я отвлича в отдалечения си дом в планината, за да излекува болните му дъщери. Принудена да изчака края на зимата, за да се върне в града, Оливия неусетно се влюбва в привлекателния си похитител, докато най-изненадващо потресаващи тайни от миналото му не подлагат на изпитание чувствата им и не застрашават живота им.

ПРОЛОГ

Вирджиния Сити, Монтана

Юли, 1887

Едно хубаво старомодно обесване бе забавление, което гражданите на Вирджиния Сити, Монтана, не бяха виждали от двайсет, че и повече години — всъщност от бурните дни на шейсетте. Затова се събра доста голяма тълпа, за да види как Гейбриъл Уилям Данахър О'Конъл ще увисне на дървото. Зрелището обещавахе да посъживи малко горещия и сучен неделен следобед.

Уил О'Конъл обаче спокойно би минал и без такова зрелище. С ръце, завързани зад гърба, и с хлабава примка около шията той бе възседнал коня си и се взираше в развълнуваната тълпа. Светът бе полудял и дори ирландското му въображение не можеше да проумее как тихият и мирен живот, който си бе създал, изведнъж се бе преобърнал с главата надолу и го бе хвърлил в този кошмар. В ден като този той би трябвало да кърпи хамути, да поправя оградата, да се занимава с новородените кончета или да помага на някоя белоглава юница да се измъкне от храстите. Какъв беше този рязък завой на съдбата, който го хвърляше в лапите на такава грозна смърт с въже около шията?

В гърлото му се надигаха гневни протести, но Уил ги сподавяше. Не искаше да се показва слаб пред тази проклета тълпа. Многобройните лица се взираха с отворени уста в него, жадно очакващи да чуят изпукването на врата му и да видят последните гърчове на тялото. Нямаха право да се радват на смъртта му, нямаха право да го убиват с такава лекота. Обаче любителите на зрелища не се интересуваха от истината. Не ги интересуваше, че той има семейство, за което трябва да се грижи. Уил О'Конъл живееше извън границите на това, което „почтените“ хора наричаха правилен живот, и затова бе обречен. Щом един виден гражданин го обвиняваше в убийство и тежка телесна повреда, от съд нямаше нужда — следваше направо обесване.

Уил огледа множеството от хора, спирайки се на всяко лице поотделно. Мис Саманта Едгар, учителката, изглеждаше леко недоволна както от тълпата, така и от жертвата. Бе говорил с нея само веднъж — в деня, когато отказа да приеме Кати и Елън в училището си. Джон Милър, ковачът, се усмихваше широко. Явно от години не бе виждал нещо толкова забавно. Мечъм Тъли, магазинерът изглеждаше подходящо тържествен, но от всички хора, с които Уил бе работил през тези девет години отглеждане на рогат добитък и коне в ранчото си извън Вирджиния Сити, не бе срещал нито един човек, който да каже добра дума за него. Единственият приятел, който може би щеше да го защити, не бе тук. Старата вдовица Кейси смяташе, че всеки, дошъл от Емърълд Айл, е ако не съвършен, то поне поправим. Кати и Елън щяха да бъдат в безопасност при нея, бог да я благослови.

— Обесването ще бъде изпълнено, след като бъде прочетено обвинението!

При тези високо произнесени думи от шериф Кейл тълпата се умълча очаквателно.

— Уил О'Конъл е виновен за убийството на Бък Кандлис, един от най-видните граждани на Вирджиния Сити, както и за раняването на брата на Бък, Ейс, в крака. Бедният човек ще остане куц за цял живот.

Уил се усмихна мрачно. Бе стрелял в копелето, но единственото му престъпление тук беше, че не се бе прицелил така точно, както в Бък. Смъртта на Бък бе единственото нещо, което носеше удовлетворение на Уил в тази неприятна ситуация.

Шерифът се прокашля авторитетно.

— Уил О'Конъл е виновен също така и за убийството на индианка от племето Черните крака на име Ездачката, която е живеела с него.

Името се заби в сърцето на Уил като нажежен шиш и той затвори очи, за да превъзмогне болката. Мини, както той ѝ викаше. Единайсет години тя му бе съпруга, но за тези хора брачната церемония на индианците бе просто един варварски ритуал, а Мини — само една дивачка. В съзнанието му изплуваха топлите ѝ кафяви очи, широката ѝ усмивка, блестящочерната коса, падаща до кръста. Но последния път, когато видя тази коса, тя бе цялата изцапана с кръв, кафявите очи — безизразни и вперени с невиждащ поглед в гредите на тавана, а устата

— отпусната безжизнено. Отново усети в ноздрите си острия мирис на барут, натрапчивия аромат на кръв, сякаш пак бе там. В гърдите му заклокочи гняв и той си помисли, че ще се пръсне.

— Тъй като това е от... отвратително престъпление, то изисква незабавни действия от страна на добрите граждани на Вирджиния Сити и тъй като имаме честната дума на мистър Ейс Кандлис относно верността на описаните от него събития... ъ-ъ...

Уил отвори очи и видя как шерифът се визира в написаната от Кандлис реч. Времето приближаваше. Усети как стомахът му се свива в очакване на неизбежното.

— ... ъ-ъ... и като се има предвид, че съдията Паркър ще отсъства от града две седмици, аз... ъ-ъ... официално одобрявам това обесване в името на спокойствието на този град.

Той доволно кимна с глава.

Шерифът провери дали въжетото е здраво завързано на клона над главата на Уил, който с крайчеца на окото си долови как заместникът на шерифа се приближава към задницата на коня и се приготвя да я плесне. Коремът му се сви на топка. Не искаше да умира. Не искаше да виси на въжетото и да чака последния дъх да напусне тялото му.

Времето сякаш забави хода си. Дойдоха му наум думите на неговия приятел Кривака: „Този, който не се бои от смъртта, е глупак. Този, който не умее да контролира страха си, е страхливец“. Няма да бъде страхливец. Няма да позволи на тази проклета сбирщина да се подиграва с него.

Гневът бе добър помощник в случая. Уил спря погледа си на Ейс Кандлис, застанал най-отпред, подпрян на патерици и с превързано бедро. Видя собствения си гняв и омраза, отразени в погледа на мъжа.

Гласът на шерифа прекъсна мислите му.

— Уил. Нещо да кажеш за последно?

— Вече казах, каквото имах за казване, но ти не пожела да го чуеш.

Шерифът се прокашля отново.

— Е, хайде да свършваме тогава.

Плясъкът на заместника по задницата на коня почти се сля с пукота от пушечния изстрел. Конят се хвърли напред точно когато въжетото се скъса. Замаян от внезапното отхлабване и с бясно пулсираща в ушите му кръв, Уил заби пети в хълбоците на коня и се втурна право

в онемялата тълпа. С писъци и псувни любителите на зрелища се хвърлиха наляво и надясно, освобождавайки пътя. Уил току-що си бе помислил, че късметът на ирландците е просто една басня, но сега набързо измърмори молитва към свети Патрик да продължава в същия дух.

— Тате! Насам!

От страничната пресечка изхвъркна дребно момиченце, възседнало дръглив кон, и се впусна в галоп. Препускайки напред, то се помъчи да набута пушката в дисагите на седлото.

— Насам, тате!

— Кати? По дяволите! Какво, по дя...

— Насам!

Препуснаха по посока на хълмовете, западно от града. Един бърз поглед през рамо подсказа на Уил, че гонитбата е започнала. Шерифът и поне още трима мъже тъкмо се качваха на конете. После дърветата скриха града от погледа му.

Конят на Кати спря толкова рязко, че Уил замалко не се заби в него по тясната пътека. Тя извади нож и преряза въжетата, стягащи ръцете му.

— Остави примката — каза ѝ той. — После ще се оправям с нея. А сега изчезвай.

Кати не му обърна внимание.

— Елън! Елън, излизай!

— О, боже! И Елън ли?

Храстите покрай пътеката зашумяха и пред тях застана едно почти съвършено копие на Кати, колебливо теглейки коня зад себе си.

— Е, скачай на коня! — заповяда Кати. — Да не мислиш, че цял ден ще стоим тук?

— Изчезвайте и двете! — Изражението на Уил бе такова, че при други обстоятелства дъщерите му биха се разбягали от страх. Сега обаче зеленооките и чернокоси момиченца с трапчинки на бузите просто седяха, вперили погледи в него. — Върнете се при вдовицата Кейси. Останете там!

— Няма време — изчурулика Кати уверено. — Идваме с теб.

— Как пък не!

Но Кати вече препускаше напред.

— Знам как да се измъкнем оттук — извика тя през рамо и се усмихна. — Какво, цял ден ли ще висите там?

Уил изруга, но я последва. Нямаше накъде да върви. Яздейки плътно зад него, Елън се обади:

— Това е идея на Кати.

— Така си и помислих.

Десет минути минаха в здрав галоп и Уил непрекъснато чуваше шумът от потерята да се приближава. Хълмовете бяха доста открито място, за да могат да се скрият в тях, а присъствието на момичетата правеше евентуалната престрелка немислима. Те се спряха и погледнаха назад по пътеката.

— Кати, вземи Елън със себе си, заобиколете и се върнете обратно в града. Ще се наложи да се измъквам с бой.

— Не, тате. Знам как да се измъкнем. Хайде.

Уил прокле деня, в който Мини го дари с дъщери, прокле и себе си, задето ги бе научил да мислят като мъже. Теренът ставаше все по-труднопроходим, потерята вече се виждаше и бързо ги приближаваше. Кати подкара коня си по течението на виец се през храсталака поток.

— Насам, тате. Докато ти беше в затвора, аз поразузнах малко наоколо. Вдовицата Кейси си мислеше, че съм горе, потънала в сълзи като Елън, но ми дойде наум, че мама не би ми простила такова бездействие, след като знам, че скоро ще те обесят.

Коритото на потока се стесни. Ако водата влизаше под земята, нямаше накъде да бягат. Тропотът от копитата зад тях се чуваше съвсем ясно.

— Ето, това е. Хайде.

Коритото на потока свършваше с десетфутов^[1] водопад. Вирът под него изглеждаше достатъчно дълбок, за да поеме скока на кон заедно с ездача. Уил разбра, че се измъква от примката на палача. Съмняваше се да им е притрябвал чак толкова, че шерифът Кейл или някой друг от набързо сформираната потеря да рискува да направи такъв скок. Кати го изгледа самодоволно.

Елън надникна през ръба.

— Кати! Ти си луда!

— Не е толкова високо.

— Невъзможно!

Уил прекъсна спора им.

— Вие, момичета, ще се върнете в града заедно с преследвачите. Шерифът не е човек, който ще си изкара яда на десетгодишни деца. Ще се върна да ви взема, когато мога.

— Дадено, тате.

Щяха да бъдат много по-добре при вдовицата Кейси, отколкото при него, въпреки че понякога Кати я вбесяваше. Вдовицата бе богата и обичаше момичетата. Тя щеше да ги закриля. Когато Уил намереше начин да се оправи с Ейс Кандлис, отново щеше да се събере със семейството си.

Уил знаеше, че ако продължава да мисли така, няма да има сили да ги остави. Стегна се и заби рязко пети в хълбоците на коня. Стреснато, животното се хвърли напред и стомахът на Уил се сви, когато светът започна да пропада. Падането сякаш продължи повече от очакваното. Приводниха се със страхотен плясък. Водата го изтръгна от седлото и го погълна. Уил отвори очи и видя как конят размахва копита на косъм от главата му, после нозете му стигнаха дъното и той се отгласна със сила от него. Показа се на повърхността и изтри очи тъкмо навреме, за да види и скока на Елън.

— По дяволите!

Гмурна се подир нея и я измъкна на повърхността.

— Кати смушка коня ми с пръчка!

— Махайте се оттам! — извика Кати отгоре. — Ето ме и мен!

През главата на Уил мина цяла поредица от ирландски ругатни, докато вадеше дъщерите си от разпенената мътилка. И трите коня ги чакаха на брега, пръхтящи и пръскащи вода.

— Казах ли ти, че знам как да се измъкнем? — усмихна му се Кати.

— Хареса ли ти това?

— Изобщо не ми хареса — сопна се шерифът Кейл на заместника си. — Ако Ейс Кандлис очаква от мен да си счупя врата, за да хвана тоя дявол, дълбоко се лъже.

Останалите преследвачи спряха конете си на ръба на водопада и загледаха как ирландецът и дъщерите му тръгват надолу по потока, повели конете зад себе си.

— И това ако не е край, здраве му кажи — промърмори Ейб Харпър.

— Това е моят край — добави Кейл и обърна коня си в посоката, откъдето бяха дошли. — Отсега нататък Кандлис сам да си върши мръсната работа.

[1] Около три метра. Един фут е равен на 30 см. — Б.пр. ↑

1.

Елкхорн, Монтана

Ноември 1889

— Е, Маргарет, просто не знам какъв съвет да ти дам, скъпа. Това е един наистина неприятен проблем. Кой би помислил, че трябва да се съобразява с такова деликатно нещо в забутано място като Елкхорн? Искам да кажа, всеки знае как да се оправя с простите миньори, златотърсачи, комарджии и проститутки, с които градът с пълен, обаче как човек трябва да се държи с жена като Оливия Барън?

Маргарет Нортън сви устни и погледна към приятелката си раздразнено.

— Нали точно това те питам, Корнелия. Какво да правя с Оливия Барън?

Хенри Шрайнър попречи на евентуалния отговор, като се появи от задната стаичка на универсалния си магазин и се усмихна на двете дами.

— Добър ден, мисис Нортън, мисис Стануик. Мога ли да ви помогна с нещо?

— О, да, Хенри. — Маргарет отвори чантичката си и извади късче хартия. — Тук имам един списък. Нека момчето ти донесе нещата по някое време следобед, моля те. Хората ми трябва да започнат с подготовката на партито за утре вечер. Надявам се, че с милата ти съпруга сте получили поканата ми.

— Пинелъпи чака с нетърпение събитието. За нещастие обаче аз трябва да присъствам на събирането във Фратърните Хол.

— Е, разбира се, не бива да пропускаш масонското ви събиране.

Маргарет погледна накриво Корнелия. Мъжете бяха толкова неразбираеми! Как могат да предпочетат шумното събиране в задимения Фратърните Хол пред възвишената промяна, предлагана от партито ѝ, където братовчедът Едгар от Пенсилвания ще ги забавлява с музикални откъси за пиколо и флейта. Хенри Шрайнър не би могъл да

разбере и проблема ѝ с Оливия Барън, поради което Маргарет изостави темата и изчака мъжа да насочи вниманието си другаде.

Корнелия обаче се интересуваше повече от пазаруването.

— Чух, че сте получили нова пратка шапки, мистър Шрайнър.

— Всъщност да, мисис Стануик. Току-що пристигнаха от Хелена и са чудесни. Ще ги видите през два щанда от лавицата с инструментите, точно пред лопатите. А сега ме извинете, уважаеми дами. Ако имате нужда от нещо, само трябва да ме помолите. Сигурен съм, че нещата ще ви бъдат доставени навреме, мисис Нортън.

Той се обърна да посрещне току-що влезлия в магазина мъж, съпроводен от вълна студен въздух, нахлула през отворената врата.

Маргарет се сгуши в палтото си и погледна намръщено приятелката си.

— Корнелия! Не гледай шапките, а ми помогни да реша нещо за Оливия Барън.

— Казах ти вече, скъпа. Изобщо нямам представа.

— Но тя е на гости на едно от най-известните семейства. Ако не я поканя, мисис Талбът може да се обиди и аз да се окажа в много неловко положение.

— Възможно е.

— Но ако я поканя, никой няма да удостои музиката с нужното внимание, нито пък ще се докосне до освежителните напитки. Ще я зяпат с отворени уста.

— Да, вярно е. Това е наистина дилема. Я виж! — Корнелия вдигна от щанда една бутилка. — Германска зелена горчивка „Хуфланд“. Мислиш ли, че ще е полезна за стомаха ми?

— Корнелия, но ти не ми обръщаш внимание — смъмри я Маргарет. — Изобщо не мога да разбера защо една жена ще си избира такава професия като медицината. Наистина не мога. Не че мис Барън се е родила без никакви предимства. Нищо подобно. Самата мисис Талбът ми каза, че семейството ѝ е доста известно в банковите кръгове в Ню Йорк. А и външният ѝ вид прави доста добро впечатление, ако трябва да говорим откровенно. Сигурна съм, че би могла да си намери съпруг, ако насочи усилията си към култивиране на женствеността си, вместо да тича подир нещо, което би трябвало да бъде оставено на мъжете. Това е неестествено, ето какво е!

— Сигурна съм, че си абсолютно права, Маргарет. В края на краищата ти винаги си.

— Ако не бе такава близка приятелка с Еми Талбът, изобщо не бих се занимавала с нея, уверявам те. Но мисля, че за утре вечер трябва да я поканя. Мисис Талбът ще се разстрои, ако не го направя, а не бих искала да я разстройвам в нейното деликатно положение.

— Все пак мисля да купя германската горчица. Тази на Лидия Пинкъм вече не е така успокояваща като едно време.

Маргарет въздъхна.

— Добре, скъпа. Но хайде да тръгваме. Наистина трябва да се връщам вкъщи. Мистър Шрайнър! — Тя повиши глас, за да отвлече вниманието му от другия клиент. — Ще доставите стоките днес следобед, нали?

— Да, мисис Нортън. Бъдете спокойна.

— Чудесно. Хайде, Корнелия. Времето напредва.

— Ами шапките?

— По-късно ще ги разгледаш, скъпа. Наистина. Имаме толкова работа.

Изад щандовете Еми Талбът трепна при затварянето на вратата зад гърбовете на двете дами.

— Оливия, толкова съм смутена. Извини ме за тия две стари чавки. Със сигурност няма да отидем на глупавото им парти утре вечер.

— О, глупости! — усмихна се Рейчъл Оливия Барън. — Въобще не се чувствам засегната, така че не се безпокой.

— Но как само говореха! Ужасно е, срамувам се за тях и за целия град, който, откак си пристигнала в Елксхорн, гледа на теб като на експонат от зоопарк. Побеснявам от това! Ти бе достатъчно любезна да дойдеш чак от Ню Йорк, за да помогнеш на приятелката си, и аз очаквам хората да оценят този жест и да ти отдадат нужното внимание и любезност. Вместо това обаче те са се втренчили в теб, като че ли си някакво рядко изкопаемо. Казвам ти, страшно се ядосвам, като ги гледам такива.

— Лесно се ядосваш — усмихна се отново Оливия. — Свикнала съм да бъда обект на женски клюки и ако те не се отнасят така с мен, ще се чувствам съвсем пренебрегната.

— Ти си много добра. От думите на Маргарет Нортън...

— ... стомахът ти се преобръща и те заболява глава. Да, знам. Еми, този твой характер никак не е полезен за бебето, което носиш.

Еми се стресна.

Оливия се засмя на реакцията на приятелката си. Най-сигурният начин да я накара да се съгласи с каквото и да било бе да насочи вниманието ѝ към доброто на нероденото ѝ дете. След като бе загубила две бебета, сега Еми бе готова на всичко, само и само да дари съпруга си със здраво и жизнено дете — дори и да накара най-добрата си приятелка от детството да отложи спечеленото с толкова труд назначение в Нюингландската болница за жени и деца и да дойде в това забравено от бога място, за да ѝ помага.

— Горее главата, скъпа! Не ти предсказвам страшни бедни. Просто искам да сдържаш емоциите си малко повече.

Еми се нацупи шеговито.

— Лесно ти е на теб. Винаги си била сдържана. Как може да не те вълнува това, че хората се отнасят с теб като с някакво странно създание?

— Откак навърших десет години и реших да стана лекар, хората непрестанно ми казват, че съм странна жена. Даже и баща ми, да е жив и здрав, твърдеше, че някой ден ще загазя. Четеше ми произведенията на доктор Е. Х. Кларк и даже ме караше да запомням наизуст най-красноречивите му напътствия. Още си спомням една от глупавите му филипики^[1]: „Високото образование при жените означава прекомерно развитие на мозъка и хилаво тяло, анормално активна церебрална дейност и анормално слабо храносмилане, бърза мисъл и констипация^[2] на стомашно-чревния тракт“. Наистина доста отегчителен бе тоя доктор Кларк.

— Божичко! И баща ти те е карал да четеш такива неща?

Оливия се усмихна без злоба.

— Такива и още много други, бог да го поживи! Принудена бях да изслушвам становищата на почти всички негови приятели и роднини по този въпрос, както и мненията на професори по медицина и на колегите му лекари. Интелектът у жените бил твърде ограничен, за да може да възприема сложността на медицината, липсвала им смелост и точна преценка, били нервни, възбудими и склонни към неконтролируема истерия.

— Какви глупости!

— Разбира се. Но виждаш ли, човек свиква с подобни твърдения и без да им обръща внимание, продължава да следва набелязаната цел. Да се оставиш хората да те занимават с глупавите си предразсъдъци е съвсем безсмислено.

— Е, аз, разбира се, съм щастлива, че Силвестър не е толкова тесногръд. Всъщност той наистина се зарадва, когато му казах, че имам намерение да те покана тук.

— Силвестър се радва на всичко, което може да направи за теб. Ако го бе накарала да ти доведе и маймуна от Африка да ти помага, той щеше да обърне земята, но да ти достави удоволствие.

Еми се усмихна.

— Сигурно. Но съм убедена, че смята помощта ти за по-квалифицирана от тази на маймуната.

Дълбоко в себе си Оливия се съмняваше в това.

— Тъкмо стана въпрос за Силвестър. Нали му обещахме да се срещнем с него след двамащ минути на чаша горещ шоколад? Така че ако ще търсиш плат за завеси в детската, по-добре започвай.

— Да — въздъхна Еми. — Просто ония дърти свраки ми отвлякоха вниманието. И къде се губи мистър Шрайнър точно когато ми трябва? Бог знае къде е забутал оня плат, който ми е обещал.

Докато Еми се отправи да търси магазинера, Оливия се разходи покрай щандовете, наслаждавайки се на смесения аромат, който изглежда изпълваше всички такива магазини, независимо дали те се намираха в многолюдния Ню Йорк Сити или в пустошта на западна Монтана — топлият мирис на кожа, сладкият аромат на отворените кутии сладки, миризмата на тютюн и прясно отрязано дърво. В единия ъгъл имаше никелирана печка, чиито изгорели цепеници допълваха гамата от миризми — излъчваната от нея топлина едва надделяваше над студения ноемврийски ден, и то до момента, в който някой влезе и вътре нахлу студен въздух.

Стоките включваха всичко — от дамски дрънкулки до съдове за промиване на златоносен пясък, от готварски принадлежности до кирки и лопати. Стенните рафтове бяха претъпкани с консервирана храна — сухо мляко, плодове, месо. Бъчонките съдържаха сладки и малко оклюмани зеленчуци, докарани тук с фургон от места с по-топъл климат, а зад касата бяха наредени патентовани лекарства, предназначени да излекуват всяко болестно състояние — всичко това

бе спретнато подредено по азбучен ред. Оливия намръщено се взираше в разноцветните етикети и невероятните неща, написани по тях. По време на практиката си в Ню Йорк вече бе виждала какво могат да направят тия силно алкохолизирани, а понякога и наркотизирани тоници на наивни мъже и жени, опитващи се да лекуват „нервите“ си, стомашните си разстройства и общата си отпадналост.

— Имаме доста лекарства, доктор Барън.

Хенри Шрайнър с гордост посочи пирамидата от бутилки.

— Наистина имате, мистър Шрайнър. Но бих се поколебала да нарека тези илачи „лекарства“, сър. Те причиняват повече зло, отколкото добро.

Магазинерът се смути от хладния поглед, който тя му отправи. Оливия вече бе разбрала, че много мъже се стряскаха от жени, които се осмеляваха да ги погледнат право в очите — може би защото не бяха свикнали с това.

Той се прокашля смутено.

— Е, да, но доктор Кахил и старият доктор Трал и винаги пращаха по някой да си вземе това или онова лекарство. Май мнението им не съвпада с вашето, мадам.

В гласа на магазинера се прокрадна покровителствена нотка, с която Оливия вече бе свикнала. Тя просто се усмихна.

— Бихте ли ме насочили към мисис Талбът? Май се загубихме.

— Мисис Талбът е в задната стая и разглежда един топ плат. Искате ли да ви заведем?

— Не, благодаря. Ще поогледам наоколо, докато тя свърши. Кажете й, че ще я чакам при новата пратка шапки.

— Разбира се, мис... ъ-ъ... доктор Барън.

Оливия не можа да се въздържи да не хвърли един поглед на шапките. Страстта ѝ към тях бе една от малкото женски слабости, които си позволяваше. Когато една жена е решила да посвети живота си на научни изследвания и работа, тя трябва да си остави и някои дребни удоволствия.

Дори и с прехвалената нова пратка от Хелена асортиментът от шапки в магазина на мистър Шрайнър нямаше нищо общо с този, който Оливия би намерила в Ню Йорк. Все пак, след като изпробва няколко модела, критично оглеждайки се в малкото овално огледало, закачено на дървената стена, тя реши, че една малка сламена шапчица,

леко наклонена напред над челото ѝ, е най-подходяща за нея. Напомняше ѝ за модата, която бе видяла в Париж, само че парижанки носеха шапките си дръзко килнати напред и си слагаха перука в допълнение към собствените си къдрици. Оливия съвсем не бе сигурна, че постига желания ефект, като поставя шапката на правата си и разделена на две коса.

Стъпките зад гърба ѝ ѝ подсказаха, че Еми се връща. Оливия си помисли, че преди да купи шапката, трябва да се посъветва с приятелката си — тя разбираше от мода повече от нея.

— Не мислиш ли, че това е малко дръзко, Еми? А и малко непрактично, предполагам. И въпреки това е хубава, нали?

— Прилича на шапката на мулето на един златотърсач, когото току-що видях на улицата.

Този плътен баритон едва ли принадлежеше на Еми! Оливия рязко се завъртя с пламнало лице и се наложи да вдигне глава, за да срещне едни хлътнали зелени очи на загоряло от слънцето лице.

— Моля да ме извините!

Студеният ѝ тон накара непознатия да се усмихне и противно на другите мъже, той посрещна погледа ѝ, без да трепне.

— Стори ми се, че искахте мнение и тъй като наоколо нямаше никой друг, помислих си, че моето ще ви свърши работа. В края на краищата дамите си слагат такива безполезни малки шапчици, за да впечатлят мъжете, нали?

— Разбира се, че не! Купуваме ги, за да пазят косите и лицето ни от слънцето.

— Е, в такъв случай не бива да купувате тази. Почти цялата ви коса се вижда и мога да ви гарантирам, че ако разчитате на тази шапка да запази лицето ви от слънцето, ще трябва да го лекувате после от изгаряне.

— Не съм искала мнението ви, сър.

— Е, стори ми се, че го направихте.

— Чух стъпките ви и си помислих, че е приятелката ми мисис Талбът.

— Сигурен съм, че когато за последен път се видях в огледалото, не бях мисис Талбът. Гейбриъл Данахър, на вашите услуги, мадам.

В говора му се долавяше съвсем лек ирландски акцент, придаващ на думите му весела напереност, която Оливия намери за много

дразнеща. Арогантността му без съмнение се подсилваше и от увереността, че тъмният тен допринася доста за приятния му външен вид. Смарагдовозелени очи светеха ясно на фона на бронзовия загар на лицето. Черна коса, лъскава и гъста, падаше на вълни до раменете му. През брадичката му преминаваше едва забележим белег, придаващ известна грубост на силните и приятни черти на лицето му. Висок и широкоплещест, мъжът имаше държане, навеждащо на мисълта, че стаята е негова само защото той се намира в нея. Това бе нещо, което, изглежда, бе запазено от природата само за мъжете и винаги успяваше да впечатли дамите.

Оливия обаче не бе впечатлена. Бе разбрала, че мъжете, които се мислят за очарователни или хубави, обикновено са толкова уверени в себе си, че забравят за необходимостта от маниери.

— А вие сте... — подсказа той усмихнато.

— Не съм от вашите познати. Нямам навика да завързвам разговор с мъже, на които не съм била представена.

— Мисля, че току-що се представих.

Веселите бръчици около очите му станаха по-ясни, докато Оливия свиваше устни в явно неодобрение. Грубиянът я дразнеше, това беше нещо ново. През целия си двайсет и шест годишен живот Оливия бе мъмрена, поучавана и понякога ухажвана, но много рядко дразнена. Стана ѝ неприятно и обикновено добрата ѝ природа отстъпи пред внезапното желание да постави мистър Данахър на мястото му. Тя се изправи с всичките си пет фута и три инча^[3].

— Опасявам се, че не бих могла да сметна маниерите ви за изтънчени, мистър Данахър. Един джентълмен никога не въвлича дама в разговор, освен ако не са стари познати, не отвръща на въпроси, зададени другиму, не продължава да натрапва присъствието си... — Тук тя го изгледа унищожително от глава до пети. — ... *прашното* си присъствие на дама, която тактично му е показала нежеланието си за по-нататъшен разговор.

— Тактично?

Оливия се изчерви.

— Да. Тактично. Но когато тактът не помага, мистър Данахър, имам цял арсенал от по-силни думички.

— Обзалагам се, че е така.

Най-неприятното в този разговор бе, че мистър Данахър изобщо не изглеждаше ядосан. Устните му, които бяха доста тънки — вероятно признак на слаб характер, както Оливия със задоволство забеляза — продължаваха да се усмихват.

— Много ще ви бъда задължена, сър, ако се преместите в друг отдел на магазина. Не мисля, че дамските шапки ви интересуват прекомерно и тъй като разговорът ни завърши...

— Оливия! Божичко! — Еми се появи иззад един от щандовете. — Този мъж безпокои ли те? Да извикам ли мистър Шрайнър?

— Прекрасно мога и сама да се погрижа за себе си, Еми. Нищо не е станало.

Досадникът учтиво кимна на Еми.

— Мисис Талбът.

Еми го удостои със студен поглед и демонстративно му обърна гръб.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита тя Оливия.

— Разбира се.

— Радвам се, че се запознахме, мис Оливия.

Преди мъжът да се обърне и отдалечи, Оливия долови в усмивката му триумф. Бе разбрал името ѝ, независимо от нежеланието ѝ да му го каже, но тя не можеше да си представи за какво му е. Без съмнение той просто се бе забавлявал по някакъв свой си начин.

— Толкова съжалявам, Оливия. Понякога наистина тъгувам за Ню Йорк, където подобни волности с дами не се позволяват в нито един магазин. Градове като Елксхорн са място за такива комбинации от простотия и изисканост, че не ми се приказва. Целият Запад е такъв. Няма никакъв начин да се предпазиш от неприятни личности.

Оливия все още стоеше, загледана в гърба на Гейбриъл Данахър, който се бе отдалечил и разглеждаше щанда с миньорски принадлежности.

— Кой е този досадник?

— Името му е Гейбриъл Данахър и е пълен боклук. Веднъж Силвестър ми каза да минавам от другата страна на улицата, ако го срещна. А Мери Кейт Лаудън ми пошушна, че живее в планините с две индиански повлекани. Две жени! Представяш ли си? — Тя се изкиска. — Силвестър ще ми се кара, ако разбере, че слушам такива неща. Той е убеден, че една дама не бива да разваля слуха си с подобни глупости.

Както и да е, мистър Данахър има мина в планината и слиза много рядко в града. И никой не е виждал харема му, макар Мери Кейт да се кълне, че го е зърнала веднъж.

— Е, добре... — Оливия бръсна въображаема прашинка от полата си. — Две жени. Доста странно. Чувала съм, че понякога индианците имат повече от една съпруга.

— О, но те не биха могли да му бъдат съпруги, Оливия. В края на краищата той е бял.

— Какво от това! Щом един бял може да живее в такъв съюз с индианка, той със сигурност трябва да се е оженил за нея.

Еми се усмихна и поклати глава.

— Сигурна съм, че този тип мъже изобщо не се вълнуват от това какво *трябва* и какво не. Ако е като поне половината златотърсачи наоколо, той сигурно е търсен от закона за някое прегрешение.

Оливия махна с ръка, показвайки, че темата на разговора повече не я интересува. В края на краищата това не бе никаква тема и тя не биваше да си губи времето в мисли за някакъв непознат мъж.

— Тъкмо стана дума за Силвестър. Закъсняваме за срещата си с него.

— Той няма да има нищо против. Аз къснявам почти за всичко. Платът, който мистър Шрайнър ми е запазил, е в такива ярки и свежи цветове! Казах му да го изпрати вкъщи днес следобед. Нямам търпение да започна завесите в детската. Сигурна съм, че рисунките ще ти харесат — малки жълтурчета и яркозелени листенца...

Оливия се усмихна нежно, заслушана в радостното ѝ бърборене, и тръгна подир нея към изхода. Но не можа да се въздържа да се извърне веднъж към вътрешността на магазина. Гейбриъл Данахър я гледаше. Тя рязко обърна глава напред и побърза да настигне Еми.

Гейб Данахър, известен другаде и в други времена под името Уил О'Конъл, се взираше от прозореца на магазина към отдалечаващите се по прашния дървен тротоар жени. Устните му се разтеглиха в несъзнателна усмивка. Оливия. Името подхождаше на жената. Звучеше му като името на нечия строга и вечно поучаваща баба. Вярно, че не изглеждаше достатъчно стара, за да е баба, но строгостта и склонността към поучаване бяха налице.

Хенри Шрайнер излезе от вътрешната стаичка.

— Намери ли барута, който търсеше, Гейб?

— И все пак...

— Моля?

— О, да, Хенри. До амуниците, както ми каза. — Вдигна тежкия сандък и го отнесе до касата. — Колко?

Докато Хенри регистрираше продажбата и гордо се хвалеше с новата си касова машина, която бе купил наскоро от Националната компания за касови апарати, Гейб погледна през прозореца още веднъж. Дамите ги нямаше. Какво го бе накарало да се препира с тази тъмнокоса дребна жена, приличаща на малка сива мишка? Той бе саможив човек — навик, който през последните две години се бе превърнал в жизнена необходимост — и изобщо не бе в характера му да се натрапва на такива неговорчиви жени. Може би защото тя изглеждаше толкова смешна с онази шапка? Или може би интересът му към нея е бил породен от строгото облекло и силно опънатата назад коса, които някак не подхождаха на младата ѝ кожа и очевидното удоволствие, с което се занимаваше с онази безполезна шапка...

— Това ли е всичко за днес, Гейб? — Хенри проследи зареяния поглед на Гейб. — Нещо интересно ли видя?

— Какво? О, нищо. Просто се бях замислил.

— Това всичко ли е?

— Не. Трябват ми още брашно, бекон, фасул, сол, сода за хляб... — Гейб порови в джоба на ризата си за списъка. — Хвърли вътре и две от онези червени панделки.

Хенри прегледа набързо смачканото листче хартия.

— Ще останеш ли в града по-дълго?

— Довечера си тръгвам.

— Тогава намини по-късно. Ще приготвя всичко и ще ти го сложа в някоя от онези торби, дето можеш да ги преметнеш през седлото.

— Чудесно. — Той отново погледна през прозореца. — Мисля да отида да пийна нещо.

— Това ще прогони ноемврийския студ от костите ти.

С ленива крачка Гейб се отправи по прашната улица към Силвър Пик Сълун. Както и съседният бар „Масоник Фрагърнити Хол“, кръчмата бе една от малкото къщи в Елкхорн, Монтана, които бяха

довършени не само отпред. Четирите стени и на двете сгради бяха направени от добре обработен дървен материал, а не като останалите — само що-годе прилична фасада, криеща зад себе си обикновена постройка от неодялани трупи. Вътре подът на кръчмата бе покрит със слама, за да поема мръсотията, течностите и недотам точно прицелените в плювалниците хрочки.

Гейб седна с лице към вратата и с гръб към стената. Едно момиче развя веднага полите си към него.

— Питие?

— Уиски.

— Бутилка?

— Една чаша стига.

Гейб рядко пиеше, защото бе виждал как баща му се напива до смърт, преди майка му да стегне багажа на децата си и да отплава на борда на един кораб от Ирландия до Ню Йорк. Но точно сега имаше нужда от уиски.

Момичето му се усмихна.

— Веднага.

Липсата на един от предните зъби правеше усмивката ѝ да изглежда повече комична, отколкото подканваща, но очите ѝ бяха топли и добродушни. Въпреки че миришеше на пот и около шията ѝ, изглежда, постоянно имаше линия мръсотия, би могла да даде някой и друг урок по приятелски обноски на високомерната Оливия.

— Нещо друго, мистър?

— Точно сега не, благодаря.

— Както кажете, но ако решите друго, спомнете си за мен.

И ето че той пак се замисли за жената от магазина. Колко странно, че очите ѝ изглеждаха много по-млади от лицето, а може и така да му се е сторило поради съдържаните ѝ маниери, които сякаш я състаряваха с години. Би могла да бъде на каквато и да е възраст между първата половина на двайсетте и втората половина на трийсетте. Не че имаше някакво значение. Той, първо на първо, не знаеше с какво бе привлякла вниманието му.

Гейб се засмя и наклони стола си назад към стената. Майка му, добре възпитана и деликатна жена, която остана дама въпреки бедността, в която завърши дните си, го бе уверила, че душата си знае работата и когато той срещнел доброто ирландско момиче,

предназначено за него, нямало да може да откъсне поглед от нея. Точно така се бе случило с Мини. Вярваше, че майка му би одобрила Ездачката, въпреки че разликата между индианка и ирландка бе от земята до небето.

Гейб усети, че го обхваща мрачно настроение, както винаги, когато се сетеше за жена си. По-добре да мисли за онзи ходещ сандък с барут, дето се опита да му откъсне главата при Шрайнър. Бая кураж му трябваше на човек, за да задържи поглед върху нея и ако го направеше, бог и свети Патрик да помагат на бедния смелчага.

— Ето ти уискито, сладур.

Момичето отново му отправи беззъба усмивка, но когато той благодари само с кимване, тя се обърна и го остави. От нямане какво да прави Гейб я проследи с поглед как лъкатуши между масите на претъпканата кръчма, докато изведнъж вниманието му бе привлечено от гръмогласна ругатня.

— Мръсен гаден новобранец! Кво значи тва нямам достатъчно пари?

— Ами аз... аз...

На една маса близо до бара младо момче, чиито дрехи и чисто нови ботуши подсказваха, че току-що е пристигнал от някои поцивилизовани места, се помъчи, заеквайки, да се извини.

— До последното вдигане имах достатъчно и мислех, че ще спечеля това залагане. Божичко! Кой можеше да предположи, че ще извадите флош роял!

Съдейки по това как се държи мъжът, шансовете му да извади флош роял бяха наистина добри, забеляза Гейб.

— Няма човек, заложил срещу Дан Кайл, дето да не си е платил залога, ясно ли ти е, новобранец такъв?

Младежът започна да бърка в джоба на жилетката си.

— И... имам часовник. Хубав. Мога да ти го дам.

— Часовник — изимитира умолителния глас на момчето Кайл за голямо удоволствие на околните, наблюдаващи с жив интерес сцената. — Можел да ми даде проклетия си часовник! — Той хвърли убийствен поглед на жертвата си. — Не е достатъчно.

Момчето бутна стола си назад и стана.

— И коня си.

— Не е достатъчно.

— Но той струва най-малко петдесет!

— Ти заложи двеста.

— Ще си ги получиш!

— Ще си ги получи, като ти одера кожата, момче.

Гейб обикновено се държеше настрана от такива работи, но слабото му място бяха гаднярите. Тази негова слабост го бе вкарвала в бели и по-рано, щеше да го вкара и сега. Новобранецът бе млад и глупав, но противникът му бе лъжлив кучи син. Не беше трудно да избере чия страна да вземе.

— Защо не си избереш някой мошеник като теб, Кайл?

Гласът на Гейб бе спокоен, но всички насочиха погледи към масата му.

Кайл присви очи.

— Ирландец, а?

Гейб повдигна чаша в мълчаливо потвърждение.

— Ти май намекваш, че мамя на карти, а?

— Не мамиш добре. Но мамиш.

— Това си е направо покана за бой, ирландцецо.

Всички в кръчмата затаиха дъх в очакване. Гейб въздъхна. Винаги ставаше така.

— Точно в момента нямам друга работа. — Той се изправи и нави ръкави.

Цялата кръчма нададе окуражителни викове, когато Кайл се втурна напред. Един хубав бой щеше да посъживи малко следобеда. Преди да бяха изминали и трийсет секунди, всеки в кръчмата бе направил избора си и се бе потопил изцяло в забавлението. Нямаше смисъл да позволят на един мошеник и на някакъв си скапан ирландец да им го отнемат.

[1] Гневна изобличителна реч срещу някого. — Б.пр. ↑

[2] запек. — Б.пр. ↑

[3] 157,5 см. — Б.пр. ↑

2.

— Още малко и ще се пръсна. — Силвестър Талбът погледна нежно жена си, която обираше последните остатъци от кайсиевия пай. — Хареса ли ти?

Еми въздъхна.

— Чудесен беше.

Тя отпрати извинителен поглед към Оливия, която отпиваше от чая си в мълчаливо неодобрение, и продължи:

— Знам, че обещах да пийна само шоколада, но паят изглеждаше толкова апетитен.

— Апетитът ти расте заедно с корема.

Еми се изчерви, а Силвестър я изгледа шокирано.

— Наистина, Еми. Трябва да се опиташ да насочиш апетита си към храна, която да те подсилва, а не да увеличава теглото ти.

— Да, скъпа Оливия. Знам. Когато съм гладна, мисля със стомаха, а не с мозъка си.

— Раждането ще мине много по-леко, ако успееш да натрупаш мускули, а не тлъстини. Освен това, ако продължаваш да ядеш така, докато се роди бебето през февруари, ще заприличаш на крава.

Оливия забеляза, че лицето на Силвестър е порозовяло и колосаната яка на ризата му сякаш бе готова да се скъса.

Знаеше, че откровеният ѝ разговор го смуцава — той бе човек, който смяташе, че жените трябва да имат деликатни маниери и изтънчена реч. Но Еми, бог да я поживи, имаше нужда от някой, който да не я глези толкова. Силвестър така се тревожеше за успешния изход на бременността ѝ, че я гледеше като рохко яйце. Той смутено се прокашля.

— Сигурна ли сте, че не искате да взема двуколката и да ви закарам у дома?

— Не ставай смешен, Силвестър. До вас има не повече от половин миля. И Еми, и аз имаме нужда от малко разходка.

Силвестър не изглеждаше убеден.

— Наистина, Силвестър. Еми не е болна. Здрава е като мен и теб. Глезотиите само ще направят последните й месеци по-трудни.

— О, но аз не искам да ме глезят — заяви Еми. — Искам само бебето ми да е здраво.

— Браво! Сега ще тръгваме ли? Скоро ще мръкне.

Еми хвърли последен поглед на жалките остатъци в чинията си.

— Еми! — скара й се Оливия.

— Идвам, идвам.

Слънцето бе ниско над хоризонта, когато тримата излязоха от „Грандхотел“ и поеха по главната улица на Елкхорн. Оливия придърпа палтото си, за да се предпази от студа, и пак си помисли, че никога не е виждала толкова изоставено място. Чувството за запустялост се подсилваше от красотата на вечнозелените планини, издигащи се над тях. Долината на Елкхорн Крийк едно време също бе зелена и красива, но човешката алчност за злато и сребро бе лишила околните хълмове от величествените борови гори. Трупите им бяха нужни, за да се построи голямата флотационна фабрика^[1], клекнала на брега на реката като някое грозно джудже, да се издигнат хотелите, кръчмите, публичните домове, магазините, миньорските колиби, Масоник Фратърнити Хол, Домът на миньорските профсъюзи, бръснарницата, сладкарницата, бижутерският магазин и училището. Сега, когато земята около Елкхорн бе обезлесена, дърварите влизаха още по-навътре в гората, за да нарежат дърва за зимата, която беше вече почти настъпила.

— Ще ми се да падне малко дъжд да убие праха — каза Еми и покри устата си с ръка, когато покрай тях изтрополи фургон и вдигна облаци задушавач прах.

— Скоро и това ще стане, само че няма да бъде дъжд, а сняг, скъпа. — Силвестър вдигна поглед към металносивото небе. — Още не си виждала зима в Монтана. Вярвай ми, когато пролетта дойде, това небе отгоре става прекрасно. — Той се усмихна ободряващо. — Разбира се, ти и детето ще се чувствате топло и уютно у дома.

— Да, Силвестър.

Оливия въздъхна.

Домът на Талбът се намиреше в долния край на града, близо до флотационната фабрика, на която Силвестър бе съуправител и един от най-големите вложители. От „Грандхотел“ до къщата се вървеше по

наклон. Въздухът беше щипец и кристалночист. Оливия се ободри, докато минаваха покрай сладкарницата на Форд, Елхорнската търговска компания и училището. Свикналите ѝ с нюйоркската атмосфера дробове постепенно се нагаждаха към разрежения планински въздух. На половината път до дома на Талбът тя се спря пред малка постройка, която само допреди две седмици беше колиба. Сега малката къщичка имаше перденца на новите си прозорци и беше прясно боядисана.

Силвестър и Еми, които бяха малко поизостанали, се спряха до нея.

— Изглежда много добре — обади се Еми.

— Да, наистина. А табелата, която мистър Ривърс нарисува, е точно такава, каквато трябва. — Оливия поблагодари с усмивка на Силвестър. — Много любезно от твоя страна да ми направиш медицински кабинет, Силвестър.

— Това е най-малкото, което мога да направя за теб — отговори той сърдечно. — Еми цени много приятелството ти и ти направи голям жест, като дойде чак от Ню Йорк, за да прекараш с нея тия трудни времена. Тъй като ще ни бъдеш на гости няколко месеца, а Еми ми бе казала, че не обичаш да стоиш без работа, най-малкото, което можех да направя, бе да уредя да продължиш да се занимаваш с работата си.

Еми ентусиазирано се обади:

— Сигурна съм, че пациентите ти ще се редят на опашка, след като веднъж разберат колко добра докторка си всъщност.

Силвестър се усмихна снизходително.

— Е, Еми. Не забравяй, че в Елхорн вече има двама лекари.

Еми вдигна вежди.

— Съмнявам се дали някой от тях е учил медицина в Екол дьо Медсен в Париж като Оливия!

Оливия се усмихна. Дори в училището за млади дами на мис Татърхорн Еми винаги яростно я бе защитавала, а това се налагаше доста често, тъй като Оливия нерядко пренебрегваше уроците по музика и изкуство за сметка на книгите по математика и медицина, изпращани ѝ от нейния идол, доктор Мери Путнъм — сега доктор Мери Путнъм Якоби, откакто се омъжи за един немски педиатър. Амбицията ѝ да стане лекар я бе направила непопулярна както сред приятелите, така и сред съучениците ѝ.

— Съмнявам се дали на елхорнските лекари им се е налагало да ходят чак до Париж на следдипломна клинична специализация. В тази страна има много и чудесни болници, където мъжете могат да се сдобият с такава специализация, но само няколко от тях приемат на обучение жени, и то само ограничен брой. Това е единствената причина, поради която учих в Париж.

— О, глупости! Отиде в Париж, защото мис Татърхорн те принуди да учиш френски.

Жените се разсмяха, а Силвестър ги погледна, смръщил вежди в неодобрение.

— Еми, скъпа, не мисля, че такъв неконтролиран изблик на веселие е полезен при твоето състояние.

— О, Силвестър! Наистина. Щом Оливия е тук, всичко ще бъде наред.

Те продължиха и той бегло се усмихна на Оливия.

— Сигурен съм, че Оливия е чудесен лекар, Еми. Но бих се чувствал по-сигурен, ако се обадим... и на някой мъж... или поточно... на още някой доктор.

Веселото настроение на Еми мигом се изпари.

— Не желая да ме преглежда мъж, Силвестър.

— Разбира се, сладка моя. Ти си деликатна и чувствителна натура. Но доктор Кахил е добър лекар.

— Не толкова добър, колкото Оливия!

Оливия без колебание се намеси в готовия да прерасне в караница разговор.

— Силвестър е прав, Еми. Винаги е добре да има повече от едно мнение по даден въпрос. Изобщо не се обиждам от желанието на Силвестър да се консултира с доктор Кахил. Предвид затрудненията и тъжния край на двете ти предишни бременности, нищо не бива да се пренебрегва в името на щастливия завършек на тази.

— Ето! Видя ли? Даже Оливия смята това за добра идея.

— Оливия просто е великодушна.

Силвестър въздъхна отчаяно.

Докато вървяха по улицата, над града бързо се спускаше мрак. С намаляването на дневната светлина четиринайсетте кръчми в Елхорн ставаха по-светли и по-шумни. Точно пред тях Силвър Пик, изглежда, прекарваше твърде бурна нощ. През вратите и прозорците се лееше

музика от пиано под съпровода на удари, трясъци и шум от чупене на мебели.

Силвестър хвана Еми и Оливия под ръка и ги отведе от другата страна на улицата.

— Трябваше да взема двуколката. Еми не бива да гледа такива пиянски истории.

Оливия погледна бара с безразличие.

— Улицата беше много спокойна, когато Еми и аз излязохме от магазина на мистър Шрайнър.

— Почти всяка вечер е така — каза Силвестър. — Монтана не е цивилизована като Ню Йорк, Оливия. Любимото занимание на златотърсачите и миньорите е да се бият и да се напиват до забрава.

— Повярвай, Силвестър. Ню Йорк също има... О, боже!

През вратата на кръчмата изхвърча тяло, праметна се и тупна на улицата. Последва го още едно, летящо с гръб напред, удари се в дървения тротоар и се стовари по задник в канавката. Вторият мъж тъкмо започна да се надига, плюейки и ругаейки, когато от прозореца сред парченца от разбито стъкло излетя трети човек. Той с мъка се вдигна на крака, направи две колебливи крачки напред и се строполи на тротоара със заровена в уличната мръсотия глава.

Без да се замисли, Оливия се втурна към тримата. Когато стигна до тях, първият вече бе стъпил на краката си.

— Добре ли сте?

Мъжът се ухили с разбити устни.

— Да, мадам. Благодарско.

Той се изтупа от праха и отново се втурна към вратата на кръчмата.

Вторият изпълзя от канавката и без да обръща внимание на желанието на Оливия за помощ, започна да изстиска водата от ризата си. Локвата около мокрите му ботуши нарасна, докато той стоеше и се взираше във вратата на кръчмата.

— Сигурен ли сте, че нямате нужда поне от сухо одеяло?

Той я изгледа недоволно, изръмжа нещо неразбрано и се отдалечи, шляпайки с подгизналите си ботуши по улицата.

Третият мъж лежеше, където бе паднал. Оливия тъкмо се наведе над него, когато Силвестър я хвана за рамото.

— Какво си мислиш, че правиш?

Възмутеният му глас едва надвиваше шума от побоя, ударите и трясъците все още се чуваха, съпроводени от жизнерадостната музика на пианото.

— Този човек е ранен! — опита се да надвика тя шума.

— Това не е място за теб!

— Но аз съм лекар, Силвестър!

Той се опита да я издърпа настрана, но тя не му обърна внимание. Мъжът на тротоара изстена, вдигна глава от мръсотията и пак припадна. В косата му проблясваше кръв, а едната му буза вече се подуваше и посиняваше. Оливия огледа за счупени кости или травми по гръбнака, поради които не би могла да го мести. Тъй като не откри нищо такова, тя го обърна по гръб и вдигна главата му на тротоара.

— Гейбриъл Данахър!

Тъй като лицето му бе покрито с мръсотия и отоци, в сгъстяващия се бързо мрак Оливия не можа да познае изведнъж мъжа, който се бе държал така грубо с нея в магазина на Шрайнър.

— Ти го познаваш? — изрече изумено Силвестър.

— Днес се видяхме с него при Шрайнър.

— Е, мога да ти кажа със сигурност, че не е човек, с когото би се гордяла да те видят и че пет пари не дава за помощта ти. Гейб Данахър е боклук и ако умре, паднал на улицата, това ще е доказателство, че си е намерил майстора. Хайде сега тръгвай, преди да си обезпокоила Еми.

— Отведи Еми у дома, Силвестър. Аз ще дойда по-късно.

— Оливия!

Оливия нямаше време да му обяснява, че бордеите в Ню Йорк, където през миналата година бе работила три пъти в седмицата в една благотворителна клиника, са далеч по-опасни от улиците на някакво си забутано градче, наречено Елкхорн. Нито пък би разбрал, че като доктор тя се чувства задължена да помогне на всеки пострадал. Според него тя бе просто една жена, за която медицината е само развлечение, а не свещена професия.

— Отведи Еми у дома! — отсече тя. — После, ако искаш, се върни и ми се карай.

Оливия чу възмутеното му изсумтяване, когато той си тръгна, но не му обърна внимание, защото в същия момент вратата на бара се отвори и лъч светлина падна върху нараненото лице на пациента й. Със сигурност не приличаше на наперения мъж от магазина, онзи с

едва доловимия ирландски акцент и ирландска закачлива усмивка. Явно Гейбриъл Данахър не ограничаваше нежеланите си критики само по адрес на дамските шапки — този път бе ядосал някого, който бе отвърнал с юмруци, а не с думи.

Клепачите му потрепнаха, после се отвориха. Очите се свиха, мъчейки се да я фокусират, и на лицето му се появи изумено изражение.

— Вие?

— Мистър Данахър, изглежда, не само аз ви намирам за досаден. Той изпъшка и се отдръпна.

— Ама че удар имате! — каза той дрезгаво от задръстения гърлото му прах.

— Не съм ви удряла аз, мистър Данахър. Изглежда, обидили сте някого с по-горещ темперамент от моя.

— А?

— Били сте се. — Хванала брадичката му с пръсти, тя повдигна единия клепач. — Ммм. Трябва ми по-силна светлина.

— Но аз само казах... че шапката... е... е — Гласът му премина в неразбираемо мърморене.

Внезапно Оливия усети промяна в нивото на шума. Вдигна глава и разбра, че вече има и публика. Около нея се събираше кръг от ухилени лица, повечето със синини и отоци, и докато тя се взираше в тях, над двукрилата врата на бара започнаха да се подават още лица. Очевидно мъжете в Силвър Пик намираха сцената на тротоара за по-интересна от свадата им.

— Мога ли да помоля двама джентълмени да отнесат този човек в лечебницата ми?

Те само я гледаха с недоумение.

— Аз съм лекар. Този човек е ранен. Имам лечебница малко по-нататък.

— О, така ли? — обади се предрезгавял глас. — Ето че вече си имаме и докторка в града.

Няколко мъже се изкискаха.

— В раните на този човек няма нищо смешно.

— Не си цапайте ръцете с него, мадам — посъветва я плещест брадат мъжага, който май с месеци не бе пипвал сапун. — Той е боклук, индиански любовник, при това ирландец.

Оливия започна да губи търпение.

— Ти! — С поглед, готов да отхвърли всякакви възражения, тя посочи с пръст към един млад мъж. — Помогни ми да го отнеса в кабинета си!

— Ъ-ъ... добре, ама...

— По дяволите, мадам! — прекъсна заекващото момче възрастен здравеняк. — Нямаме нищо против да поочукаме някой в честен бой, но ни се струва малко прекалено и да го мъкнем при лекар, който на всичко отгоре е жена!

Другите шумно изразиха одобрението си.

Оливия забеляза как очите на ирландеца се местеха от нея към мъжете. В израза на лицето му просветна разбиране, което даде надежда на Оливия, че съзнанието му се е прояснило.

— Вие наистина ли сте доктор? — изхриптя той.

— Да.

Той продължаваше да я гледа с подозрение.

— Ако не бях лекар и клетвата не ме задължаваше да давам помощ на всеки, който се нуждае от нея, с удоволствие щях да ви оставя на произвола на съдбата.

— Ангел на милосърдието, а? — Той се опита да се изправи, изпъшка и пак се отпусна на тротоара. — По-добре да послушате дамата, момчета. Съмнявам се, че ще ми стори нещо повече от това, което вие ми направихте.

С този недотам ясен израз на доверие двама мъже вдигнаха ранения — единият за раменете, другият за краката — и го отнесоха в лечебницата на Оливия. Тълпата ги последва — щяха да надничат през прозорците и да гледат как жената кърпи пациента си, ако тя не им бе посочила строго пътя.

Оливия накара двамата носачи да сложат пациента ѝ на нара, който ѝ служеше за маса за прегледи. После те тръгнаха и тя запали газовата лампа, сложи я до нара и напълни един леген с топла сапунена вода.

— Вие май наистина сте доктор, а?

Тонът на пациента изразяваше съмнение, но Оливия бе свикнала с това.

— Да. Искате ли да видите дипломата ми?

— О-ох! — Той се дръпна, щом тя започна да почиства раната на окото и кървавия оток на бузата му. — По-полека там! Няма нужда, приемам го на доверие.

— Ако продължавате да излизате през прозорците вместо през вратите, мистър Данахър, трябва да свикнете със стъклата по лицето.

— О-ох!

— Готово. Това май бе последното.

Оливия видя как погледът му се спря на очукания метален шкаф, в който прилежно бе подредила различните си лекарства и медикаменти — лауданум, ипекак^[2], сладък сироп, капомел^[3], дигиталис^[4], хинин, морфин, арника^[5], камфор, каргюл и много други. Мивката до шкафа също бе поочукана.

— Това е само временна лечебница — каза тя, почувствала изведнъж нужда да защити мизерния вид на това място. — Дошла съм на гости от Ню Йорк за няколко месеца да се грижа за една приятелка.

— Ммм.

— Мистър Талбът бе така любезен да направи нещо временно. А сега не мърдайте главата, моля.

Той подскочи, когато пръстите ѝ докоснаха брадичката му.

— Нали казахте, че свършихте?

— Свърших със стъклата по лицето ви. Не бъдете дете, мистър Данахър. Просто искам да погледна очите ви. От тази цицина на главата ви разбирам, че сте получили доста жесток удар.

— Няколко.

Тя внимателно се вгледа в зениците и на двете очи. Той отвърна на погледа ѝ по доста смущаващ начин.

— Защо се сбихте?

Той се поколеба и се усмихна иронично.

— Ами... нямаше какво да правя.

— Мислите ли, че това е разумен начин за забавление на големи мъже?

— Има и по-лоши начини.

— Така ли? — неодобрително повиши тон тя. — Завъртете главата малко, моля.

Оливия не можа да не забележи трапчинката на брадичката му. Ако се пренебрегнаше фактът, че е негодник, мистър Данахър можеше да мине за доста привлекателен мъж. За разлика от много миньори,

дървари и работници във флотационните фабрики, които Оливия бе виждала, пациентът ѝ бе гладко избръснат и чист, ако не се смяташе прахта и кръвта от свадата.

— Мисля, че имате леко сътресение на мозъка, мистър Данахър. Затова не бяхте много адекватен, когато дойдохте в съзнание. Чувствате ли замайване?

— Малко.

Очите му със сигурност имаха най-яркия зелен цвят, който някога бе виждала, и той все още се взираше в нея по доста смущаващ начин.

— Замайването може да остане за ден-два, може да ви се повдига, даже е възможно и да повърнете, но ако се ограничите в работата си, би трябвало бързо да се оправите. А сега дайте да видим какви други увреждания имате.

Зелената закачлива искрица в очите му, когато тя разкопча ризата му, заплаши да пречупи професионалната ѝ деловитост, която и без това в момента бе доста крехка. Докато разгръщаше ризата, тя го погледна хладно.

— Нека това не ви притеснява, мистър Данахър. Аз съм лекар.

Устните му леко помръднаха в полуусмивка.

— Изобщо не ме притеснява. О-ох!

Без да обръща внимание на протеста му, тя опипа охлузените му ребра.

— Явно тук нещо ви боли.

Констатацията ѝ бе посрещната от ново изохкване.

— Имате няколко спукани ребра.

— Ооох! Е, след като вече знаете, че са спукани, може би ще престанете да думкате по тях.

— Но аз едва ви докосвам, мистър Данахър. Ще ги превържа, но да знаете, че известно време много ще ви болят. Може би това ще ви послужи за урок да избягвате побоищата отсега нататък. Това за мен е престъпление. Много хора биха платили луди пари да имат здраво и жизнено тяло като вашето, а вие прахосвате този божи дар в свади и пиене.

— Лекцията безплатна ли е или е включена в сметката за медицинското обслужване?

— Не очаквам заплащане нито за едното, нито за другото. Не се безпокойте, свикнала съм на благотворителност.

Да, но не беше свикнала да обслужва пациенти като Гейбриъл Данахър. Оливия бе запозната с детайлите на мъжката анатомия. Бе правила дисекция на мъжки труп по време на обучението си и бе разочаровала състудентите си, като нито припадна, нито се поддаде на истерия. И в Париж, и в Ню Йорк вече бе поемала благотворителни случаи с мъже — пияници и бедняци, изпаднали в крайна нужда, които не можеха да си позволят друг начин на медицинско обслужване, но повечето от пациентите ѝ бяха с жени и деца. Младите и здрави мъже, нуждаещи се от медицинска помощ, се обръщаха към лекари мъже. За пръв път ѝ се случваше да се занимава със здраво и силно мъжко тяло и това бе нещо ново.

Да, ново и неочаквано смуцаващо. Когато бе младо момиче, Оливия не се кискаше и не въздишаше, както правеха съученичките ѝ от училището на мис Татърхорн при вида на приятен мъж. А медицинският колеж със сигурност бе излекувал у нея всякакво очарование от тайните на мъжествеността. Затова топлината, плъзнала по страните ѝ, докато гледаше безспорно възхитителната физика на мистър Данахър, я изненада. Въпреки че бе „боклук“, както го бе нарекла Еми, животинското съвършенство, което се излъчваше от него, въздействаше по доста странен начин върху сетивата ѝ. Оливия се прокашля и събра разпилените си мисли.

— Стойте мирно, докато взема бинтовете.

— Предполагам, че пак ще боли.

Тя затърси подходящо парче бинт.

— Лекувала съм деца, които са се оплаквали по-малко от вас, мистър Данахър.

— Баща ми веднъж ми каза, че да понасяш болката мълчаливо може да е израз на мъжественост, но крие опасността да насърчи хората да продължат да те блъскат.

Оливия му отправи студен поглед.

— Ако не харесвате болката, може би е трябвало да избягвате свади като тази, която напуснахте, излитайки през прозореца.

Той се засмя и веднага се намръщи от болката в лицевите мускули.

— Да, но докато се биеш, не боли.

В гласа му се долавяше закачлива нотка, която едва не накара Оливия да се усмихне, въпреки нежеланието ѝ. Без съмнение този мъж се мислеше за очарователен.

— Бъдете търпелив, мистър Данахър. Ще се постарая да свърша бързо. — Тя разви едно руло широк бинт и седна до него, но така ѝ беше неудобно. — Бихте ли се изправили, моля.

Той стана.

— Дръжте този край на бинта.

Тя нави памучния бинт около широките му гърди, без да обръща внимание на охканията му, когато пръстите ѝ докоснеха почувствителни места.

— Тази превръзка ще помогне малко на ребрата ви, но не бива да се пресилвате, докато болката ви не мине изцяло.

Когато той се олюля внезапно и залитна напред, сграбчвайки я за раменете, сърцето на Оливия подскочи от страх.

— Съжалявам — промърмори той. — Зави ми се свят.

— Да, разбира се.

Усещаше топлия му дъх върху косата си, горещият мъжки аромат изпълваше ноздрите ѝ. Няколко секунди отминаха, докато нормалният ритъм на дишането ѝ се възвърна.

— Вече... вече сте превързан, мистър Данахър. Можете да седнете.

Той не оказа съпротива, когато тя лекичко го отбутна от себе си и внимателно го настани на нара. Бронзовият тен на лицето му се бе превърнал в бледозеленикав.

— Искате ли кофа?

— Не.

— Тогава полегнете тук. Има ли някой, когото да повикам да ви прибере?

Устата му се изкриви.

— Не.

— Далеч ли живеете?

— Цяла нощ яздене и малко от следния ден.

— Това никак не е добре.

— Яздил съм и в по-лоша форма от тази.

Оливия поклати глава.

Докато цветът на лицето му бавно се възвръщаше, той ѝ отправи въпросителен поглед.

— Повече лекции няма ли да има?

— Рядко се мъча да пробивам стена с главата си, след като веднъж съм се уверила, че тя не поддава. Вие сте доста инатлив човек, мистър Данахър. И не особено разсъдлив, трябва да добавя.

Той се усмихна слабо.

— На колко сте години, докторке?

— Моля?

— На колко години сте? Мъчех се да позная. Говорите така, сякаш сте на шейсет, но когато се усмихнете, изглеждате на не повече от петнайсет.

Оливия се престори на възмутена, но единият час, прекаран в компанията на този негодник, беше изчерпал желанието ѝ да поучава.

— Моята възраст не ви влиза в работата.

Той продължи да я гледа очаквателно. Тя въздъхна.

— Е, добре. На двайсет и шест.

— Или шейсет?

Оливия повдигна вежди.

— А вие на колко сте, мистър Данахър? Трийсет или тринайсет?

— Трийсет и четири. Но в момента се чувствам на седемдесет.

— Наистина трябва да отседнете в хотел, вместо да яздите до дома си в планината.

— И двамата сме инатливи.

Той се изправи на нара и бледозеленикавият оттенък на лицето му моментално се върна.

— Полежете малко поне докато цветът на лицето ви спре да се променя — предложи Оливия.

Гейб бавно се отпусна на нара и затвори очи.

— Мисля, че наистина не трябва да си тръгвам веднага.

Оливия зави пациента си с одеяло и отнесе лампата на малката дъбова масичка в ъгъла на кабинета. Не я очакваха документи или истории на заболявания за проверка. Откакто бе отворила кабинета за посещения преди една седмица, бе прегледала само един пациент — Роза, танцьорката от бара „Лъки Лейди“. Затова седна и загледа Гейбриъл Данахър, легнал на нара със затворени очи. Той постепенно задиша бавно и равномерно. Клепачите му, завършващи с необичайно

гъсти и дълги за мъж клепки, потрепваха в съня му. Упоритият ирландец бе заспал — тялото му знаеше по-добре от него от какво се нуждае. Сухожилията на шията му се отпуснаха и веждите му вече не бяха смръщени. Единият крак се размърда и падна от нара, но дори и изтракването на ботуша не го събуди.

След около час седене зад бюрото Оливия откри, че с усилие се противи на желанието да се присъедини към ирландеца в царството на сънищата. Нямаше какво да прави и присъствието на спящия мъж сякаш я хипнотизираше. Като в хипнотичен сеанс той привличаше вниманието ѝ върху себе си — върху веждите, извити дяволито над очите му, устните, които даже и в съня бяха леко разтеглени в подигравка, тъмните кичури, подаващи се изпод превръзката на гърдите.

Да гледа мъж с такова любопитство бе нещо съвсем несвойствено за нея, а и подобно отношение към пациент бе най-малкото непрофесионално. Със сигурност знаеше, че не трябва да прекара нощта с него, но, от друга страна, пациенти с мозъчно сътресение не биваше да се оставят да спят без надзор. Трябваше веднага да го събуди и да види дали не са настъпили усложнения.

Оливия тъкмо се канеше да направи това, когато от вратата се чу драскане.

Данахър моментално се събуди. Лекото изтракване на ботуша не го бе събудило, но мистериозното драскане го накара да скочи и да опипа бедрото си за несъществуващия револвер.

— Мистър Данахър, за бога, легнете си.

Той поклати глава, оглеждайки се замаяно.

— На вратата има някой.

Този някой на вратата би накарал всеки мъж да го забележи. Жената имаше пищна фигура, здраво стегната в плътно прилепнал корсет и червена копринена пола, стигаща едва до коленете. Цветът на косата и червилото бяха в тон с полата, а пълните гърди, издуващи корсета, бяха леко начервени.

Няколко секунди очите на жената останаха върху мъжката фигура на нара. В професионалния поглед просветна одобрение, после очите предпазливо се преместиха върху Оливия.

— Вие ли сте докторката?

— Да.

— Рози ми каза да дойда при вас. Преди няколко дни сте й дали някакви прахове за стомаха. Каза ми, че сте добра, въпреки че сте жена.

— С какво мога да ви помогна?

През дебело напудреното лице премина тревожна сянка.

— Не на мен, а на детето ми. То е ужасно болно. — Тя протегна ръка навън през вратата и полувлачейки-полуносейки, въведе мръсно момиченце на около пет-шест години. — Никой от истинските доктори няма да си мръдне пръста за нея, щом майка ѝ е танцьорка в бар.

Оливия пристъпи напред да вземе детето от жената, но то посегна да я удари и изпищя. Очите на момиченцето се насълзиха от страх.

— Аз ще я взема.

Ирландецът избута Оливия настрана и отнесе борещото се момиченце на нара.

— Накарайте я да стои мирна, моля ви — помоли го Оливия, но той вече бе стиснал размаханите юмручета и ритациите крака. Ръцете му пипаха нещо и изненадващо нежно за човек, който от нямане какво да прави, се бие.

Оливия постави ръка на детското чело. Кожата гореше и въпреки ноемврийския студ, лицето ѝ блестеше от пот.

— Откога е така?

— Само от тази вечер. — По дебелия пласт руж се търкулнаха две сълзи. — От два дни не яде. Казва, че гърлото я боли. Но тази вечер Амарилис...

Това явно бе момиченцето, което продължаваше да се бори под възпиращите ръце на Данахър. Оливия бе доволна, че той е тук и помага. Колкото и малко да бе момиченцето, майката нямаше да може да се справи.

Краткият преглед потвърди първоначалните съмнения на Оливия. Скоро Елхорн щеше да се нуждае от всички лекари, които успееше да намери, и то без да има право на избор. Детето имаше дифтерит.

[1] Специална фабрика за обогатяване на руда въглища и др. чрез промиване за отстраняване на скалните и други примеси. — Б.пр. ↑

[2] Често и ипекакуана — южноамериканско растение, чиито изсушени корени се използват за направа на очистително. — Б.пр. ↑

[3] Бял прах, използван за очистително. — Б.пр. ↑

[4] Кардиотонично лекарство. — Б.пр. ↑

[5] Растение, чиито жълти цветове служат за направата на лекарство за външна употреба при отоци и навяхване. — Б.пр. ↑

3.

В слабата светлина на лампата стрелките на златния джобен часовник на Оливия показваха почти полунощ. Тя го затвори с щракане и го сложи обратно в джоба на полата си. Дали ще има сили да се съблече? Трябва да събера, реши тя уморено. Морскосинята ѝ хирургическа пола и бельото ѝ бяха лепкави от пот и миришеха на антисептик. Щеше да спи по-добре, облечена в нощницата, ако я намереше.

Отвори шкафчето, в което се намираха белите ѝ колосани престилки. Нямаше я. Нямаше я и в чекмеджетата с грижливо сгънатите кърпи и чаршафи, нито пък в шкафчето с бинтовете. Къде я бе захвърлила тази сутрин, като се обличаше? Не, не беше тази сутрин. Предната нощ не си беше лягала. Значи вчера сутринта. Нищо чудно, че залита и е неадекватна. Къде беше това проклето нещо?

По дяволите нощницата! Ще спи по бельо. Оливия изхлузи полата, съблече блузата и корсета, сгъна ги прилежно и ги постави на стола. После с благодарност се отпусна на нара, който бе единственото ѝ легло, откакто започна борбата с дифтерита. Всеки ден Еми ѝ изпращаше чисти дрехи заедно с кошница с пресен хляб и сирене. Когато ѝ останеше време, Оливия хапваше в хотела и спеше в лечебницата. Неудобството не бе от значение, тъй като в леглото тя се задържаше съвсем малко време. Няколкото часа сън, които успяваше да открадне, би прекарала много по-добре на пухеното легло в стаята за гости у Талбътови, но не искаше да излага Еми на заразата.

Оливия духна лампата, зави се с едно одеяло и се опита да се отпусне. Тялото ѝ бе изтръпнало от изтощение, но в съзнанието ѝ продължаваха да преминават образи. Лицето на Джой Сандерсън ѝ се усмихна. Червената му коса и луничавото лице блестяха на обедното слънце, когато го видя преди две седмици пред сладкарницата на Форд. Но тази вечер, само преди два часа тази коса бе потъмняла от пот, очите — замъглени и изплашени, а луничките — ярко изпъкнали на фона на безцветното лице. Сега той бе мъртъв. Джой Сандерсън,

Мелиса Банкс, Чин Су Ли от китайския квартал, Арон Кембъл и още половин дузина други, чиито имена не помнеше. Майка и двамата ѝ сина умряха само за няколко часа. Същата седмица още едно семейство загуби три деца. През съзнанието ѝ преминаваха лицата на мъртвите. Всички бяха починали от грозна смърт — задавяне, задушаване или сърдечна недостатъчност. Оливия нямаше инструменти, за да им помогне, само им даваше подсилващи средства и се молеше естествената им защита да се пребори с болестта. Въпреки чудесния напредък в медицината през последното десетилетие, дифтеритът все още бе неукротено чудовище. Рядко се бе чувствала толкова безпомощна. Силните и здрави пациенти често преживяваха дифтерита, но тези, които прибягваха до помощта ѝ, рядко спадаха към този тип хора. Пациентите ѝ нямаха пари да платят на другите двама лекари в Елхорн — бяха бедни, отрудени миньори и работници във флотационната фабрика и техните деца, живеещи в комбинация от недохранване и ужасяваща липса на хигиена. Бяха лесна плячка за болестта.

Оливия бе благодарна, че гостуването у семейство Талбът ѝ даваше възможност да лекува тези нещастници безплатно. Само ѝ се искаше да е магьосница, за да пропъди смъртта, взела толкова много жертви. По време на обучението си и после, през двете години частна практика в Ню Йорк, бе виждала достатъчно смърт, за да свикне със съпътстващата я трагедия, но не можеше да понася гледката на умиращо дете.

Все още виждайки пред себе си бледото луничаво лице на Джой Сандерсън, тя се унесе в дълбок сън.

Гейбриъл Данахър бе черна сянка в тъмната нощ. Свит зад дървената стена на обществения обор, той се взираше към главната улица на Елхорн. Леко помръдна и слабата луна освети лицето му. Ирландската напереност, раздразнила толкова много Оливия Барън, сега бе заменена от умора. Очите, насочени към спящия Елхорн, бяха изпълнени с горчивина.

Кроткото наблюдение на Гейб изведнъж рязко се смени с гневен изблик. С ругатня на уста, той стовари юмрук върху дървото на стената. По ръката му премина рязка болка и стигна до рамото,

връщайки го към действителността. От вътрешността на обора се чу тихо изцвилване на кон.

— По дяволите! Мръсни лицемери! Шарлатани! Дано и двамата се пържите в ада!

В гърлото му като жлъчка се надигна горчилка. Не знаеше какво да прави. След като бе буден почти три дни, мозъкът му отказваше да работи. Нищо друго не оставаше, освен да се върне в планината и да гледа как Кати и Елън умират.

Олюлявайки се не само от изтощение, Гейб се върна в обора и запали един фенер. Дорестата му кобила Лонгшот тихичко изцвили за поздрав.

— Копелетата няма да дойдат — каза Гейб на Лонгшот, качвайки одеялото и седлото на гърба ѝ. — Твърде заети и уморени са, пък и в края на краищата кой го е грижа за две незаконородени мелезчета? — Той притисна лицето си в тялото на кобилата и вдъхна топлия ѝ мирис. — Предложих триста долара на стария Кахил, после му казах сам да определи цената и кучият син пак не дойде. А другият шарлатанин, Трали, даже не си направи труда да ми отговори. Просто затвори вратата под носа ми.

Лонгшот изпръхтя дълбоко и съчувствено. Гейб поклати глава.

— Трябва да направя нещо. Така не мога да се прибера у дома. Хайде, конче! Измисли нещо, по дяволите!

Като отговор на молбата, в съзнанието му изплува познат образ. Малко сериозно лице под смешна шапка. Ръце, превързващи спуканите ребра. „Искате ли да видите дипломата ми?“ — бе попитала тя.

Той се бе пошегувал с нея. Какво ли пък чак толкова се иска, за да се почистят няколко рани и да се превържат две-три спукани ребра? — почуди се той. Момичетата му имаха нужда от истински лекар, а не от някаква свадлива стара мома, пъхаща се в мъжките работи.

Но докторите нямаше да дойдат с него, нямаше да го стори сигурно и Оливия Барън. Нито една жена не би пътувала цял ден през планината насаме с мъж, когото със сигурност мислеше за скандалджия и некадърник.

„Искате ли да видите дипломата ми?“ — повтаряше непрекъснато Оливия Барън в умореното съзнание на Гейб. Очевидно

тя имаше диплома, което означаваше, че е някакъв доктор. Оливия Барън щеше да е по-добре от нищо.

Гейб не виждаше друг начин да даде шанс на Кати и Елън. Той потупа Лонгшот по плешката.

— Стой си тук, моето момиче. Трябва да направя още едно посещение.

Нямаше да позволи още един доктор да му каже „не“.

Малко от къщите в Елхорн светеха и лечебницата на Оливия Барън не бе от тях. Гейб всъщност не очакваше да я намери там. В края на краищата минаваше полунощ. Сигурно е у Талбът и спи, реши той. Мисълта, че „доктор“ Барън спи сладко в пухеното легло, докато Елхорн се гърчи в лапите на епидемията, накара Гейб да се почувства по-добре за това, което се канеше да направи. Когато добрата докторка дойде сутринта — ако изобщо дойде — щеше да открие, че я чака пациент.

Вратата на малкия кабинет бе заключена, както очакваше. Малкото прозорче отстрани бе отворено, но през него не можеше да се промуши. Все пак щеше да опита, ако не успееше да намери друг начин. Заобиколи тихо откъм задната страна, като непрекъснато се озърташе някой да не се появи на пустата в този час улица. Когато опита задната врата, тя се отвори. Той вдигна вежди изненадан. Мис Барън трябваше да е по-предпазлива.

Гейб затвори вратата след себе си и запали клечка кибрит. В слабата светлинка видя бюрото, шкафа и мивката, както ги бе запомнил. А на нара, на който бе лежал... Гейб замръзна. Някой лежеше на него. Полата и блузата, сгънати прилежно на стола, подсказваха, че този някой е жена. Клечката догоря, опари пръстите му и той изохка.

Фигурата на нара се размърда, после се успокои. Гейб изпусна бавно въздишка на облекчение. Очевидно нямаше да се налага да чака до сутринта, за да се срещне с докторката.

— Доктор Барън.

Тя се обърна и зарови глава под одеялото.

— Доктор Барън.

Гейб леко разтърси рамото ѝ. Тя се сепна, рязко се изправи и се озърна с отнесен поглед.

— Спокойно, докторке. Аз съм.

Той запали лампата, която окъпа в призрачна светлина малкия кабинет. Седнала на нара с примигващи очи, докторката сякаш още не се беше събудила. Одеялото бе паднало до кръста ѝ, разкривайки дълбоко изрязаното деколте на камизолата и полуголите ѝ гърди. Кой би помислил, че такава строга и сдържана дама е толкова женствена под всичките тия пластове дрехи?

Очите на Оливия бавно се проясниха.

— О, боже!

Тя грабна одеялото и го притисна до брадичката си.

— Е, сега сте съвсем будна. Помните ли ме?

Тя се взираше в него, широко отворила очи.

— Гейбриъл Данахър. Преди известно време ме кърпихте. Некадърният побойник ирландец. Сега спомнихте ли си?

— Да. Да, разбира се, помня ви.

С видимо усилие Оливия възвърна хладнокръвното си държане и отметна косата от лицето си. Неподредена, тя бе дълга и гъста, с наситен кестеняв цвят, хвърлящ пламтящи отблясъци на меката светлина на лампата. Бе се успокоила, но юмруците ѝ още здраво стискаха одеялото под брадичката. Трябваше да направи нещо, за да я увери, че всичко е наред.

— Все още е нощ. Какво правите тук, мистър Данахър?

— Трябва ми лекар.

Тя го огледа преценяващо.

— Болен ли сте?

— Не. Момичетата ми са болни. Много болни.

Тя въздъхна и той долови прекомерната ѝ умора.

— Нека се облека и ще дойда с вас.

Той послушно обърна гръб. Нарът изскърца. Чу се шумолене на дрехи.

— Можете да се обърнете, мистър Данахър. В общинския обор имам двуколка. Само да си взема лекарската чанта.

— Нямаме време да се разправяме с двуколка по планинските пътища. Ще се наложи да пояздите.

Той се обърна. Оливия отново бе колосана и строга. Даже косата ѝ бе събрана в малък кок на тила.

— Къде точно казахте, че живеете? — попита тя с несигурен глас.

— На един ден езда нагоре по Тъндър Крийк.

Раменете ѝ се отпуснаха.

— Цял ден езда! Невъзможно, мистър Данахър.

Острото пробождане на разочарованието уби и тази малка надежда. За един кратък момент тя му се бе видяла малко по-различна от другите двама. Започна да губи самообладание.

— Но какво ви става бе, хора? Да не би в тази пуста докторска клетва да има някаква клауза, която да ви разрешава да лекувате хора на не повече от час път? Или може би защото са мелези, не си струва да си губите времето е тях?

— Не ставайте смешен, мистър Данахър. Аз...

— Кати и Елън умират, а аз не мога да намеря един-единствен лекар в този град, когото да го е грижа!

Гласът ѝ се изостри.

— Много хора умряха в този град и още много ще умрат, преди всичко това да свърши. В този град има трима лекари и всеки от тях се смяташе за късметлия, ако успееше да сложи залък хляб в уста и да подремне някой и друг час през изминалата седмица. Нямаме време да се запиляваме бог знае къде, само и само да излекуваме двама души, когато от нас тук се нуждаят десет пъти по толкова. Доведете момичетата си в града, мистър Данахър, и аз с удоволствие ще направя всичко, което е по силите ми, за тях. Но не мога да оставя другите си пациенти без надзор.

— В града има още двама лекари, към които те могат да се обърнат. Моите момичета нямат никого, освен мен.

— Доктор Кахил и доктор Трали вече са претрупани с пациенти. Не могат...

Гейб грабна един метален леген от шкафа и с все сила го запокити към стената. Той се удари в нея с трясък и отхвъркна с дрънчене на пода. Насилието накара Данахър да се почувства по-добре. Страхът, изписан по лицето на докторката, също му подейства добре. Горчивината, надигнала се в гърлото му, сякаш разкъса шевове на съдържаността му.

— Мисля, че ще трябва да ви принудя.

Гейб извади револвера от кобура си и го насочи към нея. Тя се отдръпна назад с трескаво движение, сякаш се мъчеше да избяга от

куршума, като се отдалечи с няколко фута. Той я последва, докато стената я спря, после заби дулото в нея, точно под гръдната кост.

— Кати и Елън няма да умрат само затова, че никой не го е еня достатъчно, за да ги спаси. Вие тръгвате с мен.

— Мистър Данахър, това е лудост.

Очите ѝ бяха огромни на фона на бледото лице.

— Лудост или не, аз трябва да съм сигурен, че съм им дал шанс да оцелеят. Събирайте си илачите и ако искате, хвърлете чифт дрехи в някоя чанта, но не се бавете повече от пет минути. И не ме карайте да върша неща, за които после и двамата ще съжаляваме.

Той се отдръпна назад, но дулото на револвера не помръдна от мишената си. Малката докторка направи видимо усилие, за да възвърне самообладанието си. Гейб усети нещо като възхищение, въпреки обхваналия го гняв.

— Не мога да дойда с вас. И не вярвам, че ще ме застреляте. С убийството ми няма да помогнете на младите дами.

Гейб се изсмя зловещо и този звук прозвуча грозно дори в неговите уши.

— Вярно. Но сигурно ще ме накара да се почувствам по-добре. А сега взимайте нещата си или ще видите, че съм по-лош, отколкото си мислите.

Скокът, който тя направи, свари Гейб неподготвен. Бе я подценил. Имаше кураж, а бе и бърза. Успя да я хване, преди да е достигнала предната врата.

— Ааах! Пусни...

Издаде само един силен вик, преди Гейб да ѝ запуши устата с длан. Той я вдигна с една ръка през кръста и я притисна към себе си. За такава малка жена тя бе силна и се бореше като заек в капан.

— Успокойте се, докторке. Не ме карайте да ви удрям по главата. Използвайте малкото разум, даден ви от бога, и се успокойте.

Оливия спря да се бори и дишането ѝ постепенно се нормализира. Гейб усети съвестта му да се обажда. Тънката талия под ръката му и нежната извивка на гърдите ѝ с укор му напомняха, че тя е жена — дребна при това — и не би могла да окаже никаква съпротива. Но ако оставеше настрана факта, че е от слабия пол, тази жена беше доктор. И проклет да е, ако не я накара да помогне на момичетата, независимо дали иска или не.

Отвън не последва никакво раздвижване. Никой в спящия Елкхорн не бе чул вика на Оливия.

— Сега разумни ли ще бъдем?

След колебливото кимване той я пусна.

— Събери лекарската си чанта. — Тя не се помръдна и Гейб я побутна напред с револвера. — Хайде!

Изад бюрото Оливия извади кожена чанта.

— Това е престъпление, мистър Данахър.

— Вземете си палтото. Студено е.

— Мога да ви осъдя.

— Облечете си палтото! Сложете си и ръкавиците! Не искам да измръзнете, докато стигнем хижата.

Тя го послуша с въздишка на отвращение. Той свали чаршафа от нара, накъса го на ивици и върза ръцете ѝ отпред.

— Няма нужда от това. Вашият джентълменски начин на убеждение ме склони да дойда с вас.

— Умно приказвате, докторке. Само се надявам да не се правите на по-умна за ваше собствено добро. — Той взе чантата и духна лампата. — Хайде. Чака ни дълъг път.

Студеният ноемврийски вятър блъсна Оливия право в лицето, щом Гейб я издърпа след себе си през задната врата. Високо над планината висеше тънкият лунен сърп и се мъчеше да пробие нощната тъма.

— Искате ли да заключа? — попита Гейб.

Въпросът му ѝ прозвуча твърде абсурдно.

— Все едно да заключите обора, след като кравата е избягала или по-точно е отвлечена, както е в случая.

Той заключи.

— Харесва ли ви да мислите за себе си като за побойник и похитител?

Известно време настана само тишина, изпълнена с напрежение. После той отвърна със спокоен и твърд глас:

— Както вече ви казах, готов съм на всичко, за да дам на момичетата си шанс да оцелеят.

— Повтарям, че това е лудост.

— А аз, докторке, повтарям, че ако се наложи да ви вържа и да ви преметна през седлото като чувал с брашно, ще го сторя. Така че

дръжте се прилично, за да спестите и на двама ни маса неприятности.

— Гарантирам ви, че ще ви причиня повече неприятности, отколкото ви се струва.

Гледаха се наежено няколко секунди, после Гейб се ухили по начин, от който я побиха тръпки. Посегна към нея. Тя отскочи назад, но той само искаше да вземе шала, подаващ се от джоба на палтото ѝ.

— Ще имам по-малко неприятности, ако устата ви е затворена.

Преди Оливия да успее да протестира, той завърза шала здраво около устата ѝ. От нея излязоха само безпомощни звуци.

— Сега можете да викате колкото си искате. Никой няма да ви чуе.

Вървяха по неравната земя зад постройките, докато стигнаха обществения обор. С всяка стъпка, отдалечаваща я от лечебницата, паниката на Оливия нарастваше. Този Гейбриъл Данахър не бе нахаканият закачлив мъж, с когото се заяждаха в магазина на Шрайнър, нито пък недодяланият ирландец, когото превързваше в кабинета си. Този човек бе отчаян, разгневен и решен на всичко. Сигурно много обичаше индианските си любовници, щом се решаваше на такава отчаяна постъпка, за да им помогне. Най-опасните хора са онези, които са убедени, че целта оправдава средствата, без оглед на това колко законни и брутални са те — помисли си тя. По гърба ѝ пробягаха хладни тръпки, нямащи нищо общо със студа.

Вратата на обора се отвори със скърцане. След като влязоха, Гейб запали лампа, бутна Оливия в един от боксовете и залости вратата.

— Стойте тук. Не смятам, че имате кон, който да държите в този обор.

Тя поклати глава.

— В такъв случай ще трябва да вземем назаем. Лонгшот не може да носи двама нагоре. Надявам се, че умееете да яздите.

Ново поклащане на главата.

— Е, ще се научите.

Ако го слушаше, той сигурно нямаше да ѝ направи нищо. Щеше да се качи в планината, да свърши работата си с жените и след това да се върне в града. Двама от тримата ѝ пациенти бяха на път да се оправят и отсъствието ѝ нямаше да им се отрази. Третият имаше родители, които щяха да намерят някакъв начин да платят на Кахил или Трали. Бедната Еми щеше да се побърка от безпокойство, но

Силвестър нямаше да ѝ позволи да се вълнува прекалено. След няколко дни тя щеше да се върне и всичко щеше да се оправи. След няколко дни...

Докато гледаше как похитителят ѝ майсторски оседлава голяма дореста кобила, Оливия се мъчеше да убеди себе си, че всичко ще е наред. Този инцидент представляваше наистина едно неудобство и неприятност, но в никакъв случай не бе бедствие. След като представеше обвиненията си на местния магистрат, тя спокойно можеше да забрави за Гейбриъл Данахър.

Въпреки съветите на здравия разум, тревогата не я напускаше. Ами ако ония жени умрат и Данахър обвини нея? Или какво ще стане, ако той реши да ѝ попречи да представи обвинения срещу него? Колко лесно би било да се извърши убийство и злодеят да се отърве от трупа в тия диви планини! Гейб Данахър бе негодник и мошеник според Силвестър. Но доколко негодник? Загледана в злоещите сенки, хвърляни от лампата по бледото лице на Гейб, Оливия бе готова да повярва, че той е негодник в най-лошия смисъл на думата.

Той отвори вратата на бокса.

— Наистина ли не можете да яздите?

Тя поклати глава енергично. Не само не умееше да язди — изпитваше и страх от конете. Той направи гримаса, но в изражението на лицето му нямаше съчувствие.

— Лошо. Мисля, че ще се наложи да се научите по трудния начин.

Сграбчи Оливия за ръката и заедно с двата коня я отведе навън.

— Хванете седлото за рога, поставете левия си крак в стремето и преметнете десния през гърба на коня.

Тя го гледаше неразбиращо.

— Хайде, докторке. Не сте чак толкова проста.

Улови завързаните ѝ ръце, накара я да стисне рога и се наведе да я хване за глезена.

Оливия го ритна и се отдръпна със зачервено лице. Гейб сви очи.

— Спомняте ли си какво ви казах за чувала с брашно върху седлото?

Тя кимна.

— Тогава веднага се качвайте на проклетия кон!

Мъчейки се да спаси достойнството си, Оливия успя да пъхне крака си в клатещото се стреме. Конят нетърпеливо обърна глава към нея, докато тя се опитваше да се издърпа върху седлото. Това се оказа далеч по-трудно, отколкото изглеждаше.

— Искате ли помощ?

Една широка длан се залепи на задните ѝ части и я бутна силно. Оливия излетя нагоре и увисна върху седлото по корем.

— Хайде сега извъртете десния крак.

Това, което тя искаше да извърти в момента, бе един юмрук в лицето на Гейбриъл Данахър. Дланта му още стоеше залепена за задника ѝ.

— Хайде, докторке, седнете. Или ще се наложи да яздите нагоре по този начин.

Ръката му лекичко я стисна за поощрение.

Тя накрая успя да прехвърли крака си и да го пъхне в стремето без особена грация. Полите ѝ се вдигнаха нагоре и откриха глезена с част от прасеца. Гейб сякаш не забеляза. Той завърза водещото въже за юздечката на коня, а другия му край — за своята кобила.

— Юздите са праметнати на врата на коня, но няма да ви трябват. Просто си стойте там и се дръжте прилично.

Като че ли имаше друг избор! Конят ѝ тръгна напред, послушно следвайки въжето. Минаха тихо през града. Планината се издигаше пред тях — тъмна и враждебна грамада на фона на изпъстреното със звезди небе. Веднъж излезеха ли от града, вече нямаше да има кой да ѝ помогне дори и да успееше да избяга.

В отчаянието си Оливия помисли да скочи от коня и да побегне, но знаеше, че Данахър моментално ще я хване и несъмнено ще изпълни закана си да я върже по корем на седлото — ако, разбира се, не изгуби ирландското си самообладание и не я застреля.

Пътят започна да се изкачва още щом последните къщи на Елкхорн останаха зад гърба им. Подканяни от Гейб, конете преминаха в лек тръс. Оливия се държеше за рога на седлото и подскачаше наляво и надясно. Краката ѝ смешно се клатеха и се удряха в хълбоците на коня, зъбите ѝ тракаха, а една много нежна част от анатомията ѝ сякаш се мачкаше на пюре. Пред нея Данахър изглеждаше като част от голямата си дореста кобила. Не подскачаше на седлото, дългите му крака не се удряха в хълбоците ѝ, главата му не се мятеше в

противоположна на движението посока, както Оливия правеше. Спокойната грация на хармонията му с животното сякаш подиграваше нейната непохватност.

Пътят направи остър завой надясно, за да заобиколи хълма над града. Под тях се простря Елкхорн — целият потънал в тъмнина, с изключение на няколко осветени прозорци. Градът заприлича на тъмен обрив на фона на слабо осветената от звездите долина, грозен и неестествен, но за Оливия той бе последният подстъп на цивилизацията и спокойствието. После завиха и градът остана зад хълма. Пътят се превърна и разровена пътека, която би разбила и най-здравия фургон. Оливия се почувства така безпомощна и самотна, както никога през живота си.

Гейб се обърна назад.

— Добре ли сте?

Оливия изсумтя недоволно в шала. Кобилата на Гейб спря. Нейният кон — не. В тръс тя премина съвсем близо до мъчителя си и видя учудено вдигнатите му вежди. Водещото въже се опъна. С внезапно дръпване настрани конят на Оливия рязко се извъртя. Краката ѝ отчаяно се размахаха в желанието ѝ да запази равновесие. Петите ѝ се забиха в чувствителните хълбоци на коня и той диво отскочи встрани. Преди още да е разбрала какво става, Оливия се намери на земята. Конят ѝ извърна глава назад с весела искрица в очите.

— Исусе Христе! Ама и теб си те бива!

Гейб слезе от кобилата и тръгна към мястото, където спътничката му бе седнала сред борови иглички, камъни и набрани поли. Тя му хвърли унищожителен поглед и си помисли дали да не го ритне, докато той я вдигаше на крака. Но усещаше болка и бе твърде уморена, за да рита.

— Мисля, че вече можем да минем и без това. — Той развърза шала от устата ѝ. — Можеш да се скъсаш от викане. Ще те чуем само аз и катеричките. Хайде обратно на коня!

— Този кон не ме харесва.

Гейб се усмихна невесело.

— Да ти кажа истината, не го обвинявам. Но и той, както и ти, нямате кой знае какъв избор. Този път се опитай да държиш петите си далеч от хълбоците му.

Оливия не помръдна от мястото си и Гейб тръгна към нея. Спомняйки си за ръката върху задника си, която ѝ помагаше да седне на седлото преди малко, този път Оливия успя да се качи бързо, макар и неособено умело. Конят ѝ изпръхтя презрително.

— Чувството е взаимно — промърмори тя.

Продължиха, като през цялото време се изкачваха. Оливия не можа да намери поза, която да е хем удобна, хем безопасна. Краката, седалищните части и гърбът ѝ протестираха енергично, но след като молбата ѝ за почивка бе посрещната от кратък отказ, тя млъкна и повече не продума. Гейбриъл Данахър нямаше и капка милост и ако успееше да се върне в Елхорн жива, щеше да изпита огромно задоволство да го гледа как гние в затвора дълго време.

Най-сетне звездите над главите им започнаха да избледняват. Тъмната маса на планината започна да придобива цветове — сиви скали на фона на вечнозелени гори. Стръмни дерета с шумни потоци, скрити от върбалак. Когато първият слънчев лъч докосна върховете на дърветата, те спряха.

— Десет минути за разни нужди. — Гейб скочи на земята и свали от седлото една от торбите на Шрайнър. — Тук има нещо за хапване, ако го намериш. Аз ще отида долу да напоя конете.

Оливия прехвърли крак през седлото и затвори очи от болката, прерязала бедрата и гърба ѝ. Буквално падна от коня и се приземи на крака, които сякаш бяха от олово. Стоеше и се олюляваше, докато Гейб хвана коня ѝ и го поведе към малкото поточе, течащо по склона на планината.

— Хайде, докторке. Не разполагаме с цял ден.

— Няма ли да развържете ръцете ми?

В гърдите ѝ заклокочи ярост. Бе изтощена, измръзнала, жадна, гладна и с натъртен от седлото задник. Пикочният ѝ мехур бе готов да се спуска, а вместо крака, сякаш имаше разкъсвани от болка чукани — и всичко това само защото Гейбриъл Данахър мислеше, че двете му любовници заслужават по-специални медицински грижи, отколкото почтените граждани на Елхорн. На всичко отгоре този тъпанар не искаше даже да ѝ развърже ръцете, за да може да се погрижи за себе си.

— Още ли стоите там? — попита Гейб, като се върна с конете. — Остават ви още около пет минути.

Със стиснати зъби Оливия попита:

— Бихте ли развързали ръцете ми, мистър Данахър? Трябва да... да... — Усети как лицето ѝ пламва.

— Наоколо има храсти колкото искате, докторке. Ще се оправите и с вързани ръце.

— Мистър Данахър! Вие сте...

На езика ѝ бяха поне дузина епитети, но нито един от тях не влизаше в речниковия запас на една дама. Той ѝ обърна гръб, започна да рови в чантата и видимата липса на интерес я влуди още повече.

— Вие сте варварин, мистър Данахър.

Той се обърна и я погледна с каменно изражение.

— Имате още пет-шест минути, преди да се качите отново на този кон и да яздите още три часа.

Тя изсумтя презрително и се отправи към най-гъстия храсталак. Обаче това, което бе наумила да бъде решителна и възмутена крачка, се превърна в нещо твърде комично, защото краката ѝ отказаха да я слушат. Насили се да не се обръща назад, за да види дали Данахър гледа несигурното ѝ отстъпление към храстите.

— Две минути! — подвикна той подир нея.

Ах ти, гаден, тъп, груб и отвратителен негодник!

Оливия успя да задоволи нуждите си и с вързани ръце. Докато оправяше полите си, погледна към тясната пътека, по която се бяха изкачили. В утринната светлина неравните склонове не изглеждаха толкова опасни, колкото през нощта. Из храстите пърхаха и чуруликаха птички, поздравявайки новия ден. Подухна лек ветрец и от пръснатите по земята листа се надигна златножълта вихрушка.

Изкушението да побегне бе голямо. Данахър и конете не се виждаха и ако тя тихичко се скриеше в гората, той може би нямаше да успее да я намери. Земята бе покрита с изгнила шума, по която оставаха съвсем малко следи и когато той се откажеше да я търси и си заминеше, тя щеше да излезе и да се спусне по пътеката до Елхорн. С малко късмет щеше да е там, преди да се мръкне.

Толкова желаше свободата, че направо чувстваше вкуса ѝ. Почти през целия си живот Оливия бе контролирала ситуацията, в които изпадаше. Беше си пробивала път през свят, пълен с прегради и трудности, и се бе справила добре. Безсилието ѝ с този груб и недодялан човек бе колкото смазващо, толкова и плашещо. Жадуваше

да се измъкне от него, дори и да се наложеше да върви сама през дивата гора.

От друга страна обаче, след като се е изкачила толкова нависоко в планината, не дължи ли все пак някаква помощ на жените на Данахър? Чувствайки дълга си към жителите на Елкхорн, Оливия твърдо вярваше, че е права да откаже на Данахър. Сега обаче, когато решението бе наложено насила, би ли могла да постави собствената си безопасност над нуждата от помощ за двете жени горе в планината?

Но имаше и трето — Данахър бе безскрупулен негодник и мошеник, груб, непредсказуем, експлозивен. Колкото по-далеч от него, толкова по-добре. Затова трябваше да рискува и да избяга.

Да, но двете индиански повлекани, както ги бе нарекла Еми, бяха човешки същества и страдаха. Първото задължение на всеки лекар бе да облекчава човешките страдания или поне убежденията на Оливия бяха такива. Би ли могла да обърне гръб на дълга си само защото се е уплашила?

Оливия моментално забрави дилемата, защото храстите зад нея внезапно зашумяха. Тя рязко се извърна и гледката, която се разкри пред нея, изцеди всичката кръв от лицето ѝ. На по-малко от десет фута, гледайки я, както лисицата дебне тлъста кокошка, стоеше индианец, обут в кожени панталони и каубойски ботуши и облечен в размъкната вълнена риза. Дългата му до раменете твърда коса бе украсена с две пера. Черните му очи блестяха жестоко и мрачно като змийски, а тънките устни се разтеглиха в животинско озъбване, разкривайки ред хищно блеснали зъби.

Звярът пристъпи към нея и Оливия изпищя.

4.

Писькът на Оливия процепи утринната тишина. Гейб изпусна парчето хляб, което режеше, и се втурна към храсталака, инстинктивно посягайки към револвера си. Бързо си пробих път през гъстите клони и гледката, разкрила се пред него, накара сърцето му да замре. Срещу Оливия бе застанал воин от племето Черните крака, чийто мрачен външен вид потвърди най-лошите му предположения. Акцията в края на краищата бе пропаднала.

Шумното появяване на Гейб накара индианеца и Оливия да вдигнат смаяните си погледи един от друг. Оливия извика измъчено и се втурна към Гейб. Индианецът стоеше като статуя.

Гейб хвана Оливия, когато тя се опита да мине покрай него, и я притисна до рамото си.

— Бягай! Това е... това е... — Тя трепереше като уплашен заек.

— Виждам какво е. Успокой се.

Той заговори на Черните крака на език, който бе толкова мелодичен в устата на Мини. Но неговите думи прозвучаха като дрънчене на кости в ковчег.

— Щом си тук, значи вече са си отишли.

Отишли са си без него, без дори да им каже последно сбогом.

— Още не са, Конегледачо.

От сърцето на Гейб падна огромна тежест.

— Но са много зле. Много по-зле. Особено Бялата кобила. След като се забави толкова, помислих, че няма да доведеш и доктор. Катерицата гледа дъщерите ти, а аз тръгнах да те търся.

Индианецът отправи въпросителен поглед към Оливия.

— Тази жена е докторът — обясни Гейб. — Забавих се, защото никой не искаше да дойде.

— Жена-лечител?

— Така поне казва тя.

Индианецът кимна с разбиране.

— Добре че я водиш. Сега трябва да побързаме, защото в противен случай дъщерите ти ще се присъединят към майка си в селото на мъртвите. Надявам се, че лекарството на тази жена е силно.

— Ще я принудя да го направи силно — каза Гейб мрачно.

Оливия местеше поглед от единия към другия, докато те разговаряха на неразбираем за нея език. Гейб бе върнал револвера в кобура, което тя схвана като признак, че няма да ги скалпират и убият веднага. Странният разговор спря и двамата я загледаха с изражение, от което я побиха тръпки. Тя се отдръпна от ръцете на Гейб и със странно чувство откри, че индианецът изглежда много по-опасен, когато тя не усеща ръката на Гейб около раменете си.

— Ти го познаваш?

— Той е добър приятел. Запознай се с Кривака. Приятел на Данахър. Здравно се изложи с тия свои писъци.

— При... приятно ми е да се запозная с вас, мистър Кривак.

Индианецът кимна важно и лицето на Оливия пламна при спомена за скорошното ѝ излагане. Не защото би трябвало да се сети. Действията му не биха могли да се нарекат приятелски и даже сега, когато повечето племена се намираха в резервати, от всички разкази и статии, които бе чела за индианците, едва ли би мислила за тях като за врагове.

— Казва, че Кати и Елън са много по-зле. Трябва да яздим по-бързо.

— Мистър Данахър, аз също не искам те да умрат, но язденето се оказа твърде тежко за мен. Не смятам, че бих могла да яздя по-бързо.

Той я хвана за ръката и я повлече към конете.

— Ще яздиш с мен.

— Казахте, че конят ви не може да носи двама по тези планини.

— По-голямата част от изкачването свърши. Освен това ще се качим на твоя кон. Той е по-голям от моята кобила.

Язденето по пътеката накара Оливия да се закълне, че докато е жива, няма да се качи на кон. Само ръката на Гейб, обхванала тялото ѝ, не ѝ позволи да падне на земята под конските копита поне десетина пъти. Неколкократните ѝ молби да яздят по-внимателно бяха посрещнати с мълчание от Гейб и, изглежда, забавляваха индианеца.

И сякаш неудобствата на язденето не бяха достатъчни — наложената от ситуацията интимност правеше положението още по-

лошо. Притисната между седлото и бедрата на Данахър, Оливия с унижение усещаше как задните ѝ части са силно притиснати към слабините му. Краката ѝ, неприлично разгопени от средата на прасеца до върха на обувката, практически бяха върху неговите, гръдните му мускули — долепени до гърба ѝ, и тя не един път усещаше брадясалата му буза да се допира до слепоочието ѝ.

Но не точно неделикатността на ситуацията я безпокоеше най-много. В края на краищата, когато въпросът е на живот и смърт, условностите остават на заден план. Това, което я притесняваше, бе нейната странна реакция на безцеремонното му мъжко отношение. Тя винаги беше доста затворена личност, поддържаща дистанция между себе си и околните, но тялото ѝ, изглежда, чувстваше нелогична възбуда от принудената интимна близост с ирландеца. Очевидно вкусът на тялото ѝ не бе особено придиричлив.

Най-накрая уморителната езда дойде към края си, когато те навлязоха във високопланинска долина. От едната ѝ страна към небето се издигаха огромни гранитни чукари, а от другата — алпийски поляни, обрасли с изсъхнала от зимата трева, чийто стръмен наклон свършваше със заоблена раздвоена скала, приличаща на рамене, повдигнати е безразличие към красотата около тях. На тази голяма височина вятърът бе огънал и усукал дърветата в странни гротескни форми.

Хижата на Данахър бе точно в края на гората, на края на поляна, заобиколена от борове и смърч. Домакинството се състоеше от къща с каменен комин, построена от цели трупи, няколко големи навеса, корал^[1], курник и огромно пространство кал, съдържащо есенните остатъци от зеленчукова градина. На простора, опънат между две дървета, се вееха две ризи, тежък памучен панталон, пола и още един чифт панталони, които биха станали на някой юноша. Хижата и пристройките имаха съвсем почтен вид и по нищо не приличаха на бърлога на отрекъл се от бога човек, тънещ в грях с двете си жени.

От къщата излезе индианка. Дебелите ѝ плитки бяха почти изцяло посребрени, само тук-там се показваха смолисточерни кичури. Кожата ѝ бе тъмнокафява и набръчкана като изсушен на слънце пергамент. Кривака отвърна на гърления ѝ поздрав. Гейб скочи на земята и влезе в хижата, без да обръща внимание на жената. Въпреки

критичното състояние на момичетата, Оливия сметна държането му за грубо.

Докторката усети очите на индианката върху себе си, докато внимателно се смъкваше от коня.

— Майко, тази жена е лечителка сред бледоликите. Тя ще помогне на малките.

Жената не изглеждаше много убедена в това, гледайки как Оливия се спуска неособено елегантно на земята. Тя направи рязък коментар на своя език и Кривака се засмя.

— Катерицата казва, че се надява да си по-добра докторка, отколкото ездачка.

— Можеш твърдо да й кажеш, че съм. Тя да не е майка на някое от момичетата?

Старата жена изхъмка, а в ониксовите очи на Кривака проблесна весело пламъче.

— Тя им е баба.

— И говори английски?

— Само когато иска.

— Ще направя каквото мога за внучките ви, мадам.

Оливия се отправи към хижата, но старицата ѝ препречи пътя. Изстреля няколко бързи гневни фрази по неин адрес, но не направи опит да се дръпне от пътя ѝ. След дългата уморителна езда краката на Оливия бяха като гумени и тя нямаше необходимата подвижност, за да я заобиколи. Чак след като Кривака ѝ се скара, старата индианка пусна Оливия.

— Направи лекарството си силно, Голямоуста жено.

— Голямоуста?

Кривака се ухили.

— Устата ти винаги е готова да се кара. Сигурно е голяма, щом може да побере толкова много думи.

— Е, аз...

— Чуй думите ми. Кати и Елън са единствените оцелели внучки на Катерицата. Ако умрат, тя ще ти оскубе косата, както и своята собствена.

— Ако Катерицата е искала да запази скъпоценните си внучки, трябвало е да ги посъветва да си стоят в резервата, а не да се тикат при

някакъв си аморален бледолик скитник, който неминуемо ще ги накара да затънат в греховете и болестите на бледоликите.

— Много думи, Голяма уста. Те нямат смисъл.

Оливия се извърна възмутено и закрачи към хижата. После се спря, извърна се и се приготви да отвърне на думите на Кривака, но двамата индианци бяха изчезнали безшумно. Конят и кобилата на Гейб гледаха с наострени уши към храстите, но от Кривака и Катерицата нямаше никаква следа.

Оливия примигна и въздъхна на пресекулки.

— Какви груби хора!

Атмосферата в хижата бе мрачна и задимена. Капаците на прозорците не пропускаха слънчевата светлина, а тлеещите в камината дърва повече пушеха, отколкото горяха. До огъня имаше два импровизирани нара. Данахър стоеше помежду им, загледан във фигурите, лежащи на тях. Бе мъчително да се гледа болката, изписана на лицето му. Без значение колко неестествена и неморална бе връзката му с тези жени, той наистина ги обичаше. Сърцето на Оливия за миг се смекчи при тази гледка.

— Трябва да освежите въздуха тук, мистър Данахър. И отворете щорите, моля. Чистият въздух помага на пациентите, а не им вреди.

Той повдигна глава — лицето му бе бледо и отчаяно.

Оливия се наведе да види пациентките си, заради които бе влачена из цялата планина... и остана смаяна. Тези малки бледи личица не принадлежаха на жени. Какво пръкнало се от ада чудовище бе този Гейбриъл Данахър?

— Но това са деца!

— А ти какво, по дяволите, очакваше?

Неспособна да намери думи, за да изрази презрението си към мъж, възползващ се по такъв отвратителен начин от младостта и неопитността, тя изсумтя възмутено. Данахър я изгледа с недоумение, после в очите му просветна разбиране.

— Ти си мислеше, че аз... Боже мой! Вие, дами с чистичко съзнание, събирате твърде много боклук във въображението си. Та тия момичета са ми дъщери!

Лицето на Оливия моментално пламна. Негови дъщери! Разбира се. Независимо какво ѝ бе казала Еми, момичетата изглеждаха твърде млади, за да бъдат нещо друго.

— Извинете ме, мистър Данахър. Беше ми казано, че... тоест...

— Това няма значение. — Устните му се свиха мрачно. — Когато тръгнах, те бяха в съзнание и се оплакваха. А сега са едва живи.

Беше прав. Момичетата бяха бледи и неподвижни, с изключение на хрипкавия шум от тежкото им дишане, и въобще не помръднаха, когато Данахър нежно ги докосна. Ако все още не бяха извън всякаква надежда, както мислеше баща им, то те се намираха съвсем близо до тази граница. Но Оливия не смяташе да се предава. Животът бе нещо забележително и понякога, особено при младите, преодоляваше всякакви препятствия.

— Нека ги прегледам, мистър Данахър. Отворете капациите и направете нещо с този проклет огън. Нищо чудно, че са зле, щом Катерицата има такава представа за лекуване.

Данахър отвори капациите, после се зае с огъня, но Оливия усещаше погледа му, докато се навеждаше над момичетата. Бе свикнала с подозрението по време на прегледи — всички жени лекарки изпитваха на гърба си такова недоверие. Но мнителността на Данахър караше по гърба ѝ да пробягват тръпки. В изражението му имаше някакво отчаяние, което бе опасно.

Прегледът на Оливия потвърди подозренията ѝ — момичетата страдаха от тежък случай на дифтерит. Епидемията от Елхорн бе стигнала чак в планината, за да поиска и тези два млади живота. И двете момичета имаха характерната влакнеста мръсносива мембрана, разраснала се достатъчно по сливиците, за да пречи и на преглъщането, и на дишането. Едното от децата имаше подуване на фаринкса и ларинкса и бе в по-тежко положение от сестра си. Стетоскопът обаче показва, че сърцата им все още бият силно в слабите и повдигащи се със затруднение гърди, което даде повод на Оливия да се надява, че този жизненоважен орган все още не е засегнат.

Тя рязко се изправи и се сблъска с Данахър.

— Съжалявам — каза той и я хвана за раменете, за да не падне.

Оливия побърза да се освободи от ръцете му.

— Мистър Данахър, не мога да работя, като висите непрекъснато над главата ми като някакъв призрак на смъртта.

— А те...

— Дъщерите ви са много болни. Ще бъда откровена с вас. Надежда има, но не мога да кажа какви са шансовете им да оцелеят.

Медицината все още не е изолирала причината на дифтерита, а лечението понастоящем помага съвсем малко. Това, което мога да направя, е да укрепя силите им така, че да се преборят с болестта.

— Те умеят да се борят! — Гласът му бе дрезгав от емоции. — И двете умеят да се борят по свой собствен начин.

Оливия проследи нещастния му поглед, отправен към момичетата. Бяха близначки, осъзна тя. Бе така задълбочена в болестта им, че не бе успяла да разгледа чертите на лицата. Дори и болни, те бяха красиви, с високи фини скули и овални лица. Косите им бяха гарвановочерни, гъсти и вълнисти. Сега те бяха влажни и безжизнени, но когато децата се радваха на добро здраве, без съмнение придаваха съвършенство на лицата им.

— Хубаво е, че умеят да се борят, мистър Данахър. Ще им помогнем да се преборят.

През остатъка от деня и по-голямата част от нощта Оливия остана при близначките. Имаше много популярни начини на лечение на дифтерита. Някои лекари отваряха дихателните пътища и изсмукваха образувалата се гной. Други предпочитаха да държат главата на пациента надолу и да дразнят гърлото му с перо, натопено в масло, с надеждата да го накарат да повърне гнойните съсиреци (това, разбира се, бе по-практично при децата, отколкото при възрастните). Докторите Кахил и Трали твърдо вярваха в сярата, сварена във варовикова вода и пускана в ноздрите на пациента тръбичка.

Оливия не бе убедена, че тези методи са нещо повече от шарлатанство. Не се съмняваше, че причинителят на болестта е някакъв лош микроорганизъм, какъвто се оказа случаят с много заболявания. Докато този микроорганизъм не бъдеше изолиран и не се намереше антитоксин, елиминиращ поразяващите ефекти на инфекцията, най-доброто, което един лекар можеше да направи, бе да укрепя организма на пациента, за да може той да се справи с болестта.

Близначките бяха изтощени от затрудненото дишане, затова Оливия най-напред разряза препречващата мембрана с нож, потопен в карбол. Това бе временно решение, тъй като мембраната бързо щеше отново да се затвори, но поне за кратко време децата можеха да подишат по-леко. И докато те почиваха по този начин, тя търпеливо им наливаше в устата лек бульон, масажирайки гърлото, за да подпомогне преглъщането. Бульонът бе сварен от Катерицата и миришеше на

неособено сполучлива комбинация от билки. Обаче в момента това бе единственото, с което разполагаше, още повече че каквото и да бе, изглеждаше укрепващо. Късно следобед, когато близначките събраха достатъчно сила, за да изразят протеста си от лечението, Оливия сметна това за постижение.

— По-добре ли са? — Вратата на хижата се затвори с трясък зад Данахър, който непрекъснато влизаше и излизаше цял ден, неспособен да стои и да гледа как децата му страдат, но и неспособен да стои далеч от тях.

— Достатъчно сила имат, за да изплюят буламача, който им вари Катерицата. Съдейки по миризмата му, не ги обвинявам.

Данахър го помириса.

— Отвара от брястова кора. Има ужасен вкус, но индианците наоколо я пият като тоник.

— Когато идвахме насам, видях нещо като курник. Нямате ли някое пиле, което да сварим и да направим бульон от него? Сега те могат да преглъщат и искам да ги накарам да погълнат нещо по-хранително. И моля ви, стъквайте огъня без пушека, който Катерицата прави.

С напредването на деня близначките преглъщаха пилешкия бульон с огромна трудност, гледайки сконфузено Оливия със зелените си очи, досущ като на баща им. Помолиха я да го повика и той дълго седя с тях. На едната Гейб говореше успокоително, отмествайки мократа коса от очите ѝ с такава нежност, та Оливия не можеше да повярва, че това е грубиянинът, за когото го мислеше. Другата си дъщеря той подкачи за слабостта ѝ по начин, който Оливия сметна за неуместен, но видя у детето подновена увереност, че ще се оправи.

Накрая — стоплени, чисти и с пълни стомаси, близначките се унесоха в сън, при всички случаи по-естествен от онзи транс, в който ги бе заварила Оливия при пристигането си. Дишането и преглъщането им бе все още болезнено затруднено. Мембраната бързо се бе затворила. Оливия не искаше да премахва препятствието, освен ако не се наложеше, тъй като процедурата сама по себе си бе опасна — раната можеше да се инфектира или пък да се предизвика излишно кръвотечение. Тя се настани в единствения стол в хижата до наровете и се приготви да гледа и чака — най-неприятната част от работата на всеки лекар.

Данахър придърпа една табуретка към камината и седна до нея.

— Ще оживеят ли?

— Още не знам, мистър Данахър. Възстановяването им зависи най-много от тях.

Известно време постояха така смълчани, докато тя не можа да изтърпи повече безмълвното му страдание.

— Дъщерите ви са напълно идентични близнаци и все пак толкова различни по характер. Едната лежи спокойно на нара и прави каквото ѝ се казва, докато другата се опъва на всичко.

По лицето му пробяга усмивка.

— Послушната се казва Елън. Тя винаги се стареа да угажда, но вътре в себе си знае какво и защо го прави. Ако не иска да свърши нещо, тя ще намери заобиколен начин да не го стори, без да разиграва сцени. Обикновено постига това, което иска. Сестра ѝ се казва Кати. — Тук той поклати глава и се усмихна тъжно. — Даже когато майка ѝ бе жива, тя се държеше повече като момче, отколкото като момиче. Борави с пушката почти като мен и предпочита да ми помага в мината или да се грижи за конете и мулетата, отколкото да се занимава с къщна работа. Мисля, че това е моя грешка — отнасях се с нея като със син. Някой ден ще трябва да разбере, че е жена, ако оживее...

— Майка им сигурно е била много красива — намеси се бързо Оливия, за да прекъсне мрачната мисъл. — Момичетата са хубавици.

— Майка им бе най-красивото момиче в целия резерват на племето Черните крака. Одрали са кожата ѝ, с изключение на очите. Те са мои.

— Майка им е от племето на Кривака?

— Да. Ездачката. Виках ѝ Мини. Живяхме около година с племето ѝ, после тя напусна резервата и дойде с мен. Катерицата ѝ е майка. Кривака ѝ е брат.

— Катерицата още ли ви се сърди, че сте ѝ отнели дъщерята? Затова ли не говорите с нея?

Данахър се засмя.

— В племето Черните крака има обичай, който забранява на мъжа да разговаря с майката на жена си. Добър обичай е. Спестява ти много нерви.

— О! — Значи бил женен за индианка. Все пак недотам нецивилизован. — А къде е сега Ездачката? Не трябва ли да ѝ

изпратите вест, че дъщерите ѝ са болни?

— Трябва да изпратя вестта в селото на мъртвите. Тя умря преди повече от две години.

— Съжалявам. Сигурно ви е трудно да гледате сам две момичета. Веждите му се сбърчиха.

— Не става въпрос за трудност. Без тях щях да бъда... празен.

Кати се размърда и отвори очи.

— Тате?

— Тук съм, Кати.

— Няма да умра, тате. Заклевам се, че няма!

— Не, няма да умреш. Нито пък Елън.

Тя се задави и от носа ѝ потече течност. Оливия бързо и сръчно я избърса.

— Дай да видя гърлото ти, Кати.

Момичето я изгледа намръщено.

— Ти коя си?

— Тя е доктор, Кати. Направи каквото ти казва.

Кати неохотно го послуша.

— Мислиш ли, че можеш да преглътнеш още малко бульон?

— Аха.

— Тате? — чу се гласът на Елън.

И тя се бе събудила.

Близначките погълнаха повечето от бульона, но скоро се умориха от усилието и пак се унесоха в сън. Оливия също се умори. Не можеше да си спомни откога не бе спала и въпреки че Данахър ѝ предложи да хапне някакъв вид яхния, тя бе твърде уморена, за да яде. А ѝ предстоеше дълга нощ.

— Изглеждаш уморена, докторке. Защо не подремнеш малко, докато момичетата спят? Ей там, зад завесата, има легло.

— Сега не е време да се отслабва наблюдението, мистър Данахър. Дъщерите ви почиват добре, но всеки момент състоянието им може да се влоши.

— Аз ще те повикам, ако това стане.

— Благодаря ви, но съм стояла и по-дълго без сън.

— Е, добре. И тъй като нощта, изглежда, ще бъде дълга, мисля да направя малко кафе. Искаш ли?

— Не, благодаря. Не вярвам да имате чай.

Той се засмя.

— Само брястовия, дето го свари Катерицата. Чувал съм, че е добър тоник. Може и да ви подкрепи.

— Не мисля.

Гейб седна на грубо одяланата чамова маса с чаша кафе в ръце. Докторката няма да може да остане дълго будна, мислеше си той. Умората бе изписана на лицето ѝ, а раменете ѝ бяха безпомощно отпуснати. Може да е стояла и по-дълго без сън, но надали бодърстването ѝ е включвало среднощно отвличане и яздене нагоре по планината. Въпреки че изглеждаше като наперена малка мишка, жената имаше кураж, дума да няма. Още с пристигането си тук тя показва истинска загриженост за близначките. Можеше само да им хвърли един поглед и да каже, че няма надежда, можеше да им даде някакво лекарство и да заповяда да я върнат в града. Обаче, след като ги видя, тя се впусна в борба с болестта, сякаш водеше война.

Самият Гейб едва се държеше на крака от умора. Искаше му се да придърпа една табуретка до стола на Оливия, но не бе сигурен дали може да стане. Единствено безпокойството го държеше буден. Не можеше да се отпусне, докато не разбере със сигурност, че близначките са вече добре или докато... Другата възможност бе немислима. Ако близначките умряха, по-добрата част от живота му щеше да изчезне заедно с тях. След смъртта на Мини само желанието за отмъщение го бе подтикнало да живее — а също и нуждата от грижите му за децата. Но как може да се търси отмъщение на болест?

Ноцта се точеше безкрайно. Времето се измерваше от всяко измъчено вдишване, от всяко потрепване на Кати или Елън. Два пъти те се събуждаха — едновременно, сякаш в болестта си приличаха, както и по външен вид. Лъжичка по лъжичка Оливия им наливаше пилешкия бульон, търпеливо почиствайки топлата течност, с която те се давеха, мъчейки се да я погълнат. Гейб бършеше лицата им, говореше им за всички неща, които ще направят заедно, щом се оправят. А когато заспиваха, Гейб и Оливия сядаха и гледаха, очаквайки промяната да настъпи и в двете посоки.

Малко след полунощ полегатите лунни лъчи, проникващи през прозореца, обляха близначките в млечнобяла светлина. Остатъци от ирландско суеверие караха Гейб да вярва, че това е добър признак, че момичетата ще се оправят. Колкото и глупава да беше тази мисъл, за

първи път, откакто се бе върнал тук, той си позволи да се надява, че Кати и Елън ще оцелеят.

Прагматичната докторка не се измъчваше от подобни несъстоятелни илюзии. Тя просто стана и затвори капациите на прозорците, преграждайки пътя на лунната светлина. След това благоволи да поиска чаша кафе, което изпи с гримаса на лицето.

Час по-късно, когато близначките мирно спяха, Гейб видя, че Оливия губи битката с изтощението. Тя успяваше някак си да се задържи изправена в стола и единственият признак, че спи, бяха отпуснатите ѝ рамене и клюмналата ѝ глава. Гейб се усмихна уморено. Дамата не бе чак толкова корава, колкото си мислеше. Внимателно я повдигна от стола и я отнесе в леглото си зад завесата. Тя изобщо не се събуди, когато той леко я постави върху юргана и я зави с одеяло. Отпуснатото ѝ от съня лице изглеждаше по-младо и по-меко. Косата ѝ се бе изплъзнала от кока и обрамчваше лицето ѝ в нежен и тъмен ореол на фона на възглавницата. Клепките ѝ изпъкваха на бледите страни като тъмни полумесеци, а сенките на умора под очите ѝ придаваха израз на детска уязвимост. Гейб почувства как го залива вълна на благодарност, защото усети, че момичетата ще оживеят. Дали го желаше или не, Оливия Барън бе техен спасител и за това той ѝ дължеше повече, отколкото някога би могъл да плати.

Нощта сякаш се влачеше секунда по секунда и всеки час бе по-дълъг от предишния. Гейб седеше до близначките, дремеше, стряскайки се всеки път, когато някоя от тях внезапно се размърдаше. Времето, прекарано с тях, преминаваше през съзнанието му и понякога, на границата между съня и действителността, той си представяше, че Мини е все още тук. Отново преживя деня, когато двете момичета се родиха — безсилието, което бе почувствал, докато Катерицата и другите баби се мъчеха да облекчат жена му. Безпомощност, възвишеност, вълнение, страхопочитание, нетърпение, страх — толкова много емоции се блъскаха в него, че едва не му стана лошо. Мъжете му се смееха. Някои от жените — също. Когато раждането приключи и му повериха двете малки момиченца — близначки, както бе предрекла Катерицата — той се бе почувствал най-гордият мъж на земята. Мини също цъфтеше от радост, сякаш слънцето грееше от очите ѝ, въпреки че лицето ѝ бе все още

набраздено от болката, а дланите — ожулени до кръв от стискането на дърво, за да може да стои изправена, докато ражда.

А как Мини обичаше дъщерите си! Понякога Гейб се питаше дали би напуснала резервата с него, ако не бяха близначките. С всички сили се бе постарал да не съжалява за това, но тя не се чувстваше по-добре с бледоликите, отколкото той — с племето Черните крака. Така или иначе, създадоха си свой собствен живот, устройващ и двамата. Обичаха се, обичаха Кати и Елън. Гейб си спомняше боричкането в снега пред малката дървена хижичка близо до Вирджиния Сити; гордостта на Елън, задето се е научила от Мини правилно да боядисва кожи и да прави типични^[2], в което през зимата бе по-топло, отколкото в къщата; как Кати одра първата си катеричка, докато Елън бърчеше малкото си носле в погнуса.

Това бяха щастливи семейни дни, когато и четиримата имаха бъдеще. Това бе времето, преди да убият Мини, преди Уил О'Конъл да се превърне в Гейбриъл Данахър и да си пусне дълга до раменете коса, за да не бъде разпознат, преди да се превърне в издирван от закона човек, криещ се по горите, търсейки богатство, което да му даде възможност да наеме достатъчно хора, за да се изправи срещу Ейс Кандлис и неговите хора. Животът му се бе объркал и единствените свързващи звена в него бяха Кати и Елън. Единствената причина, за която си струваше да живее, бяха дъщерите му и надеждата, че някой ден ще отмъсти за Мини.

Гейб погледна към полицата над камината, където на каменния комин бяха подпрени две кожени кутийки във формата на гущер. В тях имаше части от изсушената пълна връв на всяка една от близначките. Според преданията на племето Черните крака този амулет осигурявал дълъг живот и здраве на детето. Пълната връв на момчетата се слагаше в кутийка с формата на змия, а на момичетата — във формата на гущер. Черните крака вярваха, че тези животни никога не се разболяват и живеят много дълго.

Преданията се бяха оказали верни. Целия си живот досега децата бяха прекарвали, без да се разболеят нито веднъж — до дифтерита. Амулетите се бяха оказали безсилни пред болестта на белия човек. На Гейб му оставаше само да се надява лечението на Оливия Барън да се окаже по-силно от индианската, магия.

Кати изстена и звукът изтръгна Гейб от полудрямката. Тя опита да се изкашля, но вместо кашлица, излезе силно сгъстена течност. После отново се унесе в сън. Елън не помръдна. Дишането ѝ бе дълбоко и по-малко затруднено от преди.

Гейб стана и си наля от силното кафе, превърнало се почти в сироп на огъня. Дали близначките щяха да се борят за живота си, ако го бяха обесили преди две години и те бяха останали в удобния дом на вдовицата Кейси? Нямаше да живеят в едностайна хижа, да спят на грубо сковани нарове и за компания да имат само катерици и от време на време по някоя мечка.

Кати се опита да се изкашля. Вместо това обаче се задави. Очите ѝ се отвориха и тя се надигна на лакти. Опитът ѝ да си поеме дълбоко въздух завърши със задавяне и течаща от носа течност.

Гейб я избърса.

— Дишай, Кати! Дишай!

Тя се помъчи да го послуша, борейки се за всяка глътка безценен въздух, но успя да поеме съвсем малко. От розово, лицето ѝ се превърна в синьо и дишането ѝ се затрудняваше с всяка измината секунда.

Гейб само си помисли, че няма време да събуди Оливия, когато внезапно тя застана до него. С очи, подути от съня, с разпуснатата по раменете коса, тя нямаше вида на дипломирана бяла лекарка, нито внушаващата страхопочитание осанка на индиански лечител. Но веднага взе положението в свои ръце.

— Откога е така? — запита рязко.

— Отсега. Е, не съвсем. През изминалия час, час и нещо положението ѝ сякаш се влоши. Стана неспокойна. Опитваше се да кашля.

— Вземи лампата и я дръж така, че да мога да виждам! — Тя надникна в гърлото на Кати. — Защо не ме събуди?

— Нали каза, че си направила всичко по силите ти.

От смръщените вежди на Оливия Гейб разбра, че Кати не е добре. Можеше да го предположи и без лекарска помощ.

— Трябва по някакъв начин да отворим дихателните пътища. Тя губи съзнание.

Гейб усети как стомахът му се свива от безпокойство.

Лекарката се изправи и загледа Кати замислено.

— Донеси ми няколко чисти кърпи, ако имаш.

В шкафа до леглото имаше кърпи и повечето от тях приличаха на парцали, но бяха чисти. Той ги взе и бързо се върна при нара със свит на топка стомах. В един съд Оливия бе изляла някаква остро миришеща течност и потапяше в нея скалпел и гумен маркуч.

— Карбол — обясни тя. — Предпазва от инфекция.

— Какво ще правиш? Можеш ли изобщо нещо да направиш?

— Ще изрежа малък отвор в трахеята ѝ и ще пъхна този маркуч там, за да диша през него.

Лудото биене на сърцето му сякаш изкрещя името на Кати.

— Ще ѝ разрежеш гърлото?

Оливия го погледна почти извинително.

— Данахър, това е по-безопасно, отколкото да режем мембраната отново, и ще реши проблема за по-дълго време. Трябва да направя нещо, в противен случай ще я изпуснем.

Тя е шарлатанка и не знае какво прави! Ами че в края на краищата е само една жена. Трябва да я спре. Но Кати...

— Дръж я да не мърда, Данахър. Сега тя е в безсъзнание, но ако се събуди и мръдне, може да направя някоя беля.

Тя не погледна към него, а постла кърпата под шията на Кати и напипа дихателната ѝ тръба с пръсти. Очакваше от него да вземе дейно участие в тази лудост, толкова уверена бе в себе си и послушанието му.

Усещайки виене на свят, той хвана главата на Кати.

— Ще стане за секунда.

Стиснала устни, Оливия бързо направи малък разрез. От дихателната тръба с тихо свистене излезе въздух.

— Би ли попил тази кръв, моля?

Всъщност нямаше много. Само една-две капки. Но това бе кръв на Кати. Смесената кръв на Гейб и Мини. Отново му се зави свят.

С уверени движения Оливия пъхна малката гумена тръбичка в прореза на трахеята.

— Добре че тази тръба се оказа в чантата. Ето. Виждаш ли? И кръвенето спря.

Очите на Кати потрепнаха и се отвориха. Цветът на лицето ѝ бързо се оправяше. Устните ѝ се размърдаха, но Оливия бързо постави пръст върху тях.

— Не говори, Кати. Не можеше да дишаш, затова изрязах малка дупчица в дихателната ти тръба. След като се справиш, тя ще заздравее и дори няма да разбереш, че я е имало. Сега обаче трябва да лежиш спокойно и да се опиташ да дишаш, доколкото можеш, нормално.

Гейб с удоволствие забеляза, че Кати приема вестта по-смело от него. С облекчение се отпусна в стола, а Оливия се наведе да провери и Елън. Струваше му се, че няма да издържи още много буден.

Гейб затвори очи неволно и моментално усети леко докосване на хладни пръсти по челото си. Вдигна глава и се взря в професионално съдържаното изражение на лицето, така противоречащо на нежното докосване.

— Защо не използваш леглото, Данахър? Аз вече спах няколко часа. Ще те повикам, ако ми потрябваш.

Гейб я послуша и се заклатушка към леглото. Обърна се само веднъж, за да види профила на Оливия, очертан на фона на огъня от камината. Тя спокойно си наля кафе, като че ли вършеше чудеса като това всеки ден. Направи гримаса, след като помириса гъстата и гореща течност, седна на стола и се усмихна, сякаш знаеше, че той я гледа. Ангелска усмивка, излизаща от лъвско сърце, помисли си Гейб. Как е могъл да я сравни с малка сива мишка?

[1] Оградено и открито място за едър добитък. — Б.пр. ↑

[2] Индианска колиба от кожи. — Б.пр. ↑

5.

— Силвестър, не си въобразявам. Сигурна съм, че нещо ѝ се е случило. Вчера, когато намерих храната недокосната, не се замислих. В края на краищата с тази болест тя се скъсва от работа. Но днес пак я няма в лечебницата, а леглото изглежда недокоснато. Като че ли въобще не си е лягала. Даже не е взела чистите дрехи, а ти познаваш Оливия. Дори и да пада от изтощение, пак ще се преоблече в чисти дрехи.

Силвестър гледаше жена си загрижено. Еми не биваше да се вълнува толкова. Той разбираше, че Оливия се чувства длъжна да помогне на болните, но необмисленото ѝ държане го дразнеше. Еми се безпокоеше, а в нейното деликатно положение вътрешният мир бе от първостепенно значение. След като се познаваха от години, Оливия би трябвало да знае слабостта на Еми да се безпокои от почти всичко и да вземе мерки да не я притеснява.

— Силвестър, ти се мръщиш. И ти мислиш, че нещо ѝ се е случило.

— Не, скъпа, не мисля и искам да се успокоиш. Най-вероятно Оливия е при пациент, който се нуждае от непрестанно наблюдение. Ти самата веднъж ми каза, че често губи усета си за време, когато се занимава с нечий проблем.

— Не го вярвам. Ако е при някой пациент, щеше да ни уведоми къде е. Нямахте да ни остави да се притесняваме така. Имам ужасното чувство, че е изпаднала в беда.

Чувствата на Еми повече приличаха на киселини в стомаха, причинени от състоянието, в което се намираше, отколкото на предчувствия, но Силвестър реши да поразпита тук-там, дори и само за да успокои жена си. Не че имаше време. Тази сутрин във флотационната фабрика се бяха скъсали две ленти, а работниците отново бяха почнали да мърморят за заплатите. Миналата седмица бяха загубили двама души, примамени от промиването на злато в планината, въпреки че първата вълна златотърсачи в околността

отдавна бе минала, а сега още трима отсъстваха поради болест. Трябваше да бъде във фабриката и да се занимава с тези проблеми и ако не бе толкова загрижен за Еми, нямаше да дойде да обядва вкъщи. И все пак нищо не бе по-важно в момента от щастието и здравето на детето, което тя носеше в себе си. Оливия бе сигурно някъде наблизо. Колко ли време щеше да му отнеме, за да я намери?

— Ще се погрижа за това, скъпа. Но трябва да ми обещаеш, че ще си почиваш през целия следобед. Накарай мисис Грисъм да накладе огъня в стаята ти, за да ти е топло. Не се чувствам спокойно, откакто вчера получи спазъм, макар че той бързо премина. Когато намеря твоята приятелка, ще ѝ кажа, че трябва да е тук и да се грижи за теб, а не да тича из града, посещавайки хора, с които, да си кажем правичката, една добре възпитана дама като нея не би трябвало да се занимава.

— Ще я намериш, нали?

— Разбира се, че ще я намеря.

Обаче Силвестър не можа да я намери. От известно време насам никой в града не я бе виждал, въпреки че според мистър Шрайнър тя лекувала момчето на Сандерсън, което починало предния ден. В още по-голям размисъл го хвърли възмущението на доктор Трали, че Гръб Уикър довел сина си при него, тъй като Оливия не дошла у тях, както била обещала. Доктор Трали му каза, че доктор Кахил също се занимал с някои от случаите на Оливия поради нейната небрежност. Силвестър изслуша с половин ухо лекцията му относно непригодността на жените към лекарската професия. Вече споделяше загрижеността на Еми. По някаква причина Оливия Барън просто бе изчезнала от Елкхорн.

Силвестър нямаше представа как да разплете тази мистерия. В края на краищата бе ръководител на фабрика, а не детектив. Еми щеше да се побърка, докато намереха Оливия, а той не знаеше какво още трябва да направи — да претърси горите наоколо, в случай че жената е излязла да се поразходи и се е загубила? Възможно бе да е направила и тая глупост. В края на краищата бе нова в Елкхорн.

След два дни бдение, чакане и надежди Оливия си позволи да изпита задоволството от победата. Дифтеритът стихваше и двете

дъщери на Данахър се поправяха. Тя свали тръбичката от гърлото на Кати и заши раната. Момичето се държеше стоически по време на шиенето, но после помоли баща си да ѝ даде глътка уиски, за да облекчи болката. Гейб стана да търси чаша, но като видя смаяното изражение на Оливия, поклати глава.

— Трябва да пиеш онзи хубав пилешки бульон, дете докторката ти направи, Кати. Той е по-добър от глътка уиски.

— Тате! — Гласът ѝ прозвуча като дрезгав шепот и тя се намръщи от болка.

— Не ме гледай така, Кати. Изпий си бульона, после си легни и си почивай, както казва докторката.

Кати отправи убийствен поглед към Оливия.

— Кой е правил този бульон? — попита Елън от нара си.

— Аз — призна Оливия.

Елън я изгледа някак си със съчувствие.

— Ужасно е слаб.

— Това е така, защото и двете сте слаби. Храносмилателната система не бива да се претоварва, след като е прекарала болест.

Елън с отвращение помириша купата си.

Така или иначе, и двете ядоха с апетит, след което веднага се унесоха в спокойна дрямка. Въпреки че духът им се възвърна, те нямаха сила за нищо друго, освен да ядат и да спят.

След напрегнатите бдения на Оливия също не ѝ бе останала кой знае каква сила. Тя спеше на леглото зад завесата и бе толкова уморена, че не забелязваше размъкнатия сламен дюшек. Нито пък я безпокоеше не съвсем неприятната миризма на Гейбриъл Данахър: на кожа, сапун и пот — миризма, с която бе свикнала по време на пътуването им насам.

Може би именно тази мъжка миризма наложи присъствието му в сънищата на Оливия. Тя отново бе в лечебницата в Елхорн и превързваше Данахър. Докато ръката ѝ го обгръщаше, за да прекара бинта, той притисна револвер в корема ѝ. Чуваше как палецът му запъва ударника, виждаше пръста му да се свива на спусъка и през цялото това време дяволските зелени очи сякаш я обгаряха. Тя се спаси, като се събуди, но взирайки се в тъмнината, не бе съвсем сигурна от какво точно се е спасила. Тревожното чувство, което сънят остави след себе си, я накара да стане и да закрачи неспокойно из

стаята, докато накрая се разсъни достатъчно, за да забележи, че Гейб седи в тъмното и я гледа с очи, хвърлящи отблясъци от огъня. Тя се извини, че трябвало да види пациентите си, след което бързо се уедини зад завесата, чувствайки, че по някакъв начин сънят се е пренесъл в реалността.

Оливия пак заспа и този път сънува как язди с похитителя си, докато конят под тях галопираше, плътно търкайки ги един в друг с всяка крачка. Тя се събуди и откри, че интимно се е притиснала в извитото тяло на Данахър. Отначало реалността ѝ се стори просто продължение на съня, но когато се размърда, една топла ръка се плъзна по бедрото ѝ и се спря върху него под събраната нагоре нощница. Допирът на кожа срещу кожа окончателно прогони съня от очите на Оливия.

Тя изхвъркна от леглото, а натрапникът се стресна и се събуди.

— Какво си мислиш, че правиш? — остро го попита Оливия.

Данахър я погледна сънливо.

— Мистър Данахър!

— Какво? — Той разтърси глава и примигна. — О! Съжалявам. Просто исках да полегна за малко. Сигурно съм задрямал.

През главата на Оливия мина ужасно подозрение.

— Да не си спал тук всяка нощ?

— Не. Отивах да спя на тавана.

— На тавана?

— Където обикновено спят момичетата.

А Оливия си мислеше, че стълбата, чийто горен край потъваше в тъмнината, води просто към нещо като килер.

— Горен има два нара. Момичетата ги харесват, но на мен краката ми висят отвън.

— Тъй като съм значително по-ниска от теб, може би аз трябва да спя там?

Той вдигна вежди, усещайки хладината в гласа ѝ.

— Не се стягай, докторке. Просто исках да подремна, това е всичко. Уморен съм, както и ти. Помислих си, че не си струва да се катеря догоре за петминутна дрямка.

— Държиш се неуместно фамилиарно.

Устните му се извиха в полуусмивка.

— Така ли? А пък аз си помислих, че сънувам.

Лицето ѝ пламна под неговия поглед и усмивката му стана поширока.

— Не се безпокой, докторке. Когато реша да бъда неуместно фамилиарен с някоя жена, не го правя крадешком.

Лицето ѝ почервения още повече и тя внезапно почти намрази Данахър, задето можеше да я накара да реагира по такъв начин, когато цели легиони от студенти и преподаватели по медицина се бяха опитвали без никакъв успех.

— Ще погледна момичетата — каза тя намусено.

Това бе просто извинение, за да се измъкне. Близначките спяха мирно и тихо и Оливия знаеше това много добре. Трябваше да се изправи срещу този мъж и да му даде добър урок, но щом той я погледнеше със зелените си очи, тя сякаш загубваше дар слово, а рационалната ѝ мисъл блокираше.

От този момент нататък докторката се качваше да спи на тавана — леглото остави на Гейб.

Докато момичетата се възстановяваха, Оливия и Данахър успяха да постигнат крехко примирие. Въпреки че бе победен, дифтеритът не бързаше да отпуска хватката си. Цяла седмица близначките едва събираха сили да се нахранят и възможните усложнения на болестта караха Оливия да бди непрестанно над тях. Тя и баща им ги гледаха заедно, поддържайки сърдечни, но малко напрегнати отношения. Оливия забеляза, че ирландецът полага усилия да бъде любезен с нея. Когато умората ѝ проличаваше, той я караше да си ляга. По едно време се разрови в един сандък, измъкна оттам купчина чисти дрехи и ѝ предложи да се преоблече. Дрехите на жена му, обясни той. Настоя Оливия да ги носи, въпреки че когато тя се появи за първи път в една от роклите на Мини, устните му се свиха, а зелените му очи потъмняха.

Гейб продължаваше да я глези. Когато необичайно слънчевото за сезона време даде път на мрачните сиви облаци и студения вятър, той занесе цяла купчина одеяла на тавана, тъй като тя твърдо отказваше да се върне на неговото легло и да го кара да спи на някой от наровете на момичетата.

Научи я да играе шах, за да убиват по-лесно времето си, когато близначките спяха. Оливия винаги бе смятала шаха за игра на образованите хора, а този полуцивилизован златотърсач притежаваше

шахматна дъска с такива фигури, които биха били гордост за всеки аристократ. Оставил му я в наследство някакъв англичанин, дошъл заедно с него по тези места преди много време, обясни й Гейб.

— Беше най-прекрасният човек, когото някога съм познавал — каза Гейб един следобед, докато играеха или по-точно докато той играеше, тъй като Оливия правеше отчаяни усилия да запомни коя фигура по какъв начин се движи. — Носеше тия джунджурии със себе си на седлото. Винаги когато се разполагахме някъде на бивак, вадеше шаха и играехме. Имаше и фотоапарат. Правеше снимки на всичко, което види. — Той направи ход и взе коня й.

— Да не си му бил водач?

Гейб се изсмя.

— Не бих казал. Тогава бях още много зелен. Никога не бях ходил отвъд западната част на Ню Йорк Сити. Той обаче знаеше къде отива. Беше събрал всякакви книги за Дивия запад и искаше да го види от гърба на коня, а не от комфорта на влака. Тръгнах с него, след като му помогнах да се измъкне от една каша.

Тя взе една от пешките му. По усмивката му разбра, че е направила точно този ход, който е очаквал.

— Живял си в Ню Йорк?

— Дойдох с мама на борда на един кораб, когато бях на тринайсет години. — Той придвижи офицера си, за да застраши царицата й. — Жената се опита да ме натъпчи с всякакви книжни учения, обаче главата ми се оказа прекалено твърда, а гърбът — як. Намерих си работа на пристанището. Доста добри пари печелех. Достатъчно, за да направя добро погребение на мама, когато тя почина. После този англичанин се домъкна и като последния идиот се навря между шамарите на докерите, с които работех.

Тя придвижи коня, за да спре атаката на офицера му.

— А защо са го нападнали?

Гейб сви рамене.

— Той беше англичанин, а те — ирландци.

— И ти си ирландец.

— Така е, но пет срещу един не ми се виждаше много честно, затова застанах на негова страна просто за да изравня малко силите. Да, но не можах. И двамата ни отупаха като брашнени чували и тъй като след този случай пристанището стана твърде неблагоприятно за

мен, залепих се за Ейвъри и тръгнах на запад. Той обаче не бе особено здрав. Почина от пневмония близо до резервата на Черните крака на север отук. Лошо. Беше добър човек. — Гейб се засмя и направи ход с царицата. — Така шахът дойде у мен. Шах и мат.

Оливия въздъхна.

— С теб е по-приятно да се играе, отколкото с Кати — усмихна се дяволито Данахър. — Тя винаги ме бие.

Оливия обаче не можа да измъкне нищо за индианската му съпруга, нито пък защо е дошъл да живее в такава изолация в планините на Монтана с красивите си дъщери, и то толкова далеч, че най-близките му съседи — жителите на Елкхорн — си мислеха, че той тъне в грях с две любовници. Сети се за предупрежденията на Еми, че е търсен от закона, и не го разпитваше много-много. Можеше да научи нещо, което бе по-добре да не знае.

Оливия седеше до камината и четеше една от книгите, които с изненада откри в хижата на Данахър, когато Кати попита със слаб гласец:

— Ти не си истински доктор, нали?

— Истински съм.

— Докторите са мъже.

Оливия остави книгата, приближи се до леглото на Кати и попипа челото ѝ. Нямаше треска. Освен това разговаряше. Добър признак.

— Има много лекарки, Кати. През последните четиридесет години жените посещаваха медицински колежи и ставаха лекари. Светът вече не е толкова ограничен за жените, колкото беше преди.

— Нивгаж не съм виждала докторка — каза момичето, като че ли този факт правеше съществуването им невъзможно.

— *Никога*, Кати. Нивгаж не е дума.

— Дума е, щом я употребявам и знам какво означава.

Оливия придърпа одеялото до брадичката ѝ.

— Топло ли ти е?

— Стига си се занимавала с мен. Не съм ти някакво бебе.

— Не, не си. Но беше много болна. Никак няма да е добре, ако сега настинеш.

— По дяволите, никога не съм настивала. Къде е тате?

— На лов.

— Проклятие! А аз съм се завряла в леглото и на това отгоре някаква си болногледачка ми досажда.

Тази уста се нуждае от сапун, помисли си Оливия, и от някой и друг по-строг урок по маниери. Колкото повече Кати оздравяваше, толкова по-враждебна ставаше.

— Този език не е много подходящ за млада дама, Кати.

Момичето ѝ отправи презрителен поглед.

— Какво му е на езика ми?

— Както вече ти казах, нивгаж е дума, използвана само от необразованите. По дяволите и проклятие са ругатни и употребата им дори от мъж го бележи като невъзпитан хулиган.

— Не обръщай внимание на Кати — посъветва я Елън със сънлив глас. — Тя е хулиганка и се гордее с това.

— Не съм хулиганка. Мога да се грижа сама за себе си. Трябва да си корав и умен, за да се грижиш сам за себе си.

— Как се чувстваш, Елън? — Оливия не обърна внимание на предизвикателния глас на Кати и сложи ръка на челото на Елън.

— По-добре.

— Толкова, че да хапнеш нещо?

Елън сбърчи лице.

— Бульон ли?

— Ако аз бях на лов с тате, за вечеря щяхме да имаме чудесно еленско — гордо се обади Кати. — По-добър стрелец съм даже от тате.

— О, не си! — заяви Елън.

— Съм! Миналия месец гръмнах оная сърна точно зад окото. Падна като подкосена, без даже да ритне с крак.

— Ама че противно.

— Обаче си я хапна, нали?

— Противно е това, че ходиш и стреляш по животните, вместо да си стоиш вкъщи и да готвиш, както прави всяка жена.

— Готвенето е толкова скучно нещо. Мога да нося месо. Защо трябва и да го готвя? — Кати плъзна поглед към Оливия. — Басирам се, че не се занимава с готвене. Тя е доктор.

— Басирам се, че го прави.

— Обзалагам се, не знаеше, че има докторки.

— Знаех. Веднъж четох за Елизабет Блекуел. Тя е лекар.

— Елизабет Блекуел е първата докторка, дипломира се в американски медицински колеж — осведоми ги Оливия.

Кати посрещна приноса на Оливия в разговора без интерес, а Елън не каза нищо.

— Ти приятелка на тате ли си?

— Е, не точно. Той знаеше, че съм лекар, затова ме помоли да дойда и да ви помогна да се оправите.

Това изявление успокои близначките.

— Мисля, че вече съм се оправила — заяви Кати и отхвърли одеялата от себе си. — Трябва да стана и да нахраня мулетата. Слънцето почти е залязло.

Оливия бутна момичето обратно в леглото и пак го зави. Тъй като Кати бе отпаднала от болестта, съпротивата ѝ не бе особено ефективна.

— Аз пък мисля, че трябва да полежиш още няколко дни. Пийни сега малко бульон.

Кати я изгледа гневно.

— Не щем някаква си жена да идва тука и да ни командва.

Елън сбърчи нос, сърбайки бульона.

— Не *можеш* да готвиш, нали? Сигурна съм, че мога да ти обясня как да правиш по-вкусен бульон. Доста съм изненадана, че си се сетила да оскубеш пилето.

Близначките се бяха превърнали от безпомощни красиви ангелчета в обикновени деца. Със сигурност са на оздравяване, помисли си Оливия. Време бе вече да се връща в Елкхорн.

Денят бавно преминаваше в нощ, когато Гейб се върна от лов. Той спря Лонгшот под прикритието на дърветата и огледа внимателно поляната и хижата — навик, придобит през двете години живот на преследван човек. С неохота бе оставил Оливия сама да се грижи за децата, но на тях им трябваше месо. Освен това през последните няколко дни във въздуха се носеше мирисът на буря. Утре или в другиден сигурно щяха да бъдат затрупани от сняг.

Гейб внимателно се вираше в гледката пред себе си. Оливия се бе облегла на одяланите трепетликови греди, от които бе направена оградата на корала, и наблюдаваше мулетата, отвърщащи на погледа ѝ

със спокойно равнодушие. Близначките сигурно бяха добре, в противен случай лекарката нямаше да е навън. Наоколо не се виждаше никакъв непознат човек или див звяр, инак мулетата щяха да бъдат неспокойни.

Коминът на хижата не пушеше. Тая глупачка сигурно е изтървала огъня, помисли си той. Чудно как някои хора бяха толкова некадърни и въпреки това оцеляваха. Добре че докторката не бе толкова невежа в медицината, колкото в обикновените всекидневни работи.

Оливия подскочи и се огледа, когато Гейб шумно излезе от прикритието на дърветата и се появи на поляната.

— Еленско за вечеря — обяви той.

— О! Ти ли си?

— А ти да не очакваше някой друг?

— Кати разправяше измишльотини за някакъв особено раздражителен мечок, който живеел по тия места. Каза, че от време на време си правел угощения с някое от мулетата ти. Мисля, че просто се е опитвала да ме изплаши, защото я накарах да пие бульон, вместо да й дам от онзи твърд като гъон бекон, дето виси в килера ви.

Гейб слезе от коня и развърза елена, закрепен на гърба на товарното муле. Завърза задните крака на елена с въже, после прехвърли края му през един клон, стегна го за друго дърво и отведе мулето. Закачен по този начин, трупът се поклати леко назад-напред и от него закапа кръв.

— Това за мечока е истина. Викаме му Бруно и е голям мръсник. Много от обитателите на тия планини са големи мръсници, били те животни или хора. Не бива да се шляеш навън без оръжие.

Оливия се втренчи в него, сбърчила вежди.

— Ти си ранен.

— Какво?

— Тече ти кръв. — Хвана ръцете му и ги вдигна, за да покаже кръвта по ризата му. — О, господи!

— Еленска кръв, а не моя. Преди да тръгна за насам, го изкормих и източих кръвта му. Така трупът става по-лек и няма нужда да се безпокоиш, че ще събереш дивите животни около хижата с миризмата на вътрешностите.

Той чу, че от гърлото й се изтръгна задавен звук, и се обърна с усмивка.

— Хайде, докторке. Не ми казвай, че не можеш да понасяш кръв. Устата ѝ се сви.

— Виждала съм достатъчно кръв, за да не припадам при вида ѝ.

— Признавам, че бях невнимателен. Ако стоплиш малко вода, ще се изкъпя.

— Огънят изгасна. — Тя за момент наведе очи към земята, после предизвикателно ги вдигна към неговите. — Не можах да го запаля.

— Тогава мисля, че трябва да те науча да палиш огън.

— Знам как се пали огън — заяви тя раздражено. — Дървата бяха мокри.

— Просто трябва да се научиш и да ги накараш да горят. Ако напълниш чайника, аз ще запаля огъня.

Оливия погледна към кофите, окачени до коритото за дъждовна вода.

— Не съм ти камериерка, Данахър.

— Не би искала да хвана пневмония само защото не мога да стопля малко кокалите си, нали? Само виж колко е сиво небето и какъв студен вятър духа. Просто си помислих, че ще почувстваш известна благодарност, задето съм донесъл достатъчно храна за следващите десет дни.

Гейб се изсмя, като забеляза погледа на отвращение, с който тя удостои най-напред елена, а после и него. Забавно му беше да я дразни. Някой ден тази хладна сдържаност щеше да се пропука и към лицето му щеше да полети юмрук. Гейб се замисли какво би се получило от такава една борба.

— Чу ли какво казах, Данахър?

— Какво?

— Нямам намерение да седя тук и да ти помагам да ядеш това бедно и окървавено създание. Време е да се връщам в Елхорн.

Приятното му настроение внезапно се изпари.

— Може ли да поговорим за това, след като се изкъпя?

— Не те моля, Данахър, а просто те уведомявам. Момичетата...

Почувствал се изведнъж уморен, той ѝ обърна гръб и закричи към хижата, оставяйки я да фучи от яд. Все още не искаше да чува заяжданията ѝ за връщане в Елхорн. Може би след няколко дни, когато момичетата позакрепнеха. Може би тогава.

— Занеси си сам проклетата вода! — извика тя зад гърба му.

— Шах и мат!

Оливия въздъхна. Отново бе загубила. Не че играта я интересуваше толкова. Тя още кипеше вътрешно от грубия отказ на Данахър да говорят за връщането ѝ. Обещанието му да обсъдят темата, след като близначките заспят и вкусната вечеря от еленско бъде сервирана, съвсем не я успокои.

— Сигурно вече ти е омръзнало да печелиш — каза му тя.

Той се засмя.

— Печеленето не е нещо, което се случва толкова често в живота, че да ми омръзне. Освен това след няколко дни Кати ще ми смачка фасона. Затова не е зле да се възползвам от леките победи, докато мога.

— Благодаря. Не съм сигурна дали ми харесва да ме наричат лека победа.

Откъм нара на Кати се чу приглушено изхъркване. Веждите на Гейб загрижено се смръщиха.

— Добре ли е тя?

— Сега ще видя.

Оливия се наведе над лицето ѝ, което изглеждаше ангелски невинно — обрамчените с тежки ресници очи бяха затворени, а устата — леко извита в невинна усмивка. Малкото хулиганче се бе преструвало на заспало по време на играта им — неведнъж Оливия бе видяла как не съвсем затворените ѝ очи злобно проблясват. Кати не обичаше друг да играе шах с баща ѝ.

— Значи мислиш, че заслужавам да ме наричат „лека печалба“, така ли?

Оливия говореше тихо, така че само Кати да я чуе. Устните на малката лудетина потрепнаха в усмивка.

— Какво има? — попита Гейб и се наклони да се надигне.

— Заспала е — излъга Оливия. — И Елън също. — Тия две мошенички вече изобщо не се нуждаеха от денонощни грижи. Още няколко дни и щяха да започнат да подскочат из хижата като катерички. — Оздравели са. Вече няма никаква причина да седя тук.

Гейб се намръщи.

Оливия реши да бъде учтива.

— Много ще съм ти задължена, ако утре ме заведеш в града.

— А ти не разправяше ли за някакви усложнения при дифтерита?

— Понякога има такива, но момичетата са прескочили отдавна този момент, така че няма нужда да се безпокоиш. Просто нека полежат на топло още една седмица.

Той мълчеше със смръщени вежди. Оливия се досещаше за причината на колебанието му. Много пъти я бе виждала у хора, загрижени за близките си.

— Ще се оправят, Гейбриъл.

При споменаването на името му блуждаещият му поглед се вдигна и очите им се срещнаха. В тях тя видя страх. Но не разбра какво точно беше.

— Обеща да обсъдим връщането ми.

— Точно това правим. Мисля, че момичетата се нуждаят от грижите ти още няколко дни. Не мога да седя тук през цялото време, за да ги гледам. Трябва да насека цял товар дърва, за да ни е топло, а трябва да се върна и на работа в мината. Рудата няма да се превърне в пари, ако си стои под земята.

Оливия изпусна отчаяна въздишка.

— Момичетата повече не се нуждаят от мен. Разбирам добре, че те е страх, но трябва да се довериш на преценката ми. Никога няма да рискувам и да кажа нещо, което не е истина.

— Тук си вече почти две седмици. Нищо няма да ти стане от още няколко дни.

— Данахър, в Елкхорн има поне една личност, която се нуждае много от мен, и тези няколко дни може да се окажа фатални за нея. Дойдох в Монтана да помогна на Еми Талбът, докато трае бременността ѝ. Тя вече е изгубила две деца и не искам да загуби и трето, защото не съм при нея.

— В Елкхорн има още двама лекари, които могат да помогнат на мисис Талбът. Кати и Елън имат само теб.

— Доктор Кахил и доктор Трали нямат такъв опит в тежки раждания, какъвто аз имам. Когато работех в Париж и Ню Йорк... — Тя постепенно понижи глас, разбрала по твърдия поглед на зелените му очи, че той няма да разбере. — Направих всичко по силите си за Кати и Елън, въпреки че бях отвлечена и влачена по тия чукари като чувал с брашно. Мисля, че си длъжен да ме върнеш.

Гейб се изправи, прокара пръсти през дългата си черна коса, облегна се на подпората на покрива и впери поглед в огъня. По лицето му играеха отблясъците от камината.

— Ще те върна навреме. Но не утре. Идва буря. Ще трае няколко дни.

Оливия разбра, че това е окончателното му решение. Нито за момент не повярва на извинението за бурята. През последните дни небето наистина бе забулено от облаци и духаше студен вятър, но нямаше и помен от сняг. След няколко дни той щеше да измисли друго извинение, а след това и трето. Тя трябваше да бъде тук, докато Кати и Елън напълно оздравееха и започнеха нормален живот, а това означаваше няколко седмици.

— Отивам да си легна — каза Гейб.

Той се наведе над нарочете на близачките и се взря в лицата им. Този път наистина спят, забеляза Оливия. Сутринта щяха да бъдат по-силни, а вдругиден щяха да се изправят на крака. Защо упоритият им баща не може да разбере, че повече не е нужна тук? Типичен твърдоглав, необуздан и неразумен мъж!

— Лека нощ.

Очите му за момент се задържаха върху нейните. В каменното му изражение тя не долови ни най-малко разбиране. Той нямаше да отстъпи, докато не сметнеше, че е готов.

— Лека нощ.

Гласът ѝ съперничеше по студенина на вятъра навън.

Дълго време след като Данахър дръпна завесата около леглото, Оливия стоя до прозореца и гледа навън, чувствайки как в гърдите ѝ като пареща болка се надига усещането за безсилие. Еми бе притеснителна. Веднъж разтревожена за някой или нещо, безпокойствието растеше в нея като балон, докато постепенно запълнеше всеки час от деня ѝ. Беше почти в седмия месец на бременността си и ако сега се случеше нещо, това би могло да коства живота не само на детето, но и нейния. Помятането на този късен етап бе много опасно.

Оливия си представяше как Еми се притеснява, не яде, не спи. Сигурно се чувстваше отговорна за безопасността на приятелката си, защото именно тя я помоли да дойде в тази дива част на страната.

Нямаше начин да ѝ съобщи, че се намира в безопасност — поне относителна — в една миньорска хижа в планината.

Докато Оливия стоеше, загледана през прозореца, луната изплува иззад подгонените от вятъра облаци. Блестящият лунен диск заля поляната с млечнобяла светлина, озарявайки корала, курника и навесите. Под големия сайвант имаше четири коня — дорестата кобила на Гейб, големият кон на Кати, жребчето на Елън и конят, който Гейб бе „заел“ от общинския обор в Елкхорн. С изключение на последното животно, останалите три бяха слизали по планината толкова пъти, че сигурно можеха да намерят пътя и на тъмно.

Не че беше кой знае колко тъмно. На Оливия ѝ се стори, че облациите стават по-рехави и пълната зимна луна осветява пътеката надолу като през деня.

Тя взе мигновено решение. Мистър Гейбриъл Данахър щеше да разбере, както други мъже вече бяха разбрали, че Оливия Барън има свой път в живота и не се страхува да го следва.

6.

Металният звук от конските копита отекна в нощта и засили гробната тишина в гората, правейки я да изглежда по-зловеща, отколкото бе в действителност. Мърдок, конят на Кати, не се радваше повече от Оливия да се лута из планината с надеждата, че пътеката, по която върви, води към Елкхорн.

Нощта бе ужасно студена и режещият вятър проникваше през вълненото ѝ палто като през тънък памук. Същият този вятър виеше зловещо в боровете и я караше да трепери от страх.

Оливия въздъхна и се сви на седлото. Мускулите я боляха и имаха нужда от почивка. Тя дръпна юздите на Мърдок, несръчно се изхлузи от седлото и стиснала здраво поводите, се протегна, за да облекчи мускулните спазми. Съвсем бледа светлинка на изток оповестяваше, че зората приближава, но оградена отвсякъде с високи планини, долината на Тъндър Крийк трябваше още доста да почака поздравата на слънцето. А гората вече не изглеждаше толкова страшна. Злокобната магия на нощта се бе развалила при най-малкото проблясване на светлина зад върховете. Ще си почина малко, каза си Оливия, а после ще продължа. Преди слънцето да се спусне зад планините на запад, тя щеше да бъде при Еми в Елкхорн.

Гейбриъл Данахър. Мисълта за него не я напускаше. Кому не би направил впечатление този мъж, който бе цял калейдоскоп от настроения?

И разбира се — тия чисти смарагдовозелени очи, напомни съзнанието ѝ цинично. Както и дяволито вдигнатите вежди, едва забележимият белег, придаващ на безупречно издяланото лице малко хулигански вид, леко кривата усмивка и едва доловимото провлачване на думите.

Оливия разтревожено забеляза, че зората е изчезнала и слабият утринен светлик е почти изцяло затъмнен от бързащи сиви облаци, които задръстваха проходите и забулваха върховете. Тя се покатери на

седлото и насочи Мърдок надолу по пътеката точно когато първите снежинки целунаха лицето ѝ.

Когато Гейб се събуди, навън бе все още тъмно като в рог. Остана да лежи съвършено неподвижен, мъчейки се да разбере какво го е събудило. Звучите, стигащи до ушите му, бяха обичайните — равномерно дишане на близначките откъм нарочете, тихото пукане на дървата в огъня, въздишката на вятъра в боровете. Някъде в далечината се чу ревът на планински лъв. Може би този рев го бе събудил, но се съмняваше. Зловещият звук бе нещо обикновено за планините в Монтана.

Той се надигна, обу вълнените си чорапи и тихо пристъпи към нарочете до камината. В слабите отблясъци на огъня близначките спяха спокойно. Погледът на Гейб се плъзна по стълбата, водеща към тавана, където спеше Оливия. Оттук се виждаше само краят на нара. Той се запъти обратно към леглото си, после изведнъж спря. Очите му се свиха подозрително. Обърна се и се заизкачва по стълбата, готвейки се да посрещне изблика на възмущение, с който Оливия щеше да го посрещне, задето нарушава моминското ѝ уединение. Ако я събудеше, разбира се. Но когато се изкачи догоре и се наведе над нара, не го посрещна буря от момински гняв. Оливия я нямаше никаква.

Той изруга. Разбра веднага какво е направила малката глупачка, но реши все пак да провери, затова взе един фенер и претърси всичко. Палтото на Оливия и медицинската ѝ чанта липсваха, а двете рокли на Мини, които ѝ станаха така добре, бяха прилежно подредени на канапето. Мърдок го нямаше под навеса, а заедно с него липсваха и едно седло, одеяло и оглавник. Торбите за седло обаче си стояха на мястото.

Той отново изруга — изруга Оливия, задето бе такава упорита глупачка, изруга и себе си, задето ѝ бе позволил да се изплъзне, без да го събуди. Застана на вратата на навеса и погледна към небето, където зимната луна ту потъваше, ту изплуваше от облаците. Вятърът миришеше на сняг и скоро облаците щяха да покрият земята в първата истинска зимна буря, освен ако не грешеше в преценката си. Даже и опитните дървари не искаха да бъдат заварени на открито от снежна виелица в Монтана.

Гейб закричи из хижата. Не можеше да остави момичетата сами и да хукне да гони някаква си тъпачка, нямаща представа какво я очаква.

Внимателно, за да не събуди Кати и Елън, той окачи кафеника на куката над огъня и придърпа една табуретка близо до камината. Да върви по дяволите! Защо не можа да почака още някой и друг ден, докато бурята премине? Защо не го послуша?

— Може би — отвърна гласът на някакво приказно джудже в главата му — си е помислила, че ти просто си търсиш извинения. Желанието ѝ да се върне не те развълнува особено.

— *От още някой и друг ден нямаше да ѝ стане нищо.*

— Дали само за още някой и друг ден ставаше въпрос?

— *Щях да я заведа обратно до Елхорн. Да не би да съм някое чудовище, което принуждава жените да вършат неща против волята си.*

— Така ли? — учуди се джуджето. — Ти навря пищов в корема ѝ и я повлече през планината против волята ѝ. Но все пак не си някое чудовище, принуждаващо жените да вършат неща против волята си.

— *Това е различно. Момичетата бяха болни. Щяха да умрат, ако не бях я довел. Тя ги спаси.*

— Точно така. Оливия ги спаси.

— По дяволите! — изруга Гейб гласно.

Бе задължен на Оливия Барън и не можеше да стои тук и да спори със себе си, докато тя се е насочила право към бедата. Ако не бе приближаващата буря, той просто щеше да я остави да слезе спокойно до Елхорн. Беше права. Момичетата наистина вече не се нуждаеха от нея. Не биваше да я спира.

Работата бе там, призна най-сетне пред себе си Гейб, че той пожела да я спре, защото не му се искаше да мисли, че вижда Оливия Барън за последен път — причина, нямаща нищо общо с близначките. Харесваше я. Въпреки надутото ѝ държане, въпреки непривичното за жена чувство за независимост и упоритост, тя би се понравила на всеки мъж. Имаше сила, имаше дух, интелигентност и неизмерима доброта, която криеше с острия си език. Не би могъл да седи тук и да остави тази жена да измръзне в снежната буря.

Гейб изнесе фенера и се покатери заедно с него по един изсъхнал бор в края на поляната. След неприятностите във Вирджиния Сити, Кривака, който никога не бе проявявал особено усърдие в спазването

на правилата в резервата и рядко стоеше там, винаги се намираше близо до децата на сестра си. Определяше ловните си полета — законно или не — в зависимост от близостта им с Кати и Елън. Висящият на бора фенер за броени часове щеше да го докара при близначките. После Гейб можеше да възседне коня си и да отиде да размени някоя и друга думичка с мис Оливия Барън на тема здрав разум.

Мърдок не бе щастлив. Нито пък Оливия, но именно нещастieto на коня влошаваше ситуацията. Той искаше да се върне в малкия си навес, постлан със свежа слама, пълен с фураж и други животни, в които да се топли. Оливия обаче бе решена да продължи надолу.

Тя се загърна по-плътнo в палтото си. Усилието отиде напразно — вятърът продължи да я пронизва до кости. Дойде ѝ наум, че може да замръзне. Бе лекувала това болезнено състояние и даже в няколко по-тежки случаи бе ампутирала пръсти на ръцете и краката на бездомни нещастници, останали без покрив над главата си през студените зимни нощи. Никога не бе мислила, че самата тя може да изпадне в подобно състояние. Чудесен доктор и хирург щеше да бъде без два или три пръста!

Проклет да е Гейбриъл Данахър, задето я забърка в това! Тя също — задето бе такава глупачка. Защо не повярва на този проклет ирландец, когато ѝ каза, че приближава буря? Не. Бе толкова сигурна, че той я лъже, та реши сама да излезе и да провери като упоритo дете, което си пъха пръста в огъня, за да разбере дали наистина пари. Проклет да е тоя Данахър! Проклета да е и тя самата! А трижди проклет да е тоя тъп кон, който язди!

Ругаенето я накара да се почувства по-добре. Затопляше лицето ѝ и устните ѝ не бяха толкова изтръпнали. Никой, освен Мърдок, не чу непривичния за една дама изблик и ако за това тя трябваше да отиде в ада, както веднъж я беше заплашила леля ѝ Елоиз — стара мома, поне щеше да бъде малко постоплена.

Оливия не бе сигурна кога спря да мисли за бурята като за временна и досадна неприятност и започна да я вижда като сериозно и опасно бедствие. Може би когато за първи път загуби пътеката и се залута из храсталака отстрани. Или пък когато Мърдок се подхлъзна

на заледено място и падна, като едва не я изхвърли през ръба на много стръмен склон. Започна да ѝ става ясно, че снежната буря в Монтана е доста по-опасна, отколкото първият сняг в Ню Йорк.

Мина час и пътеката изчезна. Продължиха да вървят, доколкото можеха, следвайки пътя на най-малкото съпротивление между дърветата. Майката природа сякаш се възмути на подобно предизвикателство от страна на един кон и някаква жена и хвърли всичко по пътя им. Снежните преспи растяха с обезпокоителна бързина. Вятърът въртеше снега в ослепителни вихрушки. По пътя на Мърдок сякаш изскачаха заледени камъни и го караха да се спъва в тях.

За голяма изненада на Оливия, колкото по-труден ставаше пътят, толкова по-настъпателно се държеше конят. Той пореше преспите с всеотдайна упоритост. Отново и отново намираще пътеката и я следваше, когато Оливия не можеше да види нито друго, освен дървета и сняг. Или бе решил, че единствената посока, разрешена му от Оливия, е само напред, или пък се нуждаеше от някакво предизвикателство, за да покаже на какво е способен.

Оливия бе започнала да се възхищава от животното, когато то се спъна в някаква невидима пречка и я хвърли с главата напред в снега. Преди докторката да почувства болката от удара, всичко наоколо потъна в мрак.

Еми Талбът лежеше в пухеното си легло е вперени в тавана очи. Детето в нея мръдна и тя каза безмълвна молитва на върховна благодарност, че още го носи, че още е живо. Бе се опитала прилежно да изпълни всичко, което бе полезно за бебето. Както я бе инструктирала Оливия, ядеше по три пъти на ден — зеленчуци, плодове и немного тлъсто месо — въпреки че нямаше апетит. Всеки ден правеше кратки разходки и послушно се опитваше да спи през нощта. Но как би могла да спи, след като не знае какво е станало с Оливия!

Силвестър се бе опитал да я намери, бог да го благослови. Бе казал на шерифа и сам бе помагал на спасителната група да претърсят околните хълмове. Всички мислеха, че се е загубила из хълмовете, въпреки че никой не идваше да ѝ го каже направо. Мислеха, че Оливия

е ходела на посещения по къщите из малката долина и по някакъв начин се е загубила. Не че разстоянията между тях бяха кой знае колко големи, но в края на краищата тя бе от Изтока. Жителите на Монтана очакваха огромни глупости от всеки, дошъл оттам.

Еми не мислеше, че Оливия се е загубила. Познаваше я, откакто бяха ученички при мис Татърхорн, и въпреки че приятелката ѝ преследваше целите в живота си твърдо и неотклонно, което я правеше различна от повечето млади момичета, винаги бе имала чувство за здрав разум, и то в изобилие. Никога не би изгубила пътя си, мислеше Еми. А ако се бе залутала през нощта, през деня тя отново щеше да намери пътя към Елхорн. Дървосекачите не бяха оставили нито едно дърво в околностите и градът се виждаше от всяко по-издигнато място. Оливия, можеше да намери обратния път.

Освен ако не бе убита или ранена.

Еми затвори очи. Не искаше да мисли за това. Но трябваше. Тя беше тази, която накара Оливия да дойде в Елхорн заради собствените си егоистични цели. Ако не беше тя, сега Оливия щеше да е в безопасност в Ню Йорк. Приятелката ѝ бе отложила назначението си в Нюингландската болница за жени и деца, за да помага на Еми през време на бременността ѝ.

Тя стана от леглото и отиде до прозореца. Бе започнало да вали сняг — задаваше се бурята, набирала сили през последните два дни. Сега облаците се бяха спуснали ниско върху планините и ги закриваха. Обраслите с гори склонове и скалистите върхове бяха затрупани от сняг, който валеше неспирно от зазоряване. Цяла сутрин Еми бе гледала как бурята слиза по склоновете, питайки се дали Оливия е все още жива някъде там. Най-вероятно не. Както обикновено, Силвестър бе прав — след като измина една седмица, без да я намерят и без да открият нещо, което да подсказва местонахождението ѝ, той почти обяви Оливия за умряла. Само настойчивостта на Еми го подтикваше да продължава да пита. Вероятно Оливия бе мъртва и те никога нямаше да узнаят какво се е случило.

Еми стисна очи, за да преодолее болката и от тях капнаха две сълзи. Ръцете ѝ почиваха, кръстосани върху подутия ѝ корем, сякаш за да запазят нероденото дете. През целия си живот бе искала да стане майка. Още като малко момиченце се бе отнасяла майчински към всичко, което ѝ попаднеше — кученца, котенца, кукли, деца. При мис

Татърхорн се държеше майчински с Оливия — защитаваше я от задевките на другите момичета, които я смятаха за странна птица и поради това достойна за жестоките им номера. Не че Оливия се притесняваше от това. Бе твърде сигурна в себе си, за да я интересува какво мислят другите за нея, но това бе разпалило майчинския инстинкт на Еми.

Леко почукване по вратата прекъсна меланхоличните ѝ мисли.

— Еми, скъпа, спиш ли?

— Влез, Силвестър.

Той се усмихваше със зачервено от студа лице и топящ се по бакенбардите сняг.

— Нося новини, които може да имат нещо общо с Оливия, скъпа, но трябва да ми обещаеш да не започнеш да храниш излишни надежди. Не искам да преживееш евентуално тежко разочарование.

Малката искрица надежда стопли сърцето ѝ.

— Какво? Казвай, Силвестър.

— Говорих с Грег Смут, ковача. Знаеш, че той е собственик и на градската конюшня.

— Да?

— Той си спомни нещо доста странно за същия ден, когато за последен път са видели Оливия. Всъщност станало е вечерта. Та тази вечер Гейбриъл Данахър дошъл в града и е оставил кобилата си в конюшната. Рано сутринта, когато Смут отишъл там, нея я нямало, липсвал и още един кон, собственост на Смут, който бил в съседство с кобилата на Данахър. Сега конекрадството не е кой знае какво събитие, но странното в случая било, че за коня на Смут било оставено възнаграждение, което покривало сметката за кобилата на Данахър — и всичко това в самородно сребро. Мисля, че Данахър си има доста добра сребърна мина в планината.

Очите на Еми се разшириха.

— И мислиш, че мистър Данахър е взел Оливия със себе си и затова му е трябвал кон? Защо ще го прави?

— Може да е имал нужда от доктор. Той знаеше, че тя е лекарка, защото го лекуваше, когато го изхвърлиха от бара.

— Тогава тя може да е жива.

— Ако я е взел със себе си, не мисля, че ще ѝ стори нещо, освен може би...

Еми разбра какво не искаше да ѝ каже Силвестър. Бедната Оливия можеше да бъде компрометирана по най-лош начин. Но дори и това бе по-добро от смъртта, въпреки че от дамите се очакваше да предпочетат смъртта пред такова излагане.

— Ако този човек я е отвел със себе си, любов моя, сигурен, съм, че се държи достойно с нея. Външността на Оливия и поведението ѝ не са такива, че да предизвикат похотта у един мъж.

— Знаеш ли къде живее мистър Данахър?

— Ами не, не точно. И, изглежда, никой не знае точното, местонахождение на мината. Данахър не идва често в града, а когато го прави, държи се доста затворено. По тия места, щом един човек не дава информация доброволно, хората избягват да му задават излишни въпроси.

— Но ти ще го намериш, нали? — запита тя тревожно.

— О, да. Ще го намерим. — Той погледна през прозореца. Снеговалежът се бе усилил. — Обаче докато бурята не премине и снегът не се стопи малко, няма да можем да търсим. Междувременно ще поискам информация от Хелена за него. Когато бях там преди известно време, ми се стори, че видях разлепена обява с нарисуван на нея портрет, който доста приличаше на него. Тогава не ѝ обърнах внимание. Сигурно защото започвам да свиквам с правилата по тези места — живей и не пречи на другите да живеят. Но ако този човек е търсен от закона, може би ще успеем да помогнем да го пипнат.

— О, боже! Бедната Оливия! Но въпреки че мистър Данахър е негодник, надявам се, че е при него. Каквото и да е, е по-добро от смъртта и неизвестността.

Силвестър се намръщи с безпокойство.

— Не се измъчвай повече, Еми. Ако Оливия е с Гейбриъл Данахър, ще я върнем.

Еми сложи ръката си върху нероденото дете. Утре бе Денят на благодарността и тя благодари и за този слаб лъч надежда.

— Оливия! Събуди се, по дяволите!

Гейб я разтърси и когато видя, че това не дава резултат, свали ръкавицата си и здраво я плесна по бузата. Не бе минал целия този път

във вилицата, за да остави глупачката да умре и да избегне урока, с който се канеше да ѝ проглуши ушите.

— Оливия! Отваряй тия проклетни сини очи или, кълна се, ще те обеса с главата надолу на някое дърво, за да накарам кръвта да нахлуе в тъпия ти мозък! — Той отново я разтърси.

Очите ѝ трепнаха, отвориха се малко, после пак се затвориха. Беше бяла като снега, на който лежеше, а от основата на косата по шията ѝ се спускаше замръзнала кървавочервена ивица, контрастираща с белотата на кожата.

— Събуди се, идиотка такава! Ако сега се предадеш и умреш, ще те убия собственоръчно!

Очите ѝ отново се отвориха. Този път обаче останаха така и с мъка фокусираха погледа си върху него.

— Гейбриъл. — Звукът излезе от гърлото ѝ като покъртителен шепот.

— Време ти беше! — Той отмести тъмен мокър кичур от очите ѝ с нежно движение, рязко контрастиращо с гласа му. — Креця ти вече доста време, та сигурно и мъртвите са ме чули.

Лицевите ѝ мускули помръднаха, сякаш искаше да се усмихне, но бузите ѝ бяха така замръзнали, че не отвърнаха на движението.

Той я загърна още по-здраво в одеялото и я подпря на едно дърво, осигуряващо известен подслон от снега.

— Ще запаля огън и ще направя колиба, защото преди времето да се затопли, ще стане още по-студено. А ти дръж очите си отворени, чуваш ли? Ако отново заспиш, бъди сигурна, че ще те накарам да съжаляваш.

Тя леко кимна с глава, а Гейб се изправи и започна да събира клони и опадала шума изпод снега. За щастие студът не даваше възможност на дървото да се намокри. Ако не успееше да запали огън, и двамата щяха да свършат, замръзнали като висулки. През минута-две той проверяваше дали Оливия е все още будна. Дебелото вълнено одеяло, в което я бе увил, и тежките ръкавици, които бе надянал на ръцете ѝ, бяха върнали малко цвета на лицето ѝ.

След като огънят запламтя, Гейб отрязва един боров клон и измете снега пред него. После събра още клони и ги подпря един срещу друг така, че образуваха конус. След това ги покри с брезент, върху който

наслага прясно отрязани борови клони. Входът на импровизираното типично бе обърнат към огъня.

Очите на Оливия бяха започнали да се затварят, когато той я вдигна и я отнесе в колибата.

— Не заспивай, докторке! Скоро ще ти стане по-топло. Бих запалил огън и вътре, но това изсъхнало дърво, което сложих за скелет, сигурно ще пламне и ще ни изгори живи.

Той я подпря на един вързоп с одеяла, после извади от него още едно, в което уви и двамата.

— Как... ме намери? — попита го тя с треперещ глас.

— Не беше трудно. Почти през цялото време си вървяла по пътеката, а когато си излязла от нея, оставила си достатъчно ясни следи. Повечето от тях бяха затрупани от снега, но под дърветата, където е завет, бяха останали достатъчно, за да ми подскажат къде си.

— Мърдок добре ли е?

— Доста лошо е ударил крака си. Може и да е счупен. Нямах време да го видя добре, но май ще трябва да го отърва от болката.

— О, не! Не бива да го убиваш!

Това като че ли я безпокоеше повече от ситуацията, в която бяха изпаднали.

— Един кон със счупен крак не може да живее и не е полезен за никого. Да го застреляш значи да проявиш милост.

— Нека поне го видя.

— Не си в състояние да излизаш в тази буря, за да лекуваш кон. Май наистина нямаш капка здрав разум, а?

Тя се измъкна от одеялото, в което я бе завил.

— Но имам достатъчно разум, за да ми е ясно, че този кон се е наранил заради мен. Той се държи смело, знаеш ли как само се бореше с преспите?

— Ако е имал разум, трябвало е да завие обратно и да те върне в хижата, преди още да си го отвела до пътеката.

Оливия направи гримаса.

— Опита се — каза тя и тръгна да излиза от колибата.

— По дяволите, жено! Не съм дошъл чак дотук, за да те гледам как измръзваш до смърт, лекувайки някакъв си глупав кон. — Хвана я за ръката, но тя само я отблъсна. — Има ли малко мозък в тая твоя глава? — подвикна той подир нея и я последва.

Лонгшот и Мърдок стояха на завет зад типито, обърнаха задници към вятъра и наврели муцуни в торбите със зоб.

— За всичко се сецаш, нали? — каза Оливия, като видя торбите.

— Когато живееш по тия места, първото нещо, което научаваш, е да не излизаш навън през зимата, без да си взел всичко необходимо със себе си. Този урок е особено подходящ за теб.

— Аз не живея по тези места и нямам желание да уча каквото и да било за тази тънеща в невежество страна.

Тя прокара ръка по задния крак, който Мърдок държеше във въздуха.

— Само не ми казвай, че си и конски доктор.

— Не, но знам достатъчно, за да видя, че кракът не е счупен, а само изкълчен.

— Въпреки това той няма да успее да се върне.

— Ще измислим нещо да поддържа крака му, мистър Данахър. Мисля, че едно малко усилие от наша страна би било за предпочитане пред убийството на самоотвержено животно.

— Ще поговорим за това в типито.

— Няма да ти позволя да застреляш Мърдок. Не е необходимо.

— Тук аз решавам кое е необходимо и кое не.

— Би могъл поне да му дадеш възможност. Това е едно сърцато създание. Не можеш да се отървеш от него като от някой непотребен предмет.

— Ако не влезеш вътре, ще хванеш пневмония. Ще се изненадам много, ако вече не си го направила.

— Обещай ми, че няма да го застреляш.

Оливия също е сърцато създание, забеляза Гейб с раздражение.

— Добре. Няма да го застрелям, ако може да изкуца догоре. Но пък няма и да го мъкна на носилка. Това е смешно.

Тя се усмихна. Явно спорът я бе поразгорещил достатъчно, за да отпусне лицето ѝ.

— Така е добре.

— А сега би ли се прибрала?

Топлината от огъня бе започнала да гони студа от колибата. Гейб бе събрал достатъчно дърва, за да им стигнат за нощта, а ако се наложеше — и за следния ден. После подгръ малко кафе и парче бекон, които извади от торбите — трябваше да сложат нещо в стомасите си.

Малкият им бивак бе почти уютен — бяха седнали до входа на типито, лъхани от топлината на огъня, и слушаха съсъка на падащите върху кафеника снежинки. След като се нахраниха, Гейб загърна и двамата с едно одеяло и се отпусна върху боровите клонки, които бе постлал на пода. Възражението, което очакваше от страна на Оливия, не бе изречено. Беше твърде изтощена, за да се заяжда за това кое е редно или не, затова с облекчение облегна глава на неговите гърди и се намести по-удобно под мишницата му. Приятно му бе да я чувства до себе си. Побираше се съвсем точно между върховете на ботушите и яката на палтото му, а ръцете му можеха да се увият около нея почти два пъти. Влажната ѝ коса миришеше на вятър и сняг, а останалото — на жена.

Гейб се опита да прогони тези мисли от ума си. Оливия би ги нарекла непристойни и здраво би му се накарала. Той ги определяше като страст, но имаше и нещо повече, за което не му се искаше да мисли. Чувстваше се отговорен за тази жена и това бе всичко. Точно както тя се чувстваше отговорна за Мърдок. — Отговорност. Ето какво беше. Едва ли би могло да бъде нещо друго.

7.

Те останаха сгущени така в малкото типично през цялата нощ, а също и на следващата сутрин, когато пиха горещо кафе, хапнаха бекон и сушена царевича, а от време на време заспиваха от изтощение въпреки студа и виелищата отвън. На Оливия ѝ се струваше, че цялата вселена се е свила до размерите на околните дървета и ѝ бе трудно да си представи света отвъд тези граници. Всички грижи, освен нуждата да бъде стоплена и нахранена, се бяха превърнали в абстрактни понятия. Еми принадлежеше към някакъв друг свят, а Ню Йорк и назначението в болницата ѝ се струваха нещо още по-далечно. Понятието действителност се изчерпваше с въртопите сняг, огъня, типито и Гейбриъл Данахър.

Оливия бе изненадана с каква бързина цивилизована личност като нея може да се върне към примитивния начин на мислене и без много да му мисли, да изостави такива ценности, като скромността и достойнството. Щом можеше да намери топлина в ръцете на Гейбриъл Данахър, затрупана под пластове одеяла заедно с него, какво ѝ пречеше с удоволствие да се отпусне в такава, макар и непристойна, прегръдка? Оливия разбираше, че ако преживее тази буря, винаги щеше да си мисли колко тънко се оказва в даден момент лустрото на цивилизацията и несъмнено тази идея щеше винаги да ѝ е неприятна, плашеща. Обаче през часовете, прекарани в типито, достойнствата на цивилизацията нямаха никакво значение. Единственото важно нещо бе да е стоплена и да оцелее.

Може би именно желанието за оцеляване правеше интимното присъствие на Данахър не само приемливо, но и желателно. Даже повече от желателно, ако трябва да си призная, мислеше си Оливия. Ръцете, които я обгръщаха, бяха силни и в тях тя се чувстваше сигурна. Здравите му гърди бяха като непоклатима опора срещу стихииите, от лекия му дъх я побиваха тръпки, нямащи нищо общо със студа. Когато вдигаше очи към лицето му, не виждаше и следа от ирландската напереност, дразнещия цинизъм или безсмислен инат,

които бе демонстрирал по-рано. Понякога подозираше, че под маската на негодник се крие нещо далеч по-дълбоко и силно.

През цялата нощ и на следващата сутрин вятърът с тропот запращаше по типито сняг и суграшица в непрестанна ледена симфония. Някъде по обяд виелицата утихна, снегът заваля по-слабо и накрая съвсем спря. Слънцето се появяваше от време на време иззад облаците, пръскайки разноцветни искри по ослепителната белота. Оливия се показва навън и видя, че наветрената страна на типито е почти догоре затрупана със сняг, докато подветрената бе изметена като с метла. Конете се размърдаха и изпръхтяха за поздрав и изведнъж целият свят сякаш дойде на мястото си — и очакващата я в Елхорн Еми, и назначението в болницата, и мъжът, принудил я да попадне в ситуация, несъвместима с първите два спомена.

— Виж слънцето. — Данахър затропа с крака, за да раздвижи кръвта в тях. — Само за няколко часа ще стопи бая сняг. Винаги става така с тези есенни бури. Натрупат няколко фута сняг, обаче след ден-два всичко се превръща в кал.

— Красиво е! — призна Оливия. — Как може небето да стане изведнъж толкова синьо? А клоните на дърветата, всяка игличка даже, са облечени в бяло! Ослепителнобяло! Никога не съм виждала нещо толкова... толкова чисто и блестящо. Това е идеалната картина.

— Няма да е толкова идеална, когато всичко това се превърне в кал, така че по-добре е да тръгваме. Аз ще сваля брезента от типито, а ти събери останалите работи и ги увий в одеялата.

Доволна, че може да свърши някаква работа, Оливия събра одеялата, с които се бяха завивали, кафеника и бекона и ги нави на стегнати рула, за да могат удобно да се сложат зад седлото. Гейб събра брезента и след това двамата заедно прегледаха наранения крак на бедния Мърдок. Кървава драскотина загрозяваше крака под ставата и глезенът му бе силно подут. Докато Гейб държеше животното, Оливия внимателно почисти кръвта и боклуците и уви глезена в торбички, натъпкани със сняг, за които бе убедила Данахър да пожертва едно одеяло. Тя забеляза в очите му искрица смях, докато обработваше крака на коня, и почувства облекчение, задето бе променил решението си да убие бедното животно.

— Е, да видим сега — каза той, след като Оливия приключи с медицинската помощ — дали старият Мърдок може да изкачи по

пътеката.

Оливия изтърси полата си — безполезно усилие, тъй като тя вече бе безнадеждно замърсена — и сложи ръце на кръста. Трябваше да изиграе ролята си внимателно, без да предизвика ирландската упоритост на Данахър.

— Дали няма да му е по-лесно да слиза, вместо да се качва?

— За един кон слизането е по-трудно, но и в двата случая няма да му е лесно на три крака.

— Мисля, че сме по-близо до Елкхорн, отколкото до хижата ти.

Той я изгледа изпитателно и в зелените му очи Оливия видя, че се мъчи да вземе решение.

— На какво разстояние сме до града? — попита го тя.

— На около три часа, ако пътят е добър. Четири, ако е засипан със сняг и Лонгшот трябва да носи и двама ни.

Тя искаше да повтори аргументите си, че близначките повече не се нуждаят от нея, че е необходима на Еми, но той вече ги бе чувал и това можеше да го накара да се заинати.

— Добре, докторке. Печелиш. Отиваме в града.

Оливия се усмихна. Камък ѝ падна от сърцето.

— Знаеш ли, не изглеждаш толкова зле, когато се усмихваш. Трябва да го правиш по-често.

— Защо винаги става така — попита го тя, вдигнала вежди, — че за една жена се дава преценка само по начина, по който изглежда?

— Защото това е най-лесният начин да разбереш една жена — усмихна се той подигравателно. — Един мъж никога няма да може да разбере какво има вътре в главата ѝ.

— Ами че то е горе-долу същото, каквото и в главата на мъжа, мистър Данахър.

— В такъв случай, уважаеми дами, моите съболезнования. Ето че пак започна да се мръщиш. С този израз на лицето можеш да изплашиш и бедния Бруно.

Тя отвори уста да отговори нещо остро, после я затвори. Може пък да е прав в края на краищата, помисли си младата жена.

— Моята професия е такава, че усмивките лесно се забравят.

— Това е нещо, което никога не бива да се забравя.

Постояха малко загледани един в друг, после Данахър наруши неловката тишина.

— Готова ли си?

Тя въздъхна.

— Надявам се никога повече да не се налага да яздя, след като всичко това свърши.

Той се качи на коня и протегна ръка:

— Хайде, докторке.

След няколко несръчни опита Оливия най-сетне се намести на седлото пред него. Ръцете, обгърнали тялото ѝ от двете страни, и твърдата стена на гърдите отзад създаваха усещане за нещо познато и уютно. Това преживяване явно бе подкопало устоите ѝ на почтена дама.

Снегът бързо се топеше на слънцето и те лесно намериха пътеката. Вървяха бавно през калта и снежните преспи, но Лонгшот пристъпваше уверено въпреки допълнителната тежест на гърба си, а зад тях, вързан с въже, Мърдок успешно се справяше и на три крака. Обаче не отидоха много надалеч. Пътеката плавно изви надолу по планината, после направи завой и тръгна напреки на склона ѝ, за да се спусне отново към Тъндър Крийк. На половината път до долината те излязоха на широка поляна, от която пътеката напред се виждаше съвсем ясно. Гейб дръпна юздите и изруга от досада.

— Е, дотук сме.

— Какво има? — попита Оливия.

— Виж там напред. Какво виждаш?

Оливия погледна. Според нея планинските долини трудно можеха да се различат една от друга.

— Дървета, скали, кал, планини. Какво друго искаш да видиш!

— Пътеката е прекъсната. Виждаш ли онова малко езерце?

Наистина изглеждаше, че пътеката продължава направо в него.

— Тъндър Крийк е преграден от свличане. Много сняг и при това бързо стопен. Виждаш ли колко дървета и камъни са се струпали и са направили езеро?

— Искаш да кажеш, че не можем да минем?

— Точно това искам да кажа, докторке.

Сърцето на Оливия заби лудо.

— Но снегът се топи. Ти сам каза.

— Много време ще мине, преди тази планина от сняг да се стопи, може би чак пролетта. Потокът ще си пробие път много преди

това и тогава ще можем да минем по коритото му. Няма да е много приятно, но може да стане.

— Но докато потокът си пробие път през този сняг и скали, сигурно ще минат две седмици.

— Точно така.

— Навярно има и друг път към Елкхорн.

— Но не такъв, по който да се осмеля да те превода. Ти без това имаш проблеми и по добър път.

— А каква е онази пътека там? — Тя посочи тънката ивица по склона, точно над линията на гората. — Изглежда ми добре.

Данахър се изсмя.

— Това е пътека на диви животни. Дивите кози и елените се справят чудесно, но конят не е така гъвкав. Съжалявам наистина съжалявам, но ще се наложи да се радваш на гостоприемството ми още някоя и друга седмица.

— Още някоя и друга седмица... — На Оливия ѝ се прииска да ритне нещо от отчаяние.

Нямаше време да виси със седмици в тая забравена от бога планина. На Еми ѝ оставаха по-малко от два месеца до раждането. Трябваше да стигне до Елкхорн!

— А не може ли човек да заобиколи свлачището по пътеката за диви животни пешком, водейки коня зад себе си... искам да кажа, ако е принуден.

— Може би... ако много прилича на дива коза. Ти не.

Оливия бе навикнала да ѝ казват, че нещо е извън нейните възможности, както бе навикнала и да доказва, че това не е така. Тя огледа добре пътеката на дивите животни, както и подстъпите към нея от настоящото им местонахождение. Все още се взираше в нея, когато Гейб бавно обърна коня и пое нагоре по пътя.

Когато пристигнаха в хижата късно същата нощ, Кати бе облечена и седеше на стола до камината. Елън спеше на тавана.

— Кривака си отиде — каза им Кати. — Видя, че сте само на две мили отук, затова си тръгна. Пое на север, за да се присъедини към ловната дружина на Куция вълк и искаше да е там, преди времето отново да се развали. Сега, след като Голямата уста... — Тук тя

погледна Оливия с подигравателна усмивка и повтори отблъскващото име. — ... Голямата уста ще остане тук, Кривака казва, че вече не се нуждаеш от помощта му и от Катерицата.

— Не съм дошла, за да оставам тук! — отвърна Оливия остро.

— Точно това отговорих на Кривака. Казах му, че си градска жена и ще изчезнеш оттук по-бързо от мечка, подгонена от пчели, още повече че Елън и аз вече сме наред. — Тя погледна баща си, сякаш очакваше той да потвърди казаното.

— Не бих могла да го кажа така цветисто — заяви Оливия, — но по принцип си права.

— Е, Кривака току-що си тръгна. Каза, че пак ще се обади преди истинската зима да е почнала.

Гейб свали шапката си, хвърли я на масата и закачи кафеника над огъня.

— Кати, мисля, че трябва да си в леглото. Виждам, че Кривака ви е разрешил да се върнете на тавана.

— Вече ни сми болни.

— Не сме — поправи я механично Оливия. — Вие не сте болни.

Кати я изгледа враждебно.

— Ний ни сми вече толкова болни, че да спим до огъня и да чакаме тя да ни казва кво да правим, кога да ядем и кога да пикаем.

— Кати! Покажи поне малко уважение към докторката и престани да говориш като касапин. Можеш.

— Ни съм... — Но гневният поглед на баща ѝ я сепна. — Не съм неучлива, тате. Просто казвам истината. Нямаме вече нужда от нея. Елън и аз нямаме нужда от нея. Честно.

— Баща ви добре знае, че нямате вече нужда от лекар — каза Оливия, натъртвайки на думите с надеждата да набие истината здраво в главата на Гейб. — Бяхме тръгнали за Елкхорн, но видяхме, че свлачище е затворило пътя. След като пътеката стане отново проходима, веднага ще си тръгна.

Непокорно вирнатата брадичка на Кати се поотпусна.

— Май наистина искаш да се върнеш в града, а?

— Трудно бих нарекла Елкхорн град, даже градче. Въпреки това, да — искам да се върна колкото може по-скоро, особено като виждам колко бързо оздравявате вие с Елън.

— Силна съм като мечка — увери я Кати.

— Радвам се да видя, че показваш такова подобрене.

— Елън също е добре.

Данахър ги прекъсна със строг глас:

— Няма да си силна като мечка за дълго, ако не си легнеш веднага.

— Хъркането на Елън не ми дава да спя. — Тя изглежда подозрително Оливия. — Мисля да спя тук.

Данахър улови Кати за раменете и я побутна към стълбата.

— Както сама казваш, вече си достатъчно силна, за да спиш в твоето легло. Колкото до хъркането, ти хъркаш два пъти по-силно от Елън. Знам го от опит. През последните десет години съм се наслушал на бичкиите ви.

— О, тате!

— Хайде горе! Вземи легена със себе си, за да си измиеш лицето и ръцете.

Кати неохотно се отправи към стълбата. Данахър ѝ подаде легена и кана, пълна с вода.

— А също и някои други части.

— Тате!

— И си сложи чиста нощница.

Кати завъртя очи.

Данахър седна на стълбата и повдигна с пръст брадичката ѝ.

— Какво ще кажеш за една сладка целувка за лека нощ, хубавото ми момиченце?

Кати сбърчи лице. Няколко секунди баща и дъщеря се гледаха в очите, после тя се усмихна лукаво.

— Лека нощ, тате.

С подходяща за момента тържественост той подложи буза за лекото бръсване с устни.

— Лека нощ, Бяла кобила.

Кати се ухили и го целуна още веднъж, преди да се покатери по стълбата.

— Бяла кобила? — попита Оливия с вдигнати вежди.

— Индианското ѝ име. Харесва го повече, отколкото Кати. Даде ѝ го Бафълоу Роубс, вуйчото на Мини. Бе голям вожд. Кати се чувства поласкана да носи името на любимия му кон.

На Оливия ѝ се стори малко странно човек да бъде кръстен на кон, но си спести възраженията.

— А на Елън дал ли е име?

— Елън е Небесна светлина.

— Откъде пък му е дошло на ума?

— В нощта, когато близначките се родиха, цялото небе бе изпъстрено с падащи звезди.

— Ммм. Колко интересно! — каза тя с прозявка. — Денят бе тежък. Ако нямаш нищо против, ще си лягам.

— Добра идея. И аз съм уморен.

— Е, в такъв случай — лека нощ. И... благодаря, Данахър, че ме прибра в тази виелица. Бе глупаво от моя страна да не се вслушам в прогнозата ти за бурята.

— Няма за какво, Голяма уста. Винаги е приятно да срещнеш жена, която признава грешките си.

Тя направи физиономия и се обърна към стълбата, после се сети, че таванът вече е зает от първоначалните си собственици. Само с още едно легло в хижата ситуацията ставаше малко неловка.

— Почти щях да забравя. Изхвърлена съм от леглото си.

Надяваше се, че той няма да изтълкува интимността, към която бяха принудени да прибегнат наскоро, като разрешение за други подобни волности.

— Ще донеса няколко одеяла — предложи тя, — за да си направиш легло пред огъня.

Оливия нямаше намерение да спи на пода. В края на краищата, ако не бяха Гейбриъл Данахър и дъщерите му, тя щеше да спи в пухеното легло у Талбътови.

— Не мисля, че ни трябва още одеяла.

Въпреки че изразът на лицето му бе внимателно изиграно равнодушие, в очите му проблесна дяволито пламъче, което Оливия едва успя да види, но тъй като вече бе привикнала да усеща опасността отдалеч, веднага застана нащрек.

— Доста неудобно ще ти бъде на пода без тях.

— Нямам намерение да спя на пода.

— Така ли? Значи мен ще караш да спя на пода? Данахър, въпреки че имаш някои добри качества, галантността не е между тях.

Той се усмихна с онази ирландска напереност, която едва не я караше да скърца със зъби.

— Мисля, че съм твърде галантен. В края на краищата едва не измръзнах до смърт да те търся в тази буря. Сега отново се опитвам да бъда галантен, като се подsigурявам срещу подобни налудничави хрумвания, които се завъртяха в главата ти, щом зърна пътеката на дивите животни.

— Пътеката на дивите животни? — невинно попита тя.

— Имаш някои добри качества — подигра я той, — но умението да лъжеш не е между тях. Този път нямам намерение да те оставя да ми се изплъзнеш, та отново да хукна по горите да гоня Михаля. Тръгнеш ли по оная пътека, ти ще се убиеш и тогава как ще помогнеш на приятелката си мисис Талбът?

— Не те лъжа. Тази вечер нямам намерение да се изплъзвам и да се опитвам да бягам по онази смешна пътека.

Това поне бе вярно. Възнамеряваше да дочака деня и да се измъкне, когато Данахър е на работа в мината или убива някой заблуден елен. Среднощната езда ѝ бе дошла до гуша. Освен това тази нощ бе много уморена.

— Не знам защо, но просто не ти вярвам. Инатът ти кара онези мулета в обора да се червят от срам.

— Аз ли имам инат като на муле? Сигурна съм, че достиженията ми в тази област са много по-назад от твоите. Всеки ден очаквам да ти пораснат дълги космати уши като награда. — Със сърдита крачка тя отиде до дървената ракла в ъгъла, където се намираха одеялата и чаршафите. — Но съм твърде уморена, за да продължавам този безплоден разговор. — Измъкна одеялата и ги отнесе пред камината. — Разбирам, че нямаш намерение да ми отстъпиш леглото, затова ще спя тук.

— Опасявам се, че няма да стане.

— Какво?

В ръцете му, кой знае откъде, се появи въже и той го размаха почти подигравателно пред нея.

— Не само че ще спиш в леглото, но и ще те вържа за него.

— Шегуваш се.

— Ами! Ще те отведа в Елкхорн, когато това стане безопасно, не преди това. Не е здравословно да се опитваш да бягаш. А сега ще си

сложиш ли нощницата или ще спиш с дрехите?

Оливия отстъпи крачка.

— Но това е смешно. Няма да ти позволя да ме връзваш за леглото, особено пък щом и ти имаш намерение да спиш в него.

— Е, аз не те моля за позволение. Освен това струва ми се, че спях достатъчно на земята заради теб. Един мъж на моята възраст лесно свиква с удобствата, предлагани от леглото.

С въже в ръката, той пристъпи напред и Оливия се дръпна още една крачка. Безсилието ѝ срещу този мъж я изпълни с нова сила и тя се разтрепери от гняв.

— Нямах капка чувство за добро поведение, безпринципен негодник такъв! Това е нечувано! Давам ти думата си, че тази нощ няма да излизам от хижата.

Той поклати глава.

— Не е достатъчно. Ако искаш да се измиеш, ей там в кофата има вода.

Оливия хвърли одеялата към него и избегна посягащата към нея ръка, макар да знаеше, че ситуацията е безнадеждна. Той просто не искаше да я чуе, а тя нямаше силата да му се противопостави. Но пък да се предаде без бой на такова унижение бе против природата ѝ.

— Хайде, докторке. И двамата сме уморени. Не се безпокой, че ще си позволявам волности. Досега устоях. Мисля, че мога да ти устоя и докато пътят отново се отвори.

Тя буквално бе притисната в ъгъла. Нямахше накъде да бяга. Той я стисна за китката с желязна хватка и завърза въжето здраво около нея.

Желанието да го удари бе почти непреодолимо, но изражението на очите му я спря. Гейбриъл Данахър притежаваше и съвсем груб характер и непредсказуемо поведение. Той просто може да отвърне на удара.

Тя го изгледа яростно и събра последните остатъци от достойнството си.

— Поне ме остави да се измия.

След няколко минути Данахър духна лампата и легна до потъналата в ледено мълчание Оливия. Леглото не бе голямо, а и сламеният дюшек не беше здрав. Тъй като Данахър бе по-тежък, наклонът бе към него. Неспособна да се спре с вързаните си ръце,

Оливия се плъзгаше непрекъснато към него. Опита да се отблъсне с крака.

— Стига си шавала или никой от двама ни няма да заспи.

Тя замръзна. Топлината на Данахър я изгаряше през тънката памучна нощница, принадлежала някога на неговата Мини. Беше легнал по долно бельо, тъй като между тях не се усещаше нито тока на колан, нито грубата тъкан на панталоните му.

Оливия пое трескаво дъх, когато ръката на Данахър я обгърна през талията и я притисна още по-силно към себе си.

— Заспивай, докторке. И двамата имаме нужда от почивка.

Тя не помръдна и остана така, както ѝ се стори, цяла вечност, докато накрая дъхът на Данахър започна леко да роши косата ѝ с равномерния ритъм на съня. Нямахше да е изцяло компрометирана в края на краищата, заключи Оливия. Ако в облекчението ѝ имаше и най-малка следа от разочарование, тя го отдаде на изтощението. Та нали бе разумна, цивилизована и образована двайсет и шест годишна жена! Колкото и низък интерес да проявяваше към Гейбриъл Данахър, той несъмнено бе продукт на варварските обстоятелства на ситуацията или може би на блажената магия на уединението, когато се бяха оплели един в друг по време на виелищата. По всяка вероятност това щеше да отmine, щом се върнеше в собствения си свят.

Докато сънят бавно я обземаше, съзнанието ѝ се съсредоточи върху тежестта на ръката на Данахър върху талията ѝ и твърдината на топлата му гръд, притисната в гърба ѝ. Най-накрая потъна в бездната на съня.

Оливия бе събудена от неприятното усещане, че краката ѝ са студени. Чаршафите и одеялата бяха усукани около Данахър, а нейните крака бяха открити, даже съвсем голи, защото нощницата ѝ се бе събрала чак около кръста. Тъй като не желаше да напуска уюта на съня, въпреки че през завесата се промъкваше слънчев лъч, Оливия зарови крака под одеялото и се опита пак да се унесе. Чак тогава до ушите ѝ достигна някакъв шум в хижата.

— Няма я — чу се силен шепот.

— Чудесно! — отвърна по-силен глас. — Само да не е откъмнала пак бедния Мърдок.

— Шшшт! Тихо да не събудиш тате. Той още спи.
— Слънцето изгря преди час.
— Той бе много уморен. Вероятно ще спи до обяд.
— Тъкмо дотогава ще стане късно да гони тая глупава жена.
— Мислиш ли, че е толкова глупава, та да се опита да мине през свлачището?

— Тя е от Изток — гласеше отговорът, като че ли това бе достатъчно да опише глупостта на Оливия.

— Може да е отишла до клозета или до курника.

Последва шум от предпазливи стъпки към прозореца.

— Не я виждам там.

— Може би трябва да събудим тате и да му кажем. — Шепотът съдържаше известна нотка безпокойство. — Може да я убият.

— Е, не е чак толкова глупава. Още при първото падане ще си обели колената и ще дотърчи обратно. Искаш ли малко кафе?

Куката над огъня изскърца.

— Тате не ни дава да пием кафе. Казва, че ни пречи да растем и замърсява зъбите ни.

— Тате спи. Освен това искам да сложа нещо горещо в стомаха си, преди да изляза и да прегледам крака на Мърдок.

— Тате каза да не излизаме.

— Ти си като тая жена. Прави това! Не прави онова! Ако още малко постоя като вързана в тая хижа, ще изкукуригам.

— Е, няма да пиеш само кафе за закуска. Ще ти направя сухар в сос.

Данахър изсумтя в съня си и от другата страна на завесата моментално се умълчаха.

— Видя ли сега какво направи? Събуди тате.

— Голяма работа. И той ще иска да закуси. Освен това се обзалагам, че няма да ти даде да мръднеш от къщи.

Докато гласовете се приближаваха, Оливия внезапно разбра, че тя и Гейбриъл Данахър, колкото и невинно да бяха прекарали нощта, се намираха във възможно най-компрометиращо положение и съвсем не представляваха гледка, подходяща за деца. Нощницата все още бе набрана около кръста ѝ, и обувият в долни гащи крак на Данахър собственически бе праметнат през нейния. Тя се помъчи да освободи ръцете си.

— Тате, съмна!

Завесата рязко се отметна, за да открие стая, окъпана в светлина, и две изненадани детски лица. Данахър се стресна и се събуди. С гъвкаво инстинктивно движение ръката му се стрелна към револвера, закачен на леглото.

— Тате! — писнаха и двата гласа едновременно. Близначките изобщо не обърнаха внимание на револвера, погледите им останаха приковани към вързаната за леглото жена.

На Оливия ѝ се прииска да потъне вдън земя.

— Колко пъти трябва да ви казвам да не ме стряскате, докато спя.

Той набута револвера обратно в кобура и погледна към Оливия, сякаш чак сега си спомни за присъствието ѝ. С небрежно движение метна одеялото върху голите ѝ крака.

— Тате! — окопити се първа Кати. — Какво правиш?

— Опитвах се да поспя малко, без да дам възможност на тази — посочи с палец към Оливия — да се измъкне и да хукне пак по горите, както и без вашите шумотевици. Вместо да сновете из стаята като мишки, вие трябва да сте по леглата. Ти си боса! Къде са мокасините, дето ти ги направи Катерицата?

— Кой знае?

— Бягай да ги намериш! Елън, ти също!

Погледите на момичетата се местеха от баща им към Оливия. Най-сетне Кати стисна устни и вирна брадичка.

— Ти... ти не си се оженил за нея, нали, тате?

За момент Данахър остана смразен. После се разсмя.

— Не, Кати. Не съм се оженил за докторката.

— Но ти си ми казвал, че дамите спят с мъже само когато са омъжени за тях.

— Не сме спали така, както спят женените хора. Има само едно легло, а на мен не ми се спеше на пода. — Той се засмя. — Освен това искаше ми се да я вържа за нещо, иначе пак щеше да изхвъркне през вратата. Не бихте искали да я държа вързана за стола цяла нощ, нали?

Кати се усмихна злобно, но нищо не каза.

— Идете да намерите мокасините си, докато аз направя нещо за закуска. Ти също, Елън.

— Ще се облека и ще отида да видя Мърдок.

— Ти ще си облечеш нещо топло и след като закусиш, ще се върнеш в леглото.

— Тате!

— Прави каквото ти казвам.

Тропайки разсърдено с крака, Кати се отдалечи, като остави зад гърба си тънко подсмивващата се Елън.

— Аз ще направя нещо за закуска, тате.

— Не, Елън. Искам и двете с Кати да почивате още няколко дни.

— Но, тате! Вкъщи е ужасна бъркотия. Ти сам каза, че трябва да се върнеш на работа в мината. Някой трябва да пере, да готви и да...

— Абсолютно съм сигурен, че доктор Барън е способна да гледа къща с две деца.

Елън изгледа гостенката със съмнение и тръгна след сестра си. На Оливия ѝ се прииска да се завие презглава с одеялата и да забрави, че изобщо се е будила. Денят не обещаваше да бъде особено добър.

8.

През следващите три дни Оливия се увери, че сдобиването с докторска диплома, с всички произлизащи от това предразсъдъци и пречки по пътя, е далеч по-лесен път за една жена, отколкото гледането на къща и деца. Сменящите се често снежни и слънчеви дни бяха превърнали долината на Тъндър Крийк в кално и ледено тресавище, слагайки край на надеждите на Оливия за слизване по пътеката. Уверен, че дори и тя не е толкова глупава да тръгне за Елхорн при тия условия, Гейб прекарваше дните си в мината, оставяйки я на милостта на две капризни момичета, които не искаха да стоят в леглата, и на една хижа, нуждаеща се от толкова много работа, че на човек свят да му се завие.

Когато Данахър за първи път потъна в тунела, Оливия се запита как може той да влиза в тая тъмна и мокра дупка под земята и от самата мисъл, че може да се окаже в неговото положение, я побиваха тръпки. Не мина много време обаче, когато спускането в недрата на земята започна да ѝ се струва що-годе по-разумен риск, отколкото да бъде затворена в тясната хижа с Кати и Елън.

Елън бе сигурна, че без нея цялото домакинство ще отиде по дяволите. Единствено заплахата, че Оливия ще извика Данахър от мината, я задържаше в леглото, откъдето даваше воля на възмущението си, критикувайки всичко, което докторката направеше. А за критикуване имаше достатъчно мотиви, признаваше си Оливия. Бе израсла в богат нюйоркски дом с достатъчно прислуга, която да се грижи за такива земни работи, като поддържане на огъня, цепене на дърва, пране, готвене и какво ли не още. По време на следването си бе живяла в скъпи пансионни, където тези услуги бяха включени в месечния наем, а след като завърши, се върна в дома си в Ню Йорк и започна да практикува. Никога в живота си не бе похващала брадва, нямаше понятие как се стъква огън или как се правят бисквити, а колкото до шиенето, в училището на мис Татърхорн то бе застъпено повече с декоративна, отколкото с приложна цел.

Някъде около обяд Елън се оплака, че ѝ е студено. И как не, когато огънят едва мъждукаше. Оливия бе забравила да го наглежда, докато с мъка преодоляваше сложностите, свързани с почистването на зеленчуците за супа. Когато му сложи дърва, немощните пламъци мигом се превърнаха в дим, повечето от който плъзна из хижата.

Кашляйки, Елън слезе по стълбата.

— Първо ни караш да умираме от студ. Сега пък искаш да ни удушиш. Има ли нещо, което да умееш?

Оливия не искаше едно дванайсетгодишно хлапе да ѝ се качва на главата, затова отвърна:

— Умея много неща. За нещастие поддържането на огън не спада към тях. Дървата сигурно са мокри.

— Не са мокри. Не бива да слагаш такъв голям пън на толкова слаб огън. Най-напред се слагат по-малки подпалки, а после големите цепеници. — Тя сбърчи нос. — Всъщност тук мирише на нещо повече от дим. Да не си прегорила кафето?

— Ами...

— Да. — Момичето повдигна капака на емайлирания кафеник и направи гримаса. — Това трябва да се накисне в сода за хляб.

— Ще се погрижа за огъня, после ще накисна кафеника в сода. Ти обаче се връщай в леглото.

— А какво ще стане с вечерята на тате? — Елън погледна подозрително тенджерата с картофите, морковите и ряпата. — Обикновено тате си идва от мината малко преди мръкване и му трябва нещо повече от зеленчукова супа.

— Ще сложа малко месо и ще направя бисквити. А сега, Елън, бързо в леглото.

— Щом казваш. — Тя огледа задимената хижа, обелките върху масата, загорелия кафеник. В очите ѝ светна някакво пламъче и изведнъж усмивката ѝ стана странно доволна. — Все пак викни ме, ако ти потрябвам за нещо.

По средата на стълбата момичето се спря и погледна надолу.

— Съжалявам, че се държах неучтиво, мис Барън. Знаеш ли, не бива да съжаляваш, че си невежа по такива въпроси. Мама веднъж ми каза, че за да се научиш добре да се грижиш за един мъж, трябва да започнеш да се учиш от съвсем малка. Но ти сигурно не си имала

време, защото си учила да станеш доктор. А да си доктор е толкова хубаво нещо.

Елън продължи нагоре по стълбата, а Оливия прехапа устни, за да не се разсмее. Момичето бе прозрачно като кристал. Тя току-що бе разбрала, че Оливия не може да я конкурира — неразборията в къщата щеше само да я издигне в очите на баща ѝ и да му посочи каква сръчна помощница има той в тази забравена от бога планина.

С Кати се оправяше малко по-трудно. Не беше нещо необичайно пациентите да гледат на бездействието по време на възстановяване като на по-голямо проклятие, отколкото самата болест, но Кати прехвърляше всякакви граници. Скачаше рязко от леглото по най-различни поводи, и то толкова често, че Оливия си мислеше дали няма да го счупи някой път.

Най-напред Кати предложи да нацепи дърва за огъня. Оливия ѝ благодари учтиво и ѝ заповяда веднага да се връща в леглото.

— Довечера баща ти ще нацепи повечко — каза ѝ тя.

— О, той ще бъде много уморен.

— Тогава аз ще нацепя.

Кати се изсмя.

— Ти? Ти ще си отрежеш крака с брадвата.

— Благодаря ти за загрижеността, мила. Ще се опитам да бъда внимателна. А сега — веднага в леглото!

Вторият повод бе да прегледа крака на Мърдок.

— Сутринта смених превръзката му — каза ѝ Оливия. Когато Кати я изгледа със съмнение, тя се усмихна, почувствала се поне веднъж в свои води. — Аз съм доктор, Кати.

— Но си човешки доктор. Мърдок е кон.

— Забелязах.

— Е, да, тукашните доктори лекуват понякога и коне. Мисля, че знаят какво правят. Но ти си от Изтока.

— Кракът на Мърдок ще се оправи, Кати. Ти обаче няма да се оправиш, ако не си починеш още няколко дни. Обратно в леглото!

И така цял ден. Докато часовете се точеха мъчително бавно, на близначките им омръзна да се заяждат с Оливия и започнаха да се карат помежду си. Елън се оплака, че Кати се е увила в най-топлите одеяла. Кати пък замърмори, че хъркането на Елън ѝ пречело да заспи. В отговор Елън хвърли по нея книга, а Кати отказа да ѝ я върне, после

започна да чете на глас, кискайки се на някои пасажи, които намираще за особено смешни. Битката продължи, докато Оливия, която винаги се бе гордяла с търпението си към капризни пациенти, почувства, че още малко и ще върже малките изчадия за леглата с парцал в устата.

Малко след като слънцето се скри зад планината, Данахър изпълзя от мината, покрит с мръсотия и пот. Преди да влезе в хижата, той се изми навън.

— Винаги се поливаме така — заяви Кати от тавана, гледайки баща си през прозореца. — Дори когато е ужасно студено. Винаги съм мръсна като него, защото или му помагам в мината, или се грижа за конете, или цял ден товаря руда.

— Струва ми се малко трудничко за една млада дама.

Кати изсумтя.

— Ни съм млада...

— Не съм — поправи я Елън. — Ни не е дума.

— Ни съм млада дама — натърти ухилено Кати — и мога да надработя, надстрелям и надяздя всяко момче. Даже мога и да го надплюя.

— Много важно — промърмори Елън.

Оливия въздъхна уморено.

— Слизайте и двете за вечеря. Обуйте си мокасините и се облечете.

— Да не си изтървала пак огъня? — попита я Кати презрително.

— Не, но все пак е хладничко, а искам да ви е топло.

Ако у Елън все пак бяха останали някакви съмнения относно превъзходството ѝ над докторката, те бързо се разсеяха само щом опита вечерята. Оливия имаше намерение да поднесе яхния с месо, но бе наляла твърде много вода и сместа се бе превърнала в супа, което само по себе си нямаше да е голяма беда, ако не бе я пресолила.

Данахър се задави още на първата лъжица, но мъжествено я преглътна. За да убие вкуса от супата, той се пресегна за бисквита, но ръката му замръзна по средата. Отгоре бисквитите бяха чудесно зачервени, а отдолу — въгленочерни.

— Внимавай, тате! — предупреди го Елън. — Мисля, че е забравила да сложи бакпулвер.

— Бакпулвер? — възкликна Оливия. — О, боже!

Данахър взе една бисквита и почука с нея по масата. В дървото се появи малка вдлъбнатина.

— Не можах да намеря рецепта — обясни Оливия. — Мислех си, че само брашно, вода и сол...

Съчувствената усмивка на Елън бе нещо повече от тържествуваща.

Кати сръбна от супата си.

— Ауууу! Но това прилича на конска пикня.

— Кати! — скара ѝ се Данахър. — Така не се говори.

— А как, като е вярно?

Устните на Данахър потрепнаха в усмивка.

— Може и да е вярно, но се опитай да се държиш учтиво.

Оливия се почувства равна със земята. Рейчъл Оливия Барън бе добра във всичко или поне така я бе хвалил баща ѝ. Не бе свикнала да ѝ казват, че не умее да прави нещо и със сигурност нямаше намерение тепърва да свиква. Оплескването на някоя работа, дори такава маловажна като яхния или порция бисквити, бе голям удар, за чиято и да е гордост. Подобен бе и ударът от насмешките на две нетърпими момиченца и техния също така нетърпим баща. Проклетата да е обаче, ако не им даде да разберат с кого си имат работа!

— Мисля, че Кати е достатъчно укрепнала, за да сготви утре.

Двете зеленооки и съвършени в красотата си лица изненадано се обърнаха към нея.

— Това не е моя работа — заяви Кати.

— Така ли?

— Аз върша далеч по-важни неща.

— Може би и моят талант е насочен другаде.

Елън вирна брадичка към сестра си.

— Ще видиш, че готвенето е важна работа, когато стомахът ти започне да къркори. Щом като Кати е достатъчно укрепнала, значи и аз съм укрепнала. Утре аз ще сготвя.

— А аз ще помогна на татко в мината — добави Кати.

— О, няма — каза Оливия. — Навън започва да вали сняг и дори слънцето да се покаже утре сутринта, всичко ще е мокро и студено. Ще си стоиш вкъщи на топло. Може би Елън ще ни демонстрира как се готви.

Елън се наду от гордост, а Кати изръмжа нещо неразбираемо.

— Радвам се, че утре няма да си бъда вкъщи. — Данахър посочи с пръст към мината и се ухили.

През следващите няколко дни Оливия позволяваше на близначките все по-често да стават от леглата и едва се удържаше да не заеме мястото на някоя от тях. Данахър вече не я връзваше към леглото, но и не прояви готовност да ѝ го отстъпи. Пристъпите ѝ на скромност обаче траяха само докато студът от пода не смръзнеше костите ѝ. Равномерното и тихо похъркване на Данахър я убеждаваше, че няма никаква опасност и тя на пръсти се връщаше в леглото. Навиваше одеялата си на руло и ги поставяше между тях като бариера, но когато се събуждаше в предутринната тъма, неизменно ги намираще развити и метнати върху тях, а на бедрото ѝ небрежно почиваше огромната му груба ръка.

Тя предпазливо се измъкваше, без да го буди. Добавяше цепеница в огъня, окачваше кафеника над него и увита в одеяло, сядаше на стола да дочака утрото, докато останалите спяха.

На третия ден по време на вечеря — „каубойски миш-маш“, скотвен от Елън — Данахър заяви, че ще отсъства няколко дни, за да донесе още дивеч.

— Трябва да донеса още някой и друг елен, преди да са слезли в долината. И сигурно повечето от тях вече са го направили, защото през последната седмица беше бая студено.

Кати подскочи от радост.

— Ще дойда с теб, тате!

— Не. Тъкмо се оправи, не.

— Тате! Но аз съм по-добре.

— Знам, Кати, момиченцето ми. В противен случай не бих ти доверил да пазиш доктор Барън да не хукне надолу по пътеката, ако времето внезапно се затопли. Не искаме тя да се забърква в ситуации, от които трудно се излиза.

Данахър се подсмихна.

— През последните три дни ту валеше, ту спираще — каза Оливия. — С какво моето слизане по пътеката е по-опасно от твоето излизане на лов?

— Защото аз знам как да се грижа за себе си, а ти не.

— А защо тогава не се погрижиш и за двама ни и не ме вземеш със себе си? Можем да слезем да проверим какво е станало със

свличането и на връщане да убиеш някой елен.

— И една седмица още не е минала. За толкова време потокът не може да си пробие път. Ако времето се затопли и снегът се стопи, тогава може би ще успее.

— Нищо не ни коства да проверим.

— Само ще си загубим времето. Освен това днес в гората забелязах няколко елена. Сигурно още са там.

Оливия въздъхна с досада.

— Като се върна, ще отида да проверя. Дотогава стой тук и се грижи за децата.

— Аз пък си мислех, че те ще се грижат за мен — отвърна тя. — Като тъмничарки.

— Ти им помагай да се оправят, а те ще ти помагат да не се убиеш някъде.

Или ще ме накарат да се самоубия, помисли си Оливия.

Кати седеше на нара, подвила нозе по индиански и подпряла с длан брадичка, и се взираше навън през прозореца на тавана. Утрото все още бе мътно синьо, а слънцето — далечно обещание, скрито зад планините, но се усещаше, че денят ще бъде хубав, а тя щеше да си стои, завряна в тая тъпа хижа в най-добрия случай в тая тъпа поляна заедно с някаква нежна госпожичка, която не може да раздели на две магарета сламата. Баща ѝ нямаше да я вземе със себе си заради тази устата учена гарга с ум колкото на една кокошка.

Навън сивотата на утрото обагри небето в блестящо злато. Вратата на хижата се отвори със скърцане и после се затвори. След няколко минути по покритата с изгнили игли и трева поляна се чу тропот от копита. Кати изтича до прозореца, за да хвърли последен поглед на баща си, но той бе вече изчезнал. Оливия стоеше вторачена в дърветата, отпуснала ръце върху бедрата, изправила гръб вдървено. Кати стисна устни и изсумтя от досада. Почти ѝ се искаше отново да е болна, за да накара баща си да се върне и да съжали, че я оставил. Почти, но не съвсем. Никак не бе забавно да бъде болна и освен това пак щеше да се налага да се подчинява на заповедите на докторката.

Тя отново се мушна под одеялата и се опита да се ободри като си представи какво ще бъде, когато баща ѝ се върне. Ще каже, че без нея

ловът не е бил много успешен, но ще бъде твърде късно за съжаления. Ще остави мизерния улов на Елън, за да го подготви и опуши, докато те двамата с Кати върнат докторката в Елкхорн. Баща ѝ ще я помоли разузнае каква е ситуацията със свлачището, докато той наглежда некадърницата да не се утрепе някъде.

Колкото по-скоро Тъндър Крийк пробие път през свлачището, толкова по-добре, заключи Кати. А дотогава — както за доброто на докторката, така и за свое добро, момиченцата О'Конъл ще ѝ покажат, че нямат нужда от мащеха. В края на краищата не бе хубаво да се подхранват празни надежди у една жена.

— Елън! — прошепна Кати силно и протегна ръка към другия нар. — Събуди се, сънло.

— Не — долетя приглушеният от одеялата отговор. — Още не се е съмнало.

— Тате го няма.

— Глупачка. Разбира се, че го няма. Нали каза, че отива на нов.

— Но той не ни каза довиждане.

Разрошената глава на Елън се показва изпод одеялата и очите ѝ гневно стрелнаха Кати.

— Не е искал да ни буди. И ти трябваше да постъпиш като него.

— Ти какво, ще спиш цял ден ли? Имаме работа.

— Например?

— Например да пазим жената.

— Искаш да кажеш, доктор Барън.

Кати снижи глас:

— Трябва да се отървем от нея.

— Тате каза, че тя трябва да остане, докато той се върне.

— Да. Знам. Но аз говоря за друго. Мисля, че е решила да се лепне за тате.

— Не ставай глупава. Тя ще се върне в Елкхорн, а оттам — в Ню Йорк. Откак е тук, за нищо друго не говори.

— Да, но тя е стара, а пък няма мъж. Жените изпадат в отчаяние, ако не се омъжат до осемнайсет — и това е факт. Виждала съм я как гледа тате — като гладно куче кокал.

— Но това е глупаво. Не се чуваш какво говориш.

— Така ли? А не знаеш ли, че спят в едно легло?

— Щото долу има само едно легло! Освен това снощи тя спа на стола. Видях я.

Кати въздъхна.

— Няма значение. Направиха го веднъж. Щом един мъж и една жена спят заедно, значи между тях има нещо.

— О, така ли? И какво е то, мис Всезнайкова?

— Не знам точно! Но не е хубаво.

— Мислиш само за щуротии, както винаги.

— Искаш да рискуваме и да я оставим да се намеси в живота ни? Трябва да направим така, че да не ѝ се иска да остане повече, отколкото е необходимо.

Елън я изгледа със съмнение.

— Беше толкова добра с нас, докато бяхме болни.

— Тате ни я довлече. Тя даже не е искала да идва. Въобщо не я е интересувало дали ще умрем или не. Точно така е! — настоя тя, като видя, че Елън се мръщи. — Чух ги веднъж как се карат за това, докато бяхме болни. — После, снижавайки глас до съзаклятнически шепот, продължи: — Тате я накарал да тръгне, като насочил пищова в нея!

— Божичко!

— Не е чак толкова добра дама.

— Е, освен докторските работи, тя не знае абсолютно нищо.

— Цялата ни работа се състои в това да я накараме наистина да иска да си тръгне, когато пътеката се отвори.

Елън се замисли, после се усмихна. Кати също се усмихна. Обикновено Елън беше спокойно и скучно момиче, но ако наложеше, ставаше по-изобретателна и от Кати в измислянето на щуротии. Оливия Барън щеше да съжалява, че не е оставила баща им да я застреля, вместо да я запознава с близначките О'Конъл.

Фактът, че Гейбриъл Данахър ѝ липсва, разкри на Оливия колко много се е променила, откакто бе буквално завлечена от относително цивилизования Елхорн в отшелническата хижа в планината. Да мисли за Елхорн като за цивилизовано място в сравнение със ситуацията, в която бе изпаднала беше — нещо твърде лошо, но да ѝ липсва Данахър... е, това показваше какво влияние може да окаже екстремната ситуация на женското съзнание.

Когато Оливия тръгна да проверява крака на Мърдок, знаците за хубав ден се бяха превърнали в сиво и намръщено небе, а студеният щипещ вятър обещаваще още сняг. Поривите му накъсваха дима от комина на хижата, разпръсвал го на малки пухкави валма и яростно ги запокитваха в дърветата.

Оливия с облекчение се прислони в навеса и постоя малко, оставяйки топлата миризма на коне да погрее замръзалия ѝ нос. Запита се дали Данахър няма да се върне заради лошото време. Вероятно не. Всички, живеещи в тези планини, май бяха имунизирани срещу студ. Големият кон на Кати я изгледа подозрително, когато тя влезе в малкия му бокс.

— Не бой се, приятелю. Научих си урока. Ако следващия път се наложи да крада кон, няма да си ти.

Мърдок изпръхтя, сякаш доволен от чутото.

— А сега дай да видим крака.

Рано тази сутрин Кати бе идвала при Мърдок и бе споделила, че кракът му отново се подува. Оливия прокара пръсти по глезена му. Мястото не бе особено чувствително или горещо и отокът явно вървеше към оправяне, но трябваше да направи нещо. В противен случай Кати щеше да настоява да стои при коня, за да е сигурна, че всичко е наред.

— Само ще сложим една топла превръзка, бива ли, Мърдок? Ще отида да взема чайника.

Конят изпръхтя и я погледна доброжелателно.

— Само за минутка.

Оливия реши, че животните ѝ харесват повече като пациенти — не говореха и човек можеше да ги върже да стоят на едно място, без да се чувства виновен за това. Бръкна в сандъка, където бе хвърлила парцалите, служещи за превръзки, и нещо ухапа пръстите ѝ с остро щракане. Тя изпищя и отскочи назад. Подплашен, Мърдок на свой ред също отскочи от нея. Нещото все още висеше, впито кръвожадно в пръстите ѝ.

— Капан за мишки?

— Имате ли нужда от нещо, доктор Барън?

Кати се облегна на вратата на навеса с широко отворени невинни очи, обаче трапчинката на бузата ѝ издаваше дяволитата усмивка, скрита под маската на невинността.

Оливия присви очи.

— Как се е озовал този капан в сандъка с парцалите?

— Аз го сложих там — каза Кати и с ленива крачка влезе под навеса. — Мишките щяха да си направят гнездо в тия парцали. Съжалявам, че забравих да ти кажа. Ето, готово. — Тя отвори телените челюсти. — Ауу! Ама то май боли?

— Боли.

— Е, можеше да бъде и по-лошо — заключи философски Кати. — Можеше да бръкнеш и да извадиш умряла мишка. Това кара Елън да пици като побъркана. Представи си вкочанените малки телца с дръпнати над зъбите устни.

Оливия разтърси ръка да успокои болката в пръстите. Нищо лошо не бе станало и да губи самообладание означаваше да заиграе по свирката на малкото изчадийце. Понякога бе съжалявала, че не е омъжена и няма деца. Сега започна да си мисли, че е имала късмет.

Малко преди вечеря Оливия разбра, че ѝ е обявена тотална война. Елън бе приготвила вечерята, затова предложи те двете с Кати да измият съдовете. Оливия обаче направи груба грешка, че им обърна гръб, за да почисти масата, защото когато потопаи ръце в сапунената вода, откри, че в нея жизнерадостно плува водна змия. Когато създанието се плъзна между пръстите ѝ, тя отскочи така енергично, че се озова в средата на хижата, а близначките с мъка потиснаха кискането си. Опита се да си представи какво би направила майка ѝ, ако тя се бе държала по такъв отвратителен начин. Но тя, разбира се, никога не е била такава. Всъщност никога не бе удряна — нещо, което тия двете напълно заслужаваха.

Най-доброто, което Оливия можа да измисли, бе да ги прати да се легнат, но това едва ли можеше да се сметне за наказание, тъй като и без това вече бе нощ и бе време за лягане. Те се покатериха по стълбата с весели пламъчета в очите и престорено сериозни лица. Оливия скоро разбра причината за веселите пламъчета — когато отметна одеялото от леглото си, откри, че чаршафите са поръсени с пръст от мината.

След като ги изтръска и оправи леглото си, тя реши, че е дошло време за ответен удар. В медицинското училище бе научила, че най-добрата защита срещу такова вредно внимание е да обърне номерата

срещу тези, които ги погаждат. Тия дяволски близначки нямаха никаква представа с кого си имат работа.

Елън се събуди от миризмата на бекон и кафе. Сивата сутрешна дрезгавина проникваше през единствения прозорец на тавана, а слабата светлинка, идваща от фенера отдолу, ѝ подсказа, че докторката е станала рано. Топлината на леглото я помами обратно, но дългът я зовеше. Без съмнение оная жена щеше да прегори бекона и да изкипи кафето, ако Елън не се намесеше своевременно.

Чак когато се размърда, Елън откри, че завивките ѝ са така плътно увити около нея и така здраво тикнати под дюшека, та не може да излезе. Работа на Кати без съмнение. Малките шегички с докторката така ѝ бяха харесали, че сигурно е решила да ги приложи и на Елън. Понякога просто, не си струваше да имаш сестра.

— Кати!

Откъм другия нар се чу неразбираем ропот.

— Кати, изобщо не е смешно! Стани и ме пусни.

Отговорът на Кати бе нещо средно между сумтене и хъркане.

— Веднага, Кати! Не се шегувам!

Елън вдигна глава колкото може, за да погледне сестра си и през главата ѝ мина ужасно подозрение. Кати изглеждаше точно толкова обездвижена, колкото и самата тя.

— Ка... какво става? Хей! Някой е оправил проклетото легло, а пък аз съм още в него! Елън!

— Не съм аз, глупачко. И аз не мога да мръдна.

— Тогава трябва да е... — започнаха едновременно те точно в момента, когато стълбата изскърца и главата на Оливия се показа над пода на тавана. Беше зловещо бодра. По бузите ѝ имаше брашно, а на челото — черна черта от сажди. Бойна окраска! Елън се надяваше, че не е опитвала пак да прави бисквити.

— Добро утро, момичета. Как спяхте?

Кати отговори още преди Елън да успее да отвори уста:

— Какво искаш да покажеш, като ни връзваш така?

Докторката просто сияеше в невинната си доброта.

— Снощи изглеждахте толкова уморени, че се обезпокоих да не сте се пресилили, което не е никак хубаво след такава тежка болест.

Знам колко ви е трудно да стоите на едно място, когато енергията ви се връща толкова бързо, затова днес реших да ви оставя в леглата.

Елън трябваше да признае, че тая жена е изобретателна почти колкото Кати.

— Не искаме тате отново да ни завари болни, нали?

Кати изръмжа като хванат натясно рис.

Елън се опита да убеди Оливия по мирен начин.

— Трябва да станем, за да идем до клозета.

Докторката се обърна почти развеселено към Елън.

— Твърде студено е да излизате навън, скъпа. Знам, че нощното гърне не е най-добрата алтернатива, но е по-добре, отколкото да се разболеете отново, нали?

Елън изпъшка.

— Ако цял ден лежите мирно, може би за вечеря ще ви разреши да станете. Мисля, че дотогава ще сте си отпочинали добре.

— Искаш да кажеш, че няма да получим закуска ли? — кресна Кати.

— Разбира се, че ще получите. Веднага щом беконът е готов, ще се кача и ще ви нахраня.

— Цял ден ли ще лежим тук?

— О, не! Ще ви бъде прекалено скучно. После ще дойда да ви почета от една от книжките на баща ви. На етажерката забелязах някаква История на Американската война за независимост. Може би ще ви бъде интересно да чуете някоя и друга глава от нея.

Главата на докторката изчезна надолу по стълбата, сподирена от гневния поглед на Кати.

— Дъртата му вещица, ще ни измъчва днес! По дяволите! Не може да ни държи тук цял ден.

— Може и още как — сопна ѝ се Елън. — Чудесно изпълнение, Кати. Друг път, преди да дръпнеш кучето за опашката, пробвай дали не хапе.

— Набутай си един чорап в устата и млъквай!

Елън въздъхна мрачно. Денят щеше да бъде твърде дълъг.

9.

Този път вечерята бе една малка победа за Оливия, даже може би голяма — след три опита тя успя да забърка добре тестото за бисквитите и да ги изпече в чугунената фурна, без да ги изгори. Говеждото също бе приемливо, а за десерт намери една покрита с прах консерва от праскови. В хижата бе уютно топло, тъй като тя най-сетне се научи да поддържа огъня, а на сушина под стряхата бяха струпани цяла купчина не много правилно нацепени дърва.

В края на краищата бе интелигентна жена. Да се научи да домакинства не бе извън възможностите ѝ. Всъщност Оливия даже се почувства доволна от свършената работа, както когато оправи първата счупена кост. Усещаше и изгаряща болка в ръцете и раменете от целодневното физическо натоварване, към което не бе привикнала, но това някак си допълваше чувството за добре свършена работа.

Близначките, освободени от затворничеството в леглата, бяха тихи и нацупени, както Оливия очакваше. Елън даже помрачня още повече, като забеляза, че храната е горе-долу поносима. Да разбереш, че не си незаменим, е голям удар, особено пък за младите.

— Яденето не е точно по твоите стандарти, Елън. Но се уча.

— Не е лошо — призна Елън неохотно.

— Защо ти е да се учиш да готвиш? — попита Кати кисело. — След няколко дни ще се върнеш в града, където те очакват.

— Искрено се надявам да стане така. Но никога не се отказвам да науча нещо. Не се знае кога може да ти потрябва.

Кати изсумтя презрително.

— Квит ли сме? — попита Оливия с усмивка.

Кати и Елън сведоха погледи в чиниите си.

— Какво искаш да кажеш? — запита я Кати.

— Знаете какво искам да кажа. Хареса ли ви как си починахте? Може би сте научили нещо през тия часове на спокоен размисъл?

— Правехме го за твое добро — каза Кати.

— Точно както и аз си помислих, че трябва да почивате за ваше добро. Мога да си представя резултата от една добра почивка след тежка болест, но не мога да си представя ползата от смазани в капан пръсти и от змия в мивката.

Елън вдигна поглед изпод дългите си черни ресници.

— Не искахме да си мислиш, че... ами... Кати казва, че старите моми се побъркват от отчаяние с годините. Не искахме да ти минават някои мисли за нашия татко. Кати каза, че да спите в едно легло било много лош признак. Затова решихме да направим така, че да не ти се иска да останеш. Нищо лично.

Лицето на Оливия пламна. Момичетата бяха прави донякъде — тя бе станала твърде фамилиарна с Гейбриъл Данахър, а изолираното и примитивно естество на ситуацията бе внушило чувства и реакции, които бяха изключително неприемливи. Доста неприятно бе, че две по общо мнение невинни деца могат с такава лекота да прочетат собствените ѝ мисли и да ѝ посочат колко се е отклонила от правия път.

— Момичета, мога да ви уверя, че що се отнася до баща ви, нямам към него никакви романтични намерения. Вярвайте, че щом пътят за Елкхорн стане проходим, тръгвам на минутата.

Кати, изглежда, се поуспокои, после се намръщи.

— Предполагам, че нашият татко не е подходящ за градска дама като теб.

— Баща ви е чудесен човек.

— И е много хубав — добави Елън.

— Да.

— И е умен — продължи Кати. — Освен това е страшен стрелец и с пушка, и с пищов. Може да надхитри почти всеки, който се мерне наоколо... с малко помощ от моя страна.

— Представям си.

— Някой ден той ще стане много богат. От мината — каза Елън. — Ще си имаме ферма за коне в Калифорния, където не е толкова студено и пасбищата ни ще слизат до самото море.

— Но той никога няма да се ожени — побърза да прибави Кати, спомнила си за темата на разговора. — А пък ако го направи, мъчно ми е за момичето, дето ще се омъжи за него. Характерът му е като на язовец, дори два пъти по-лош.

Оливия видя как Елън се смути и нещо като усмивка потрепна на устните ѝ.

— Да — съгласи се по-кроткото момиче. — Понякога Кати и аз трябва да се крием под леглата, когато тате е ядосан, защото ако ни пипне, със сигурност ще отнесем боя. Не ми се ще да гледам как прави същото със съпругата си.

— Бедните ми момичета — промърмори Оливия, криейки усмивката си.

Нямаше нужда да си представя Гейбриъл Данахър ядосан — вече бе гледала този спектакъл. Обаче не можеше да си представи този гняв, насочен към момичетата. Мисълта за криещите се под леглата Кати и Елън от побеснелия Данахър някак си не се вписваше в общата картина.

— На това отгоре пие — добави Кати.

— Вярно?

— През цялото време е пиан.

— Срамота!

Оливия наблюдаваше напрегнатите лица на близначките. Искаха на всяка цена да я убедят, че баща им не е подходящ за нея и в същото време се чувстваха обидени, че тя може да сметне себе си за по-добра от мъж, когото те явно обожаваха. Сложно нещо е животът, когато си на дванайсет години. А какво да кажем, ако си на двацет и шест?

— Хайде да се договорим да не ми правите повече номера, за да ме убедите да си ходя, а аз ви обещавам, че...

— Чакай! — Кати вдигна пръст към устните си за тишина. — Чуй. Какво е това?

Известно време всичко, което Оливия чуваше, бяха обичайните нощни шумове, но после откъм вратата на хижата нещо изшумоля съвсем слабо. Сърцето ѝ мигом се сви. В съзнанието ѝ се завъртяха мисли за Бруно негодника.

— Продължавайте да разговаряте, все едно че нищо не сме чули — посъветва ги Кати.

Лицето ѝ внезапно бе приело изражение, което я състаряваше с години. Оливия и Елън продължиха да водят откъслечен и безсмислен разговор, докато Кати взе пушката, окачена над камината, и провери дали е заредена.

— Пушката може ли да спре мечка?

— Малко вероятно. Но това не е мечка.

— Откъде знаеш?

— Мечките не се промъкват. Старият Бруно например. Обикновено той се хвърля върху навеса с мулетата с гръм и трясък, просто за да ни предупреди, че ни е дошъл на гости.

— Тогава какво...

Внезапно силно почукване на вратата бе отговорът на въпроса на Оливия. Моментното облекчение, че посетителят не е мечка, веднага изчезна, когато тя си зададе въпроса кой може да се шляе из тази отдалечена долина по това време на нощта.

Елън тръгна към вратата.

— Не — спря я Оливия. — Аз ще отворя.

— Чакай! — Кати отвори един сандък до камината и измъкна оттам револвер.

Тая хижа, помисли си Оливия учудено, е цял арсенал.

— Вземи това — подаде ѝ револвера Кати. — И се опитай да изглеждаш наперена. Аз ще съм зад теб с пушката.

Вратата отново се разтърси под силния удар отвън. Оливия я отвори. Мъжът пред вратата можеше спокойно да мине за мечка — целият му вид беше такъв. Когато я видя, устните му се разтеглиха в широка усмивка.

— Е, здравейте, мадам. Не очаквах да попадна на човек като вас. Мъжът ви тук ли е?

С цялото си сърце Оливия искаше мъжът ѝ — или по-точно мъжът на тази къща — да си е вкъщи.

— Ами, ъ-ъ, не. В момента го няма. — С крайчеца на окото си тя видя как Кати се появява в полезрението на госта. — Но ще си дойде всеки момент.

— Е, обзалагам се, че ще го стори. Ако имах жена като вас, никога нямаше да я оставя сама в тоя пущинак.

— Той е наблизко. Съвсем наблизко. Той... ъ-ъ... сигурно ще ме чуе, ако го извикам.

— Е, тогава всичко е наред. Това вашето момиченце ли е? — Погледът му се насочи към Кати, която отвърна на погледа му, без да трепне. — Знаеш ли как се борави с тази пушка, малка госпожичке? Не ми се ще да гръмне случайно.

— Ако гръмне — увери го Кати мрачно, — съвсем няма да е случайно.

— Е, хайде, виждам, че искате да бъдете предпазливи, но аз и партньорът ми сме почтени златотърсачи. Бяхме тръгнали надолу към Елхорн, но пътят в теснината е отрязан от голямо свлачище. Искяхме да заобиколим планината по Дерето на умрелия, но това е бая труден преход, а кракът на партньора ми е ударен. Преди седмица го ритна кон.

— Разбира се, заповядайте — каза Оливия, мъчейки се да не обръща внимание на предупредителния поглед на Кати.

Да откаже на хората подслон бе немислимо, още повече че единият бе ранен и всеки момент щеше да завали сняг.

— Благодарско, мадам. Казвам се Джеб. Джебейдия Кроу. А оня, мургавият там, се казва Слим Макнаб. Само ми помогнете да сваля стария Слим от коня му. Ако това там, дето се вари, е кафе, ще дойде добре на измръзналите ни стомаси.

Не само кафе потъна в стомасите на двамата златотърсачи. Когато Оливия им предложи остатъците от говеждото, те се нахвърлиха с апетит върху него и я провъзгласиха за най-добрата готвачка в цяла Монтана.

— Сигурно от доста време не са яли — прошепна Елън на Кати достатъчно силно, за да я чуе и Оливия.

След като двамата мъже се нахраниха, Оливия прегледа крака на Слим. Контузията бе започнала като фрактура в съвсем лека форма, но никой не се бе грижил за нея цяла седмица. Тъканта около костта бе много лошо подута, а ставите й се бяха разместили. Да се фиксира точно костта бе труд, който накара Оливия да си пожелае поне веднъж да е надарена с груба мъжка сила.

Слим се приспа с бутилка уиски, която партньорът му донесе от седлата. Самият Джеб пресуши друга. Огромният мъж сякаш не забелязваше какво количество течност се стича в гърлото му и с лекота държеше пиццата Слим, докато Оливия наместваше костта.

— По-добра сте от повечето касапи — изкоментира Джеб, когато работата бе свършена.

Слим се унесе пред огъня в пиянска дрямка, кракът му бе прилежно шиниран, а по възпалената плът бяха превързани с компреси.

— Но си мисля, че тукашната жена трябва да умее от всичко по малко — продължи Джеб. — Кълна се, мадам, младо и хубаво същество като вас не изглежда на толкова години, че да е родило тия две хубавици.

Оливия се приготви да изясни недоразумението, че не е майка на момичетата, когато Кати се намеси:

— Тя ни е втора майка. А татко е твърде ревнив и отмъстителен. Не бих желала да съм на ваше място, когато се върне.

— Е, хайде, малка госпожичке. Слим и аз нямаме намерение да ви причиним никакво зло. Не можем никъде да мръднем с тоя крак на Слим, а и пътят за Елкхорн е затворен.

— Разбира се, че не можете да мръднете — каза Оливия, примирявайки се с лъжата на Кати. Може би бе по-безопасно тия мъже да си мислят, че е съпруга на ревнив и опасен мъж. — Тук сте добре дошли да стоите, докогато ви е удобно.

Джеб се усмихна, разкривайки непълен комплект пожълтели зъби.

— Тва е ужасно любезно от ваша страна. Виждам, че тия две момиченца запълват изцяло времето ви. Тази например ви е доста устатичка, нали?

— Така е наистина. — Оливия вдигна вежди към Кати, която въздъхна театрално.

— О, мамо!

Когато всички бяха готови за лягане, двамата мъже отидоха да спят на тавана, а Кати и Елън се преместиха долу при Оливия. Елън се оплака, че е тясно, но Кати изглеждаше доволна от разпределението.

— Поне няма да могат да се промъкнат, без да ги чуем — каза тя. — А ако решат да си търсят белята, ще я намерят, и то в двоен размер.

И тя повдигна възглавницата, за да покаже 44-калибровия револвер, който по-рано насила бе натикала в ръцете на Оливия.

— Кати! Не можеш да спиш с оръжие под възглавницата — прошепна Оливия. — Ще ни откъснеш главите.

— Няма. — Лицето на момичето отново прие онова странно изражение на зрял човек, от което на Оливия ѝ се струваше, че тук възрастният човек е Кати, а не тя. — Не ми е за първи път да спя с оръжие под възглавницата и сигурно няма да е последният.

За първи път Елън не подразни сестра си за мъжкото ѝ поведение. Оливия реши да последва примера ѝ и замълча, надявайки се Кати да греши относно гостите им.

— Не вярвам да ни направят нещо — подметна Оливия, докато се наместваха и си търсеха удобна за сън поза.

— Според мен една жена от Изтока не би могла да знае — каза Кати снизходително, — но толкова високо в планините се срещат само два вида хора. Едните се крият от закона, а другите са изхвърлени от всеки град, в който са били, просто защото са гадини. Останалите отиват там, където миньорският занаят е по-лесен и времето е по-топло.

Оливия се запита към коя от тези сурови категории спада Гейбриъл Данахър.

— Бих искала тате да си е вкъщи — обади се с треперещ гласец Елън.

Оливия също би искала Гейбриъл Данахър да си е вкъщи. Предпочиташе да си има работа с гадина, която познава, отколкото с непознатите негодници на тавана.

На следната сутрин Джебейдиа и Слим нападнаха бисквитите и соса на Елън като вълци. В гърлата на златотърсачите изчезнаха три порции бисквити, преди Оливия и момичетата да успеят да седнат на масата и да се включат в четвъртата. Беше останало съвсем малко от нея и Елън се нареди да приготви пета, но Оливия ѝ каза да не си прави труда. Нямаше почти никакъв апетит, след като цяла нощ бе лежала будна, заслушвайки се за подозрителни шумове откъм тавана. Двете момичета можеха да си разделят нейния дял, а тя спокойно щеше да мине само с кафе. Слим измърмори някакво извинение, избута табуретката си назад и се потупа по корема.

— Не искам да изям цялата ви къща, мадам, но бая отдавна не съм хапвал нормално ядене.

Оливия бе изненадана, че двамата гости можеха въобще да ядат, като се има предвид количеството уиски, което бяха погълнали предната вечер.

— Как е кракът ви тази сутрин, мистър Макнаб?

— Викайте ми просто Слим, мадам. Малко ме боли, но мисля, че няколко глътки уиски ще го оправят. Страшно съм ви благодарен.

— Да, мадам — обади се като ехо и Джеб. — Наистина много сме ви благодарни за любезността. Снощи си казахме, че двамата със Слим ще сме последните неблагодарници, ако се опитаме да минем през Дерето на умрелия сега, когато времето явно се оправя и кракът на Слим е наред, и оставим такава хубава жена като вас само с две момиченца в тоя пущинак. Затова решихме да останем и да ви пазим, докато съпругът ви се върне.

Той се ухили широко на Оливия, давайки ѝ да разбере, че не вярва съпругът ѝ да е наблизко. Несъмнено с удоволствие би присвоил и жената на Данахър, и мината му, ако самият Данахър не се появеше и не си ги поискаше обратно. А може и да бяха достатъчно гадни, за да се погрижат стопанинът да не се появи изобщо.

— Това е много любезно от ваша страна, но наистина не е необходимо.

— Е, хайде, сладур, ние пък мислим, че е необходимо. Нямате представа каква измет броди из тия планини.

Е, почвам да добивам, помисли си Оливия с горчивина.

— Малката — каза Слим, вперил поглед в недоядената порция на Елън, — ако няма да го ядеш, ще съм щастлив да ти помогна.

Погледът на Джеб, вперен в Оливия, приличаше твърде много на лакомия взор на Слим, вторачен в чинията на Елън. По гърба ѝ пробяга хлад и внезапно тя изпита огромно задоволство, че Кати борави така вещо с пушката.

Данахър не би могъл да избере по-подходящо време за връщане. Оливия въобще не чу нищо, но очите на Кати блеснаха от радост и момичето се усмихна.

— Тате се върна.

Тя отправи самодоволна усмивка към златотърсачите, давайки им да разберат, че сега вече са в опасност.

Оливия излезе заедно с Кати навън, следвана по петите от двамата внезапно разтревожени гости. На поляната нямаше никой. Сърцето ѝ изстина.

— Няма никой.

— Е, той не е толкова глупав, че просто да влезе вкъщи, след като вижда, че в корала има два чужди коня. Скрил се е ей там с пищов

в ръката и се мъчи да разбере какво става.

Държането на Гейбриъл Данахър бе такова, сякаш се криеше от нещо или някой, но точно сега на Оливия не й бе до това. Би дала цяла година от живота си, за да го види как излиза от гората с подигравателната си ирландска усмивка и с развяна от вятъра дълга коса.

— Тате! — извика Кати. — Мама ти е приготвила закуската. По-добре си ела, преди тия проклети златотърсачи да са я изяли.

— Ама че устичка има това хлапе — забеляза Слим. — Някой трябва да я научи на малко уважение.

— Защо не опиташ? — предизвикателно каза Кати.

— Е, може и да опитам, малката. Мисля, че ни будалкаш, като казваш, че татко ти е тука. Всъщност питам се дали изобщо имаш татко.

— Да не ни обвинявате в лъжа? — нападателно попита Оливия.

— Е, мадам, ако бях на ваше място — сама, с две хубави момиченца, не бих признал, че нямам съпруг, който да ме защити. Не, не бих признал, пък каквото ще да става.

— Мога да ви уверя, че момичетата си имат баща и той не е човек, чийто гняв е за пренебрегване.

До тоя момент Джеб слушаше разговора със скептична усмивка. Сега и той се намеси:

— Това е чудесно, мадам. Щото ако наистина никой не е заложил на вас... е, жените по тия места са рядкост и скоро тук ще почнат да се навъртат всякакви боклуци, точейки зъби около вас, а може и да се полакомят за оная мина. Ето например Слим и аз търсим нещо добро от лятото насам и засега сме с празни ръце. Мисля, че никой от двамата ни не би се отказал да се установи тук с такава хубава жена и сребро, което само чака да бъде изкопано.

— Това сребро чака мен, момчета. — Гейб се бе появил внезапно, сякаш се бе материализирал от въздуха. В сгъвката на ръката му лежеше пушка. — Мината е моя и жената също.

Златотърсачите огледаха Гейб преценяващо и изводът, до който стигнаха, явно не им хареса.

— Нямаме лоши намерения към жена ти и момичетата, мистър.

— Разбира се, че нямате. — Той погледна към Оливия, която бе готова да се закълне, че в очите му проблясват весели пламъчета. —

Моята съпруга сигурно ви е казала какво ревниво животно съм. Чувствителни джентълмени като вас знаят много добре, че не трябва да посягат към жената на друг, а дори и на тъпаците им е ясно, че бащите са много склонни да отрежат носа на всеки, който се осмели да докосне дъщерите им. Татковците не му мислят много, щом става въпрос за дъщерите.

Слим пребледня и Оливия не мислеше, че е от болката в крака. Тя потисна усмивката си. Беше много, много хубаво, че Данахър се върна.

Джеб не изглеждаше толкова впечатлен като своя партньор.

— Нямахме намерение да пипнем с пръст момиченцата, мистър. Нито пък жената. Просто спряхме тук, защото пътят към Елкхорн е затворен, а кракът на Слим е счупен.

— Пътят все още е затворен. Току-що идвам оттам.

— Бяхме тръгнали към Елкхорн за продукти. Останало ни беше само едно парче бекон и торба боб. Страшно се радваме, че жена ви ни покани да останем, докато пътят се отвори.

Оливия започна да съжالياва за гостоприемството си. Явно Данахър се доверяваше на двамата не повече, отколкото Кати, затова той само вдигна вежди по посока на Оливия, за да ѝ покаже, че не е доволен. Но сега, след като той бе тук, нямаше никаква опасност.

— Жена ми просто е неспособна да обръща гръб на хора, изпаднали в нужда. Кати, Лонгшот и Иърс са вързани там в гората. Иди да ги доведеш. На гърба на Иърс съм вързал един елен, който той много не харесва, затова бъди внимателна. — Погледна към Джеб и Слим, които предпазливо го наблюдаваха. — Ако знаех, че ще имаме гости, щях да убия два.

Джеб присви очи и се взря в Данахър.

— Не сме ли се виждали някъде?

— Не мисля.

— Виждал съм лицето ти. — Той се изсмя, но смехът му приличаше повече на мечешко ръмжене. — Да не е по афишите за престъпниците, търсени от закона?

Лицето на Данахър не изразяваше нищо.

— Доколкото знам, не е.

— Обаче съм те виждал някъде.

— Не мисля. Ако съм те виждал, щях да те позная. Трудно се забравя човек е размери като твоите.

Джеб се наду, поласкан.

Денят напредна, а положението си остана същото. Данахър нямаше доверие на гостите, затова пък, изглежда, се забавляваше с факта, че изпаднала в безизходно положение, Оливия се криеше зад „брака“ им. Не ѝ харесваше провокиращото чувство за хумор, подтикващо „съпруга“ да се възползва от ситуацията. По обяд, когато Оливия му занесе яденето на мястото, където дереше елена, той разтвори широко ръце и с усмивка я подкани да го целуне съпружески.

— Хайде, моето момиче. Трябва да ме целунеш. Ако не бях изцапан целият с кръв, досега да съм те грабнал и да съм ти показал колко много ми е липсвала хубавата ми жена.

Тъй като нямаше съпружески опит, Оливия се питаше дали една истинска съпруга би казала на мъжа си да забрави глупашките си желания и да си гледа работата. Сигурно не. Съпругата би трябвало да уважава и да се подчинява на съпруга си дори ако той се държи като магаре.

Джеб спря да цепи дърва и вдигна поглед към тях, Слим прекъсна дялкането, а Кати спря да нарежда нацепените дърва и ги изгледа намръщено.

— Е, сладурчето ми. — Около очите на Данахър като ветрило се плъзнаха малки весели бръчици. — Няма ли да ми покажеш колко съм ти липсвал?

Оливия предпазливо се наведе напред и докосна лекичко бузата му с устни. Тридневната му брада ги одраска и от нея замириса на бор, на пушек и свеж вятър. Сърцето ѝ подскочи, когато той изведнъж прошепна в ухото ѝ:

— Виждам, че не знаеш какво е това съпружеска целувка, докторке.

Тя рязко се дръпна.

— Яж и се хващай на работа, мъжо.

Той се усмихна предизвикателно.

— Да, мадам.

Вечерята бе пържоли от елен и сладки картофи от килера на Елън. Момичето заяви, че с тази вечеря казва на баща си добре дошъл и по тона ѝ стана ясно, че покритите със захарна глазура картофи,

добре изпечените пържоли, пържените филийки и боровинковият пай са изцяло нейно дело.

— Малката Елън е най-добрата готвачка в цяла Монтана — похвали я Данахър. — Майка и я научи.

— Истинската ми майка — уточни Елън.

Оливия забеляза пренебрежителния поглед, който Елън ѝ отправи. Откакто бе дарила баща им с онази невинна целувчица по бузата, близначките се отнасяха с нея като с боклук. Примирието, което бяха сключили, за да обединят сили срещу Джеб и Слим, явно е било временно. Сега, след като баща им се върна, войната отново започваше.

За голямо удоволствие на Оливия, вечерта бе къса. Цялата стая бе изпълнена с отрицателно напрежение, насочено към нея. Джеб и Слим я поглеждаха крадешком и в очите имаше неприятно обещание, за което не ѝ се искаше да мисли. Бе виждала как гладни мъже гледат храна по същия начин. В Монтана май наистина нямаше много жени, щом то на безцветна стара мома като нея гледаха като на сочен котлет.

Отношението на близначките също не бе кой знае колко приятно. Бяха относително учтиви, но само защото баща им го изискваше. Оливия предполагаше, че враждебността им се дължи на факта, че в момента тя трябваше да се преструва на съпруга, а пък на Данахър, изглежда, му доставяше огромно удоволствие да демонстрира дребни жестове на съпружеска привързаност, като например небрежно праметната през талията ръка — и всичко това правеше, защото знаеше, че то я притеснява. Май много обичаше да я притеснява. Те като познаваха странното чувство за хумор на баща си, близначките би трябвало да се досетят за подбудите му, особено след като Кати бе тази, която първа я вкара във въображаемия съпружески хомот.

Но все пак, мислеше си Оливия, емоциите у дванайсетгодишните не се управляваха от причини. Даже в зряла, двайсет и шест годишна възраст чувствата пак бяха трудно потискани.

Така или иначе, Оливия бе благодарна на студената снежна вечер, която рано ги изпрати да потърсят топлината на завивките. Джеб и Слим се покатериха на тавана, утешавайки се с бутилката ирландско уиски на Данахър. Кати и Елън си направиха легла до огъня, хвърляйки изгарящи погледи към Оливия, докато Данахър изгаси последната лампа и се отправи към леглото зад завесата.

— Лягаме ли си, Оливия?

В тъмнината в гласа му се прокрадна подигравателна нотка, предназначена само за нейните уши. Страх сви стомаха ѝ. Почти бе забравила, че като съпруга на Данахър трябва да споделя леглото му, поне така си мислеха ония двамата горе. Ако откажеше да го стори, те несъмнено щяха да сметнат за честно да я прехвърлят в своите легла. И по-рано си беше лягала с Данахър, вързана за леглото като квачка за полог, и през цялата нощ дългото му тяло бе плътно притиснато до нейното. Бе лежала будна, чудейки се на собствената си реакция към такава неприлична ситуация. Трябваше да се бори, но не с него — защото ако бе решил да се възползва от положението по-настоятелно, тя не би могла да го спре — а със самата себе си. Собствената ѝ примитивна женска природа се бе оказала далеч по-силен противник, отколкото бе предполагала.

А сега отново се налагаше да спи с Данахър и да се преструва, че това е най-нормалното нещо на света. Почти усещаше вперените в нея от мрака на тавана похотливи очи. Животът е нещо, което се променя без предупреждение, беше ѝ казал веднъж баща ѝ. Колко прав е бил! Ако някой само прели месец ѝ бе подхвърлил, че тя ще се отклони от правата пътека, и то толкова надалеч, би се изсмяла в лицето му и би го нарекла шегобиец.

— Оливия, ако още малко се помотаеш в тоя студ, ще настинеш.

Внезапно Оливия почувства омраза към тая схлупена къщурка с мижава камина за отопление, към планините, които ѝ препречваха пътя към дома, и към Данахър, тоя дразнец, непочтителен и безочлив ирландски негодник.

От мрака към нея изплува бяла призрачна фигура. Оливия отскочи.

— Нощницата ти — прошепна Данахър. — Ако искаш, иди зад завесата и се преоблечи. Аз ще сложа още дърва в огъня.

Оливия въздъхна и взе нощницата. Вечерта може да е била къса, затова пък нощта щеше да бъде дълга.

Когато Данахър се върна в леглото, Оливия се бе увила в старата нощница на Мини, закопчавайки всички копчета плътно до брадичката си, и завивките я прикриваха плътно като броня.

Чаршафите бяха студени като ламарина, а тази нощ бе особено мразовита. Бе доволен да има още едно тяло в леглото си, което да го топли. Ако трябваше да бъде честен, доставяше му удоволствие да дразни Оливия, защото тя избухваше толкова лесно, но в шегите му имаше и зрънце истина. Може би именно това зрънце истина я изправяше толкова лесно на нокти. Той вече не смяташе Оливия за безцветна. Как е могъл да си мисли, че е скучна? Усмивката ѝ не бе сладострастно женствена, но в нея имаше нещо, което го караше да ѝ отвърща винаги когато тя се появеше на устните и. Очите ѝ излъчваха сила и енергия, а косата ѝ имаше лек златно червеникав оттенък, напомнящ му за кобилата, която едно време притежаваше. Три пъти го бе хвърляла, преди да успее да я укроти. Ако реша, запита се той, дали бих могъл да укротя и тази?

Гейб започна да оправя и наглася завивките така, че и двамата се озоваха като в пашкул — да им е по-топло, каза си той, макар да знаеше, че лъже. Искаше да е до нея, да усеща топлата ѝ кожа, леките извивки на тялото ѝ. Тази нощ тя не миришеше на карбол, от нея се разнасяше миризма на пушек, на изпран плат и на жена — омайно ухание.

Оливия се опита да избяга към края на леглото, когато Данахър се доближи към нея, но плътно пристегнатите завивки я държаха здраво.

— Всичко е наред — прошепна той в ухото ѝ. Как досега не бе забелязал, че ушите и са толкова малки и изящни, както всичко останало у нея. — Женени сме, не помниш ли?

— Помня. — В гласа ѝ прозвуча остра нотка, която се долавяше въпреки шепота. — И ще е много жалко, ако жена ти внезапно бъде събудена от кошмари и преди да разбере къде се намира, нанесе някой и друг удар по чувствителни места на тялото ти.

Той едва потисна смеха си.

— Какъв сладък език само.

— Не трябва ли да слушаш какво правят подозрителните ни гости, вместо да ме тормозиш? Може да им хрумне да посегнат на близначките.

— Тази нощ никой не би могъл да помръдне, без да го усетя. Освен това, ако някой от двамата намисли да посяга на Кати или Елън, ще получи доста повече от това, което е искал.

— Но те са просто деца.

— Ония двамата не искат Кати и Елън. Искат теб.

— В такъв случай ще получат много повече, отколкото са искали, ако само решат да ме докоснат.

— Точно така. Ще ги размажа.

Тя замръзна, когато Гейб придърпа завивките по-плътно около раменете ѝ, но се отпусна, като разбра, че той не възнамерява да прави нищо повече. Тялото му обаче жадуваше за още много неща.

Двамата скитници на тавана не бяха единствените, които виждаха в Оливия Барън дяволски съблазнителна жена.

10.

Когато небето на изток изсветля, Гейб се чувстваше така, сякаш вените му бяха пълни с олово. Въпреки уверенията си към Оливия, той не посмя да заспи в присъствието на Джеб и Слим. Цялата нощ бе лежал буден, заслушан в равномерното ѝ дишане, усещайки топлината на тялото ѝ, притиснато в неговото. Заслужаваше да го провъзгласят за светец, задето успяваше да сдържи ръката си да не се плъзне по съблазнителната извивка на талията ѝ или да погали нежната изпъкналост на гърдите ѝ. С известна доза хумор забеляза, че раменете ѝ са строго изправени дори в съня ѝ, но с чувство, малко по-различно от насмешка, той вдъхваше уханието на кожата и косите ѝ, разпилени по възглавницата.

Може би ако бе стоял буден само заради гостите на тавана, нямаше да се умори толкова, но да се противи на изкушението се оказа доста тежка работа. Та той в края на краищата не бе светец. Далеч не беше.

Очите на Оливия потрепнаха и се отвориха, после пак се затвориха. Тя промърмори нещо, зарови глава във възглавницата и въздъхна. Гейб се усмихна и лекичко я тупна по нежната извивка на задните части, изкушавала го толкова много през цялата нощ.

— Ммм?

— Събуди се, любов моя.

— Ммм!

— Не знаеш ли, че в такава студена утрин съпругата е длъжна да стане първа, да добави дърва в огъня и да сложи кафето?

Тя отвори едното си око и му отправи убийствен поглед.

— Не съм никаква съпруга.

— По-добре е да убедиш ония двамата горе, че си.

— Ти си жесток човек, Данахър. Почвам да си мисля, че правиш добре, като живееш толкова далеч от цивилизацията.

— До огъня има купчина дърва.

— Кати е по-близо. Ще се оправи.

— Но тя още спи.

— Тогава убеди нашите гости, че си един необичайно внимателен съпруг, като станеш и сам свършиш това.

— Няма да повярват, докторке. Разбират ги те тия работи, повярвай ми.

— Глупости!

Накрая все пак Оливия бе тази, която стана, стъкна огъня и сложи кафето, и то не защото трябваше да играе ролята си, а както Гейб подозираше, защото като му обърна гръб, за да заспи отново, почувства издутината между тях — реакция, която Гейб бе безсилен да овладее. Тази част от анатомията му сякаш просто имаше отделно съзнание. Гледката как тя се навежда над огъня, за да напълни кафеника, никак не спомогна за успокоение на нервите му. Трябваше да отиде до Елхорн и да се облекчи с някоя отзивчива проститутка. Отдавна не бе спал с жена и затова заставаеше нащрек всеки път, когато Оливия се усмихваше, мръщеше или, не дай си боже, се навеждаше над огъня, както в момента. От безсилие му се прииска да разкъса някой или нещо с голи ръце.

Преди още утрото да бе отминало, желанието му почти щеше да се изпълни.

Оливия направи за закуска порция що-годе поносими питки с бекон, а Джеб и Слим не изпускаха от очи нито едно нейно движение, докато тя сновеше между масата и огъня. Закуската започна в напрегнато мълчание — скитниците оглеждаха Оливия похотливо, а децата се мръщеа. Елън явно се дразнеше, че е пренебрегната като готвачка, въпреки че беконът бе малко прегорял, а питките — леко сурови в средата, грях, който Елън никога не би сторила. Кати пък виреше нос по бог знае каква причина. Гейб започваше да си мисли, че дванайсетгодишните деца са извън всякаква възможност за разбиране. Затова пък Джеб и Слим бяха лесни за разбиране. Страдаха от същата болест, от която и той.

След като свърши със закуската, Джеб се оригна мощно и напрежението малко поспадна.

— Мислех си...

Подвиг, помисли си Гейб.

— Снощи двамата със Слим си говорихме за жена ти. Жените по тия места, както знайш, са нещо рядко срещано, като бяла лястовица, и

това само показва, че тези, дето са останали, трябва да са при ония мъже, които могат да ги опазят.

— Интересна мисъл — призна Гейб.

— Е, аз още от началото можех да избягам с нея, но тъй като съм човек, дет обича да играе на чисто, рекох да ти дам шанс да я запазиш.

— Изглежда ми честно.

Гейб видя как Оливия се спря между огъня и масата. Бузите ѝ бяха порозовели, но Гейб не мислеше, че е от топлината на огъня. И двете близначки запазиха каменни изражения.

— Та това е — продължи Джеб. — Мисля да се бием за нея. Ако на Слим не му беше счупен кракът, щях първо да се бия с него, а после ти щеше да се биеш с победителя. Но тъй като Слим в момента не е във форма, той отпада и оставаме двамата с теб. Може би по-късно ще се наложи да се бия със Слим за нея.

— Толкова ли си сигурен, че ще спечелиш?

Джеб само се ухили.

— Довърши си закуската тогава и да почваме.

Джеб удари с ръка по масата.

— Ти си хубав човек, Данахър. Жалко, че ще трябва да ти смачкам фасона.

— Да — съгласи се Гейб. — Жалко.

Всички се надигнаха от масата и Оливия го задърпа настрана.

— Сега му е времето да си вземете довиждане, мисис — посъветва я Джеб. — После може да няма с кого да го направиш. Но не се безпокой. Ще те накарам бързичко да го забравиш.

Гейб остави Оливия да го завлече в ъгъла, докато Джеб и Слим излязоха вън.

— Качете се на тавана! — заповяда той на близначките. — Кати, вземи пушката. Ако нещо стане, знаеш какво да правиш. Ще те държа отговорна за безопасността на Елн и Оливия.

— Да, тате. — Тя направи гримаса. — А не може ли да гледаме?

— Хайде, качвайте се.

Оливия разтърси ръката му.

— Ти луд ли си или какво? Та тоя е цяла горила! Ще те разкъса на такива малки парченца, че и аз няма да мога да те събера!

Гейб се усмихна невинно.

— Не мислиш ли, че си струва човек да се бие за теб?

— Не съм ви някаква предметна награда, предназначена за най-силния! А дори и да бях, оня тежи два пъти колкото теб. Защо просто не му кажеш, че залогът не си струва?

— Съмнявам се дали ще ме чуе.

— Тогава му кажи да си хваща пътя!

— Ти беше тази, която ги покани тук.

— О, за бога, Данахър, стига си ми правил напук! Просто му кажи, че не ставам за залог и не се бий!

Данахър се почувства поласкан от загрижеността ѝ. Би ли могла тази дама от нийоркския хайлайф поне мъничко да се интересува от един ирландски варварин? По-вероятно бе да се страхува да остане беззащитна заедно с близначките, ако размажат мозъка му на някоя скала.

— Не се безпокой, докторке. Ще спечеля. Може и да е горила, ама и аз не съм джудже. Освен това, дано не греша, но мисля, че съм по-бърз от него.

Подпряла юмруци на бедрата си, тя го гледаше разгневена и в същото време обезпокоена.

— А ако грешиш и загубиш?

— Тогава Кати ще се погрижи тия да си тръгнат в мир, след като изкопаят дупка за мен.

— Ти си невъзможен!

— Това е, защото съм ирландец или поне така са ми казвали.

— Е, ако бъдеш разкъсан на две, таксата ми да те събера отново ще ти струва повече, отколкото можеш да събереш от тази миничка.

— Така ли?

— Точно така!

Той се засмя.

— Ти си опака жена. А какво ще кажеш за една целувка преди битката?

— Бъди сериозен! Сега не е време за глупостите ти!

— Но аз съм сериозен. Бих почакал и след борбата, но тъй като ти си толкова убедена, че от мен скоро ще остане само червено петно, ще опитам вкуса на целувката преди това.

Устата ѝ се отвори от изненада и точно в тоя момент устните му я покриха. Тя не оказа съпротива. Може би защото бе твърде стъписана

или, точно както и той, искаше да разбере какво ще се получи от тази целувка.

Беше чудесна. Изгаряща топлина погълна тялото му, докато я придърпваше към себе си, и тя прилепна плътно към него като частичка от пъзел, паснала точно на мястото си. Гърдите и коремът ѝ разклатиха самообладанието му, ръцете му се спуснаха по задните ѝ части, за да я притиснат по-добре към центъра на желанието му.

Изведнъж тя се размърда в прегръдката му и магията се развали.

— Мистър Данахър!

Мина известно време, преди биенето на сърцето и дишането му да се нормализират, и въпреки протеста ѝ, той забеляза, че и нейният пулс се е ускорил.

— Е, за това наистина си струва да се бие човек, докторке.

Тя почервеня още повече.

— Няма да се биеш за такова нещо! Не трябва изобщо да се биеш, глупак такъв!

— Време е да започвам с оная горила. Вземи кутията с мас и ела навън.

— Проклет да си, Данахър!

Разгневена, Оливия нямаше никакъв избор, освен да направи каквото ѝ бе казано — страх, гняв и унижение я заливаха на вълни. Данахър бе също така лош, както и Джебейдиа. И двамата принадлежаха към каменната ера — тъпи, похотливи пещерни хора. Не че тя бе по-добра, обади се съвестта ѝ. Не се бе възпротивила на целувката на Данахър както трябва.

С гневен жест свали кутията с мас от полицата. Да върви по дяволите този Данахър! Щеше да бъде накълцан или убит, а Оливия — принудена да гледа. Нещо по-лошо, тя не се съмняваше, че онова малко кръвожадно зверче — Кати, после ще прати Джеб по дяволите с пушката — безценен урок за подрастваща млада дама, а след това на Оливия и на близначките нямаше да им остане нищо друго, освен да съберат каквото е останало от Данахър и да се опитат наново да го зашият, ако изобщо е възможно.

Страхът за Гейбриъл внезапно заглуши всички други емоции. Непоносима болка ѝ причиняваше мисълта, че той може да бъде наранен или даже убит, защитавайки я, защото всъщност точно това

правеше. Никога по-рано не бе имала нужда от защита. Та това бе ужасно бреме — да разчиташ на нечия чужда сила, а не на своята.

Джеб и Данахър свалиха ризите и ботушите си и намазаха голите си гърди и ръце с маста — хем да ги предпази от студа, хем да могат да се изплъзват от хватките си. На едно огряно от слънцето място, където снегът се бе стопил и земята бе покрита с изсъхнала трева и борови иглички, те застанаха един срещу друг. Приклекнаха и се ухилиха — като немирни ученици, помисли си Оливия. После започнаха да обикалят, да се изучават с присвити очи — напрежението се виждаше ясно от издутите мускули на раменете и свиването и разпускането на юмруците. На Оливия й се стори, че дебненето продължава цяла вечност. То рязко свърши, когато Джебейдиа скочи.

Данахър пъргаво отскочи встрани и остави огромния мъж с празни ръце. Джеб се обърна и пак се спусна с наведена глава като бик. Гейбриъл се усмихна и отново отстъпи встрани.

— По дяволите! Застани като мъж и се бий!

— Само когато аз реша, момчето ми.

— Не ми се иска да те нарека страхливец, Данахър.

— Не ми се иска да ти кажа, че си ужасно грозен, гол до кръста.

Джеб изръмжа и скочи още веднъж. Този път Данахър не избегна сблъсъка. Протегна крак и препъна нападателя си, после се хвърли върху него. Вкопчени един в друг, двамата с глух удар се строполиха на земята. Затъркаляха се ожесточено и телата им мигом се покриха с безброй иглички, така че и двамата заприличаха на таралежи.

До този момент Слим бе следил боя равнодушно. Сега обаче се развика насърчително:

— Хайде, гепи го! Натисни с палци гърлото му!

Кого подкрепяше обаче — не стана ясно. Вероятно, помисли си Оливия, на дребния мъж му бе безразлично кой ще спечели — само и само да има кръв.

„Таралежите“ спряха да се ваят в пръстта. Джеб се напъна да се освободи от жестоката хватка, в която го бе впримчил Данахър през гърлото. Той се замята като риба на сухо, лицето му почервеняваше все повече и повече. Данахър също усили хватката. Всяко мускулче и сухожилие по тялото му бяха ясно очертани. Представляваше брутална, но красива картина — пантера в сравнение с тромавата мечка Джеб.

Оливия неволно сви юмруци. В края на краищата Данахър щеше да спечели. Слава богу! Значи ще доживее мига, в който тя ще го убие, задето се държа като идиот.

Тогавя Джеб вдигна месестите си ръце и сграбчи тила на Данахър изотзад. После наведе главата му към собствения си дебел череп и я блъсна в него — един, два, три пъти. Данахър го изтърва. За секунда Джеб се извъртя и го събори. Стовари се върху него, притисна го към земята с цялата тежест на огромното си тяло и стисна гърлото му с подобните си на кренвирши пръсти.

Ръката на Оливия неволно литна нагоре и се спря на гърлото й. Изпаднала в паника, тя се запита дали да не изтича за Кати и пушката, за да прекрати този безсмислен двубой, но с неудоволствие забеляза, че Слим има револвер.

Данахър бе толкова сигурен в победата си, глупакът му наперен! Бил по-бърз от Джеб! Друг път! Арогантно самонадеяно магаре! Какво да прави? Какво, в името на Хадес, да прави?

Данахър прекрати безполезните опити да отлепи ръцете на Джеб от гърлото си и с разперени пръсти бръкна в очите на съперника си. Джеб изпищя, пусна го и се търколи на земята, стиснал лицето си в ръце.

— О, боже! — възкликна Оливия.

През изминалите няколко дни бе започнала да мисли за Данахър като за много внимателен човек, но този Данахър, когото виждаше в момента, намазан е мас като дивен варварин, със стичаща се от носа кръв, с блеснали от ярост очи на фона на охлузено лице, бе човек, когото не познаваше. Биеше се като животно. И двамата се биеха като животни. Диви, брутални, жестоки животни.

А ти какво очакваше? — запита се Оливия цинично. Юмручен бой по правилата на маркиз Куинсбъри? Това бе дивата Монтана, а не Ню Йорк и наградата в този двубой не бе някаква си натруфена купа. Наградата бе самата тя.

Оливия вдигна лице и отвори очи. Данахър бе възседнал противника си и използвайки ушите му като дръжки, блъскаше методично главата му в земята. Всеки, който не притежаваше дебелия череп на Джеб, отдавна да бе примрял. Джеб обаче само ръмжеше. Изведнъж се надигна като разярена вълна, Данахър падна от него, но

успя да прекара ръка през шията му и да подпре с коляно тила му. За секунда и двамата мъже застинаха в тази поза.

— Мога да ти счупя гръбнака, момче.

Джеб изръмжа нещо като съгласие.

— Предаваш ли се?

— По дяволите, да — изхърка Джеб.

Данахър веднага го пусна. Оливия си помисли, че Джеб ще се възползва от това и пак ще го нападне, но това не стана.

— Бил си по-добър, отколкото предполагах, Данахър.

— И ти бе по-добър, отколкото предполагах. На няколко пъти едва не ме победи.

— По дяволите, като нищо щях да го направя. Ти извади късмет.

— Той подръпна ушите си и удивено възкликна: — Драскотината ти е дълга цяла миля.

Двамата се запътиха към хижата, като че ли само преди минути не бяха готови да се убият един друг. Оливия гледаше след тях слисано. Слим застана до нея и докосна шапката си с два пръста.

— Лошо се получи с тоя счупен крак, мадам. Мъжът ви е корав човек, но щях да се бия с него. Вие сте хубава жена, поносима готвачка и сте много добра при кърпенето на хора.

Слим отново докосна шапката си и последва двамата мъже вътре. Оливия чу как близначките шумно слизат от тавана и възбудените им радостни гласове се сляха с весел мъжки смях. Тя въздъхна отчаяно. Монтана не бе просто див и отдалечен край, а представляваше друг свят.

След като Гейб спечели двубоя, Джеб и Слим започнаха да се държат много по-добре от преди — по техните стандарти на добро поведение, разбира се. Погледите, отправени към Оливия, бяха изпълнени с тъжен копнеж, а не похотливи. Напрежението намаля. Златотърсачите помагаха в домакинската работа, а Гейб се върна в мината.

Елън не можеше да разбере за какво беше всичкият този шум. Причината за сутрешния двубой ѝ убягваше. Поначало не ѝ беше ясно за какво му е на Джеб Оливия. Какво можеше да иска един мъж от нея? Тя си нямаше понятие как се поддържа къща, а готварските ѝ умения бяха, меко казано, в началния си стадий на развитие. Изпичането на що-годе поносими за ядене бисквити или питки бе

огромно достижение за Оливия. Не можеше да вземе и едно яйце изпод кокошката, без да бъде изкълвана от нея, не можеше да изкорми и една катеричка или да одере заек. За какво му е на един мъж такава жена?

Да си доктор е хубаво нещо, мислеше си Елън, но мъжът не търси точно това нещо у жената.

В известен смисъл Елън съжаляваше Оливия. С напредването на деня температурата се покачи до необичайни за сезона градуси и под снега зашумяха ручейчета. Елън забеляза, че докторката все по-често отправя поглед надолу по долината към невидимото място, където потокът се вливаше в Тъндър Крик и оттам продължаваше към Елхорн. Изражението на лицето ѝ бе разтревожено и същевременно изпълнено с надежда. Вероятно копнееше да се върне при приятелите и прислугата си, при пицните си екипажи, при възклицанията на изненаданите от професията ѝ хора. Тя мразеше уединената малка полянка и хижата, които Елън толкова обичаше. Сигурно мразеше дори и тях. Глупачката бе толкова погълната от мисълта за завръщането към комфортния си живот, че изобщо не виждаше какъв прекрасен човек е баща ѝ. Ако научеше, че той е търсен от закона, сигурно щеше да скочи и да отиде да го предаде.

Не че Елън искаше да привърже Оливия към баща си. О, небеса, не! Двете близначки и баща им се оправяха чудесно и самички. Въпреки това присъствието на префърцунена дама като Оливия Барън ги дразнеше. Всички мъже в хижата се държаха с нея така, като че беше нещо специално, нещо, за което си струва да се бие човек. А това дразнеше още повече.

Елън остави настрана метлата и се наведе над огъня да изгребе пепелта. Чу как Оливия, надвесена над масата, въздиша над рецептата. Покъртителните ѝ въздишки можеха да се чуят на миля наоколо, особено пък когато се опитваше да готви. Тя бе изявила желание да приготви вечерята, тъй като Елън бе заета с почистването на хижата и с прането. Елън обаче не вярваше, че докторката ще се справи. Несъмнено тая префърцунена жена искаше да покаже на всички каква готвачка е станала. Момичето подозираше, че заслугите по приготвяне на част от храната през последните няколко дни се приписват на Оливия и, разбира се, дъртата вещица не си бе дала труда да отправи похвалите към тази, която ги заслужава.

С гримаса на отвращение Елън захвърли лопатката под решетката на камината. Нервното движение вдигна облак пепел, който се плъзна навсякъде. Предната вечер огънят бе горял силно, оставяйки купчина пепел — фина и бяла като пудра.

Елън внезапно разбра как да покаже истинското лице на Оливия.

С изтичането на деня учудването на Оливия от внезапната смяна в поведението на мъжете премина в смайване. Докато сядаха за вечеря, Джеб и Слим пазеха възможно най-добро поведение. Преди това заедно с Гейб се бяха полели с ледена вода зад хижата. С измити лица и сресани назад коси, те седяха на масата със светнали лица, неизразяващи нищо друго, освен подчертан апетит. И ако в погледа на Гейб от време на време проблъсваше осторожност, двамата златотърсачи явно не я забелязваха, защото продължаваха да се държат сърдечно, като че ли тримата бяха отдавнашни приятели.

Кати, разбира се, не си даваше изобщо труд да крие подозренията си към двамата. Ако баща ѝ го нямаше на масата, пушката неизменно стоеше, подпряна на стола ѝ. Елън не бе в настроение по причина, която Оливия не знаеше. През целия ден момичето бе мрачно.

Гейб обаче бе човекът, към когото и погледът, и мисълта на Оливия продължаваха неизменно да се връщат. Бе прекарал целия ден в мината, което ѝ спести неудобството да разговаря с него. Тя все още се гневеше заради двубоя — заради неговата бруталност, детинщина и безполезност. Както и за нечуваната дързост да се бият за нея, сякаш бе крава, изложена на търг.

— Я да видим какво има тук? — Данахър взе чинията, поднесена му от Оливия, и вдъхна дълбоко. — Заешка яхния?

— Днес следобед Кати уби един-два заека.

— Проснах ги с прашката — уточни Кати. — По един камък за всеки.

— Добро попадение — каза Слим. — Аз никога не съм стрелял с прашка. Може би ще ми покажеш.

Лицето на Кати отрази борбата между гордостта и неприязънта ѝ към Слим.

— Може би.

— Хубава яхния. — Гейб вдигна вежди. — Ти ли я направи, Оливия?

— Да, аз. Не се прави на толкова изненадан.

— Вие сте наистина добра готвачка, мадам — обади се Джеб.

— Добре е да се ожениш за хубава жена, но ако тя не умее да готви... — Изявлението му бе довършено от презрително изсумтяване.

— И аз така мисля. — Усмивката на Гейб изглеждаше невинна, но Оливия видя в очите му дяволито пламъче. — Мястото на жената е в кухнята! Винаги е било и винаги ще бъде.

Оливия вдигна вежди и си обеща по-късно да отмъсти за тази забележка.

— В леглото също има място — напомни им Слим с похотлива усмивка.

— Внимавай как се държиш, Слим! — срязва го Джеб възмутено. — Тук има деца.

— Не са чак такива деца, та да не знаят за какво става въпрос. По дяволите, мама се е омъжила на тринайсет години!

— Все си мисля, че майка ти никога не се е омъжвала.

— Нямах основание да кажеш това.

— Просто си мисля — каза Джеб и посегна към бисквитите.

— Чудесно изглеждат. Жълто-кафяви отгоре — точно както ги обичам.

— Наистина изглеждат добре — съгласи се Гейб и си взе две. — Няма нищо по-хубаво от бисквитите. Едно време, като ухажвах Оливия, ѝ виках: „Оли, момиче, не ми пука дали можеш да четеш и пишеш или се къпеш веднъж месечно, но трябва да можеш да правиш хубави бисквити“. Тогава тя толкова си падаше по мен, че веднага седна и се научи.

Джеб смръщи вежди.

— Веднъж месечно ми се вижда доста.

Гейб отхапа от бисквитата си и задъвка с ентузиазъм. Енергичното движение на челюстите обаче внезапно спря. Бронзовото му лице побледня като платно.

Оливия видя Елън да се усмихва леко и вълната на лошо предчувствие отми яда от закачките на Гейб.

Данахър пак задъвка. Устата му се изви нагоре в мъченическа усмивка.

— Добре — задави се той.

Само с една огромна хапка Джеб отнесе половината бисквита. Очите му се отвориха широко, ноздрите изпуснаха яростна въздишка и устата му се изкриви.

— По дяволите! Исусе! Какво е това?

Оливия усети как лицето ѝ почервенява. Освен обичайните неща, в бисквитите нямаше нищо друго и тя бе следвала рецептата буква по буква. Последните две тави даже се получиха много добре. Усмивката на Елън обаче ѝ се стори ужасно подозрителна. Малкото изчадийце се опитваше да изглежда невинно, но не можеше да скрие тази доволна усмивка. Оливия отхапа от своята бисквита и едва се удържа да не я изплюе. Имаше вкус на пепел и в зъбите ѝ заскърца пръст.

— Добре — повтори Гейб с немощна усмивка. — Е, това е моята Оли.

— Пфу! — Джеб изхвърли остатъка от бисквитата си в огъня. — Ако това показва колко много си е падала по теб, Данахър, трябвало е да си потърсиш друга жена. Исусе Христе! Та тя се опитва да ни отрови!

Оливия не знаеше какво да прави. Гейб все още полагаше героични усилия да преглътне бисквитата си, Джеб се опитваше да премахне вкуса ѝ, като триеше зъбите си със салфетката, а Слим се смееше така, че по бузите му се затъркаляха сълзи. Елън и Кати, седнали невинно на столовете си, се усмихваха ехидно. И двете изглеждаха доволни като змия, току-що погълнала дебела мишка.

Оливия въздъхна. Какво щастие, че бе станала лекарка. Очевидно не ставаше за съпруга и майка.

Елън бе доволна. Не всеки ден ѝ се случваше да бие Кати по изобретателност и сестра ѝ искрено се възхити на начина, по който бе успяла да подмени бакпулвера с пепел от огнището. В солта също бе сложила, така че тестото получи двойна доза пепел. Добра работа. Елън изпита голямо задоволство, гледайки как високомерната доктор Барън се черви, когато всички можаха да видят — или по-точно да вкусят — недостатъците ѝ.

Елън бе изиграла хода си за собствено удоволствие. Сега обаче не можеше да заспи и се взираше в тъмнината, мислейки каква форма ще приеме отмъщението на Оливия. Глупостта не фигурираше в

недостатъците на докторката — жената вероятно вече се досещаше кой е извършил саботажа над готварските ѝ умения, макар че сигурно не знаеше колко умно бе изпълнен. Несъмнено тя щеше да каже на баща ѝ, а той щеше да я постува или, още по-лошо, щеше да я накара да седне, за да ѝ разправя как всичките девет деца от неговото семейство уважавали възрастните, независимо дали те заслужавали това уважение или не. Познавайки татко си, тази приказка вероятно бе пълна измислица, защото той не уважаваше никого, за когото бе решил, че не заслужава да бъде уважаван.

И все пак поучението щеше да е по-добре от шамарите. Не че щеше да боли, ами бе малко пораснала, за да бъде постувана. Такова нещо бе унижително за млада дама като нея, още повече че тя бе господарка на домакинството. Освен това обикновено Кати бе тази, която правеше белите и понасяше последствията им, докато сестра ѝ наблюдаваше с невинно изражение. Така или иначе, Елън бе сигурна в едно — не искаше да бъде приемник на недоволството на баща си.

Неприятните мисли никак не помагаха на съня и когато настъпи утро, Елън бе сигурна, че заедно с него приближава и неизбежната ѝ участ.

Денят обаче започна без особени признаци на възмездие. Джебейдиа и Слим си тръгнаха още преди изгрев и останали сами, Гейбриъл подкачаше докторката за вчерашния ѝ готварски неуспех. Оливия отвърна нещо от рода, че отново ще може да спи на стола, но на Елън не ѝ стана ясно дали подканя баща ѝ да се премести на стола за през нощта, или самата тя иска да спи там.

Закуската мина мирно и тихо — и беше вкусна, защото бе приготвена от Елън. Никой не спомена за снощния провал. Елън започна да си мисли, че Оливия нарочно забавя възмездието, за да я измъчва в догадки. Смяташе, че жената е по-пряма. Може би, за да изравни резултата, докторката подготвяше също такъв мръсен номер.

По обяд положението стана нетърпимо за Елън. Баща ѝ бе отишъл в мината, а Кати се намираще в корала и поправяше вратата, така че двете с Оливия бяха самички в хижата. Оливия бе изтъркала масата, върху която се хранеха, с четка за под и пепелива вода, мърморейки, че ръцете ѝ никога нямало да бъдат пак същите, но точно в този момент се взираше през прозореца, както напоследък често правеше, към долината на Тъндър Крик. Между веждите ѝ се бе

образувала малка бръчица и очите ѝ бяха смекчени от отнесения ѝ поглед. Елън реши, че сега му е дошло времето да разрешат снощния въпрос.

— Ъ-ъ... Оливия?

Жената се обърна — едната ѝ вежда бе леко извита.

— Не... не ти ли е омръзнало хората непрекъснато да ти викат доктор Барън? Сякаш се обръщат към мъж.

На Елън ѝ се прииска да се ритне отзад. Изобщо нямаше намерение да казва такова нещо.

— Всъщност не. Още на твоя възраст съм искала да стана доктор и трябваше здраво да поработя, за да го постигна. Така че титлата гали приятно слуха ми.

— О! — възкликна Елън.

Жената я гледаше очаквателно. Сега му бе времето.

— Защо си предпочела да станеш доктор, вместо да се омъжиш?

— Защото да помагам на болните ме прави щастлива. Освен това да си доктор не означава, че няма да се омъжиш. Много лекарки са омъжени и имат деца.

Това изобщо не бяха добри новини!

— Елън, да не би да се опитваш да обясниш снощната случка с бисквитите?

Сърцето на момичето подскочи. Тя знае! Разбира се, че знае. В края на краищата жената не е глупачка.

— Каза ли на татко?

— Не. Още не. Мислех си, че двете с теб можем да поговорим за това. Какво беше сложила вътре?

— Пепел от огнището.

— Така и предполагам.

— Сложих я в солта и в бакпулвера. Беше съвсем бяла, затова не си могла да я видиш.

— Знаеше ли, че от това на всички можеше да прилошее?

Елън не бе го и помислила.

— И ме направи на пълна глупачка пред всички, но мисля, че точно това е била целта ти.

— Ъ-ъ... да.

Не беше за вярване, но плътно стиснатите устни на Оливия се разтеглиха в лека усмивка.

— Баща ти също не се представи особено добре, хвалейки така невъздържано бисквитите на жена си.

— Да, така е.

За това Елън също не бе помисляла. Бе поставила и баща си в глупаво положение, а той едва ли би видял смешното в случая. Дали няма да получи повече плесници, отколкото си бе мислила?

— Ще кажеш ли на татко?

Оливия я измери със замислен поглед и колкото по-дълго се взираше в нея, толкова по-неудобно се чувстваше Елън. В края на краищата идеята за пепелта в бисквитите май не беше толкова умна.

— Сложи още едно дърво в огъня, Елън, и ще поговорим за това.

Чувствайки се необичайно омекнала, Елън направи каквото ѝ бе казано и седна на една табуретка пред камината. Оливия се настани на стола.

— Не съм решила дали баща ти трябва да знае за това. Може би е нещо, което засяга само нас двете.

Какво ли иска тя от мен, запита се Елън с подозрение.

— Елън, кажи ми защо напоследък се цупиш като двегодишно бебе, а Кати непрекъснато мятта мълнии с очите си мен? Знам, че сте си помислили, че искам да завъртя глава на баща ви, вие ясно ми го посочихте, но реших, че това недоразумение е изяснено и що се отнася до малките ви номера, останахме наравно.

Елън много добре си спомняше как Оливия изравни резултата. Добре че Кати бе вързана към нара — тя бе насъбрала толкова пара, че още малко щеше да експлодира и да хвърчи през покрива. Елън също не бе кой знае колко по-добре.

— После, когато дойдоха Джеб и Слим, помислих си, че склучихме примирие. Не греша, нали?

Жената не се заяждаше и не викаше, както Елън си бе представяла. Спокойствието ѝ караше Елън да се чувства още по-виновна.

— Не искаш ли да ми кажеш за какво е всичко това?

Елън оброни глава.

— Не разбирах за какво е целият този шум. Те се биха за теб! Татко се би за теб.

— И... — насърчи я Оливия.

— И, изглежда, всички мислеха, че си нещо специално, разбираш ли? А ти не си... е, може и да си, но пък специално за мъж не си нещо кой знае какво. Но те не знаеха това, не знаеха какво всъщност представляваш, не знаеха, че си докторка, а не нечия жена, която умее да поддържа къща, да готви... и разни други неща.

На Елън ѝ се стори, че Оливия едва сдържа смеха си и се запита какво толкова забавно намира в думите ѝ.

— Затова аз се опитах да им покажа, че не заслужаваш всичкия този шум, дето го вдигнаха заради теб — завърши Елън.

Оливия прехапа устни.

— Разбирам. Ти си ревнувала и си искала да ме поставиш в неудобно положение.

— Не съм ревнувала! За какво да ревнувам?

— Ти и Кати още се страхувате, че аз няма да се върна в Елкхорн, нали?

Елън не знаеше какво е отношението на Кати по този въпрос. Знаеше само своето собствено отношение. Винаги когато вниманието на баща им се отклонеше от нея или Кати към Оливия, сърцето я заболяваше, а това започна да се случва доста често. Той никога не се бе закачал с майка им — обаче се закачаше с Оливия. Бе се усмихвал много на майка им — с Оливия се смееше, а понякога даже ѝ се присмиваше. За Елън това нямаше разлика. Откакто докторката бе дошла тук, баща ѝ бе станал друг човек.

— Видях те как целуваш татко.

— Когато дереше елена ли? Баща ти просто ме дразнеше, за да ме ядоса, Елин. И двете го познаваме добре и знаем, че обича да дразни хората.

— Той се държи така само с теб — каза Елън. — Освен това и друг път съм те виждала да го целуваш. Преди боя. И този път не беше дразнене.

Лицето на жената порозовя.

— Баща ти се шегуваше, Елън. А аз... е, може би като пораснеш, ще разбереш. Но това, че съм му позволила да ме целуне, не означава, че не искам да се върна в Елкхорн.

— Обещаваш ли, че ще си тръгнеш?

Оливия въздъхна.

— Не ти ли се струва, че баща ти трябва да се ожени, ако намери някоя, с която да се чувства щастлив.

Не това очакваше Елън да чуе. Оливия трябваше да каже, че няма търпение да се върне в Елкхорн, а оттам — в далечния Ню Йорк.

— Какво?

— Не мислиш ли, че баща ти трябва да потърси щастие в друг брак?

— Ние сме щастливи и така. — Елън не можеше да ѝ каже как наистина стоят нещата, не можеше да ѝ каже за бягството от Вирджиния Сити или че са само те тримата срещу целия свят. Просто за четвърти нямаше място. — Ти не можеш да разбереш.

— А когато един ден се влюбиш в някой мъж и решиш да се омъжиш за него, как ще се чувстваш, ако баща ти те ревнува и се опита да го прогони?

Елън никога не бе мислила за това. Просто предполагаше, че някой ден ще се омъжи, след като баща им докаже на хората на закона, че е бил прав и отмъсти на мистър Кандлис, задето е наранил майка им.

— Сигурно няма да ми хареса.

Оливия вдигна вежди.

— Означаваш ли това, че ти и татко ще се жените?

— Не, скъпа. Баща ти ще има късмет, ако не взема пушката на Кати и не го накарам да ме заведе в Елкхорн веднага щом пътят се отвори.

— Не ти ли харесва татко? — Елън не знаеше дали да се сърди, или да се радва.

— Баща ви е много добър човек. Щастливи сте, че има такъв верен, грижовен и любящ родител.

— Но ти не го харесваш? — Елън искаше да е абсолютно сигурна.

— Няма да се омъжа за него.

На Елън повече ѝ се искаше да чуе, че Оливия не харесва баща им, че всъщност го мрази, макар да го бе целунала, но Оливия като че ли не бе сигурна в чувствата си. А би трябвало жена, която е имала достатъчно смелост да стане доктор, да е категорична във всичко.

— Ще кажеш ли на татко какво направих? — Елън искаше да е сигурна и по основния въпрос.

— А още номера ще има ли?

— Не и от мен. И... струва ми се, че съжалявам за снощи. Не ти е толкова вирнат носът, колкото смятах.

— В такъв случай няма да кажа на баща ти. Може би следобед ще ми помогнеш в кърпенето. Никога не съм била добра в шиенето, ако изключим операциите, но ако искам да продължа да нося тази дреха, без да се спъвам в нея, трябва да зашия подгъва ѝ.

— Дадено. Ще те науча на един наистина лесен и бърз бод. И може би трябва да удължим малко полите ми и панталоните на Кати...

Елън се отдалечи, мислейки си, че когато жената се усмихва, не изглежда и наполовина толкова грозна, колкото смята Кати. Всъщност тя даже бе хубава и изобщо не е префърцунена.

11.

Седмицата премина относително спокойно. Със спечелването на благоразположението на Елън Оливия си намери наставник, по-добър, от който и да е професор по медицина в Корнъл. Момичето твърдо беше решило да навакса за предишните си прояви на неуважение, като научи Оливия на всички тънкости за водене на домакинство в Далечния запад, без които според нея никоя жена не беше свършена. Двете кърпеха, шиеха, печеха хляб, опушваха, мариноваха и разфасоваха еленското месо, което Данахър носеше. Изчистваха, опъваха и щавеха кожите. Миеха подовете, изваряваха дрехите и обръщаха пръстта в градината, за да я подготвят за засяване през пролетта. Оливия ѝ се отплащаше със забавни истории от ученическите си години, обясняваше ѝ медицинската стойност на някои растения и билки, в момента кафяви и изсушени, които растяха по ливадите над хижата, и ѝ показва как да шинира счупения крак на мармота^[1], който намериха един ден, докато простираха прането.

Кати наблюдаваше заниманията им с презрително присвити устни и се старееше да не им се пречка. Данахър вмяташе шеговито, че Оливия най-сетне била поумняла и започнала да се подготвя за намиране на съпруг след завръщането си към цивилизацията. Тя не му обръщаше внимание, както и се опитваше да изхвърли от главата си всичко, що касаше него след кавгата... и целувката. Беше започнала да мисли за онази целувка с главно „Ц“, което бе хем глупаво, хем я тревожеше. Откри, че колкото по-рядко се пресичаха пътищата им, толкова по-малко съзнанието ѝ витаеше около Целувката. През деня не ѝ беше трудно да избягва Данахър, защото той работеше от зори до мрак в мината. След вечеря Оливия си намираще занимания, които да я държат настрана от бащата и близначките. Те прекарваха времето си в игра на шах и табла, четяха, разказваха си ирландски небивалици или се заемаха с уроците, които по настояване на Данахър момичетата учеха. Щом дойдеше време за сън, Оливия се увиваше с одеяла и се свиваше на люлеещия се стол с гръб към нишата, в която бе леглото на

Данахър. Когато ѝ бе предложил да вземе леглото му, а той да спи на стола, тя припряна бе отказала.

— Докторке, инакът ти не би посрамил и ирландка — бе отвърнал той.

— Нито за миг не съм си помислила да те лишавам от леглото ти.

А в действителност тя нямаше желание да прекарва нощите си в удобство, ако това означаваше да бъде обгърната от мъжката миризма, пропила завивките му, и стоплена от топлината на тялото му, утаила се в сламеника. Дори и на студения неудобен стол ѝ бе трудно да потисне ученическите си фантазии, които се раждаха в тъмното, подхранвани от едва доловимото му дишане близо до нея.

Дни наред валеше сняг, вихреше се лапавица и вятър, а после, седмица преди Коледа, студът поддаде пред позакъсняло циганско лято. Оливия с удоволствие забеляза, че Мърдок се поправя и даже няма да накуцва. Контузеният мартот на Елън бе напълно доволен от голямата дървена кутия, в която му бяха направили гнезденце от стари парцали, а шиенето и готвенето вече се бяха превърнали по-скоро в ежедневие, отколкото в предизвикателство. Купчината изкопана руда, която очакваше транспортирането си до Елкхорн, растеше от ден на ден до момента, в който Данахър обяви, че ще взривява още скали в тунела, за да открие нова част от рудната жила. Близначките и Оливия изоставиха заниманията си, за да присъстват и Кати избухна в смях, когато докторката замалко не изскочи извън кожата си при взрива и труса, разтърсил земята под краката им.

— И веднага ще влезеш в този тунел? — задъхано изрече Оливия, щом Данахър се упъти към зейналата паст, в която прахът още не беше улегнал след мощната кашлица на земята.

— Не се тревожи, докторке. Пак ще се върна. — Той ѝ се ухили през рамо. Лицето му беше омазано и черно. — А ако не успея, Кати ще те изведе по пътеката, щом тя стане проходима. Нали, Кати, миличка?

Кати му намигна.

— С удоволствие.

— Не се безпокой, Оливия — успокои я Елън. — Татко знае какво прави. Тунелът е здрав дори и след взрив. Ако скалите не бяха толкова масивни, нямаше да му се наложи да използва динамит.

Оливия се ядоса на себе си, задето така се тревожеше за Данахър в глупавия му тунел. Нормално бе всяко човешко същество да е загрижено за сигурността на друго, ала зад нейните притеснения се криеше много по-дълбок смисъл.

Трябваше да се върне към цивилизацията не само заради Еми. Сърцето ѝ имаше нужда от доза реализъм.

На обяд на следващия ден Кати помоли Оливия да занесе на Данахър храната в тунела. Тя не се чувствала добре, твърдеше Кати с особен израз в очите си, а Елън била заета с прането.

— Няма начин да се изгубиш — продължи Кати невинно. — Има само един къс тунел, без разклонения, и татко е в дъното. Няма изкопи и дупки. Съвсем безопасно е.

Представата на Оливия за безопасност не включваше черна дупка, достигаща чак до земната утроба, и тя се изкушаваше да заяви, че Данахър би могъл и да пропусне това хапване, щом Кати била зле и не можела лично да му го занесе. Оливия нито за миг не се заблуди от жалните стонове и измъчените погледи на Кати. На малката гадинка ѝ нямаше нищо, просто ѝ доставяше удоволствие да я поставя в неудобно положение. Оливия или трябваше да признае необяснимия си ужас, или да влезе в тунела и да умре от страх. Тържествуващият блясък в очите на Кати я зареди с глупава смелост.

— Разбира се, че ще го занеса, Кати. Наистина изглеждаш зле. Очаквам да прекараш остатъка от деня в леглото, за да сме сигурни, че не е нещо сериозно.

Очите на Кати се присвиха, но тя послушно се покатери в нишата с леглото, като явно прецени, че скуката не е кой знае каква цена, щом можеше да види как Оливия се облива в пот. Ала докторката бе твърдо решена да не издава страха си, поне не в полезрението на Кати.

Отворът на мината беше на пет минути път от къщата и Оливия се опита да използва цялото това време, за да повдигне духа си. В края на краищата това беше само един тунел. Скали, мръсотия и прах — нищо повече. Носеше лампа, за да разпръсне тъмнината, пък и Кати ѝ беше заявила, че няма начин да се изгуби. Тунелът беше къс. Само около триста крачки, бе споменал Данахър веднъж. Оливия и представа си нямаше какво разстояние покриват тези триста крачки в действителност. Искрено се надяваше да не е голямо.

Напразно. Тези триста крачки ѝ се сториха цяла вечност и след по-малко от минута, прекарана в тъмнината, разтуптяното ѝ сърце и треперещите ѝ ръце крещяха, че е погълната от земята и никога вече няма да съзре светлината на деня. Лампата едва очертаваше тесен кръг от полумрак в непрогледната тъма. Понятията напред и назад, горе и долу изгубиха смисъл. Повече от всичко на света на Оливия ѝ се искаше да зареже кошницата с обяда на Данахър и да потърси опора в скалната стена. Ала ако се поддадеше на страха, щеше да си остане вкопчена в скалата, докато Данахър я открие. В какво идиотско и унижително положение щеше да е тогава!

Продължи напред, като си поемаше дълбоко и ритмично дъх, за да заглуши паниката, и непрестанно си повтаряше, че разумът е посилен от страха. Това бе просто един пращен стар тунел, нищо повече.

Когато най-сетне съзря светлината от лампата на Данахър и чу фалшивото му тананикане, прекъсвано от ударите на кирката, Оливия вече имаше чувството, че бе изминала почти целия път към ада.

— О, я виж ти кой е тук! Нима в крайна сметка Кати и Елън са те накарали да потърсиш убежище в земните недра?

Оливия не можеше да си спомни някога да бе изпитвала по-голяма благодарност при звука от човешки глас. Даже и от този на Данахър. Именно на Данахър. Постави лампата и кошницата на пода.

— Аз... аз ти донесох обяда.

— Запъхтяна си така, сякаш току-що си изкачила планината. Какво си правила? Тичешком ли дойде дотук?

— Разбира се, че не. Аз... ами аз...

— Ела насам и седни на този камък. — Той я хвана за ръката и я накара да седне, после клекна до нея и се взря внимателно в лицето ѝ на светлината на лампата. — Уплашена си до смърт, нали, докторке? Биенето на сърцето ти се чува чак тук.

Оливия не можеше да го отрече. Пулсът ѝ се блъскаше в пръстите му, които държаха ръката ѝ. Даже и тя долавяше мириса на страха, който се излъчваше от всяка пора на тялото ѝ. Данахър със сигурност щеше добре да се позабавлява за нейна сметка.

— Защо, по дяволите, дойде тук?

— Кати... Кати...

— О, да, предполагам, че точно Кати го е нагласила по някакъв начин, особено след като видя как пребеля като сняг вчера след взрива.

— Данахър вдигна вежди. — Пък аз си мислех, че си достатъчно умна и няма да позволиш Кати да ти се качи на главата.

Оливия въздъхна. Пулсът ѝ беше започнал да забавя ритъма си само при звука от гласа на Данахър.

— Така мислех и аз.

Данахър кимна и се усмихна особено, без снизхождение и укор.

— Навремето имах един приятел, доста едър ирландец, на доковете в Ню Йорк. Изпитваше неописуем ужас от малки пространства. Разтреперваше се всеки път, щом се наложеше да влезе в трюма. Докато накрая изобщо не можеше да се спусне в него. И така изгуби работата си. А беше един от смелите мъже, които съм познавал. Веднъж го видях как измъква свой приятел от горящия бар, когато никой друг не искаше да пристъпи прага му.

Оливия преглътна. Питаше се дали трюмът на един кораб би могъл да бъде по-страшен от утробата на земята. Мракът отново започна да затяга обръча си около нея.

— Мисля днес да хапна навън. Така или иначе се налага да извадя този товар руда.

Количката съвсем не беше препълнена като другите товари, които го бе виждала да избутва от мината. Той щеше да извърши този курс специално заради нея и в момента тя преливаше от благодарност.

— Ти дръж тази лампа, а аз ще взема другата. Ще сложим и кошницата в количката.

Данахър се впрегна в количката с кожени ремъци, кръстосани през гърдите и раменете му. Кати с присмех отбелязваше, че така прилича на муле. Оливия не беше съгласна с нея. Той ѝ приличаше на спасител. Не се възпротиви, когато здраво стисна ръката ѝ и я придърпа към себе си, щом тръгна напред. Количката потракваше и се тресеше зад гърбовете им. Малкият кръг светлина я караше да се чувства така, сякаш отиваха към нищото. Мракът бе необятен и ръката на Данахър бе единствената опора, която я придържаше на ръба на пропастта.

Крачеха вече цяла вечност, преди хаосът, създаден от възприятията на Оливия, да я принуди да спре, препъвайки се. Нямахше значение, че в този миг се държеше като глупачка. Това, което имаше значение, бе, че земните пластове я притискаха и в съзнанието ѝ витаеше вихър от ужас.

— Оливия.

Едва долови гласа на Данахър през тътена на кръвта в слепоочията си.

— Оливия... Господи, жено! Студена си като лед. Няма нищо страшно, Оливия. Дръж се за мен.

Така и направи. Вкопчи се в кожените ремъци. Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха към него. Едната му длан се зарови в косите ѝ и положи главата ѝ във вдлъбнатината на рамото му.

— Затвори очи.

— Н-н-не мога.

— Да, можеш. — Той нежно притисна главата ѝ към широките си гърди. Тя затвори очи, както ѝ беше наредил. Острите нокти на ужаса се притъпиха от топлината на тялото му.

— Мисли за нещо успокояващо и красиво.

Тя простена отчаяно.

— Тучна ливада през лятото. Изпъстрена с цветя трева. Лекият повей на вятъра носи бели пухкави облачета по синьото небе.

Мускулите на Оливия се отпуснаха един по един, докато тя се съсредоточаваше върху описваната от него картина. Дланта му се плъзгаше нагоре-надолу по гърба ѝ, милваше я, успокояваше я. По същия начин би приласкал и някое от момичетата, когато е уплашено.

— Има и поточе, което лъкатуши между обраслите с трева брегове, а високо горе снегът още не се е стопил и образува хрупкави бели ивици, покрити с ръждив мъх. Момичетата му викат динен сняг, защото щом го разчупиш в дланите ти, ухае на диня.

Гърленият му глас вибрираше някъде в дълбините на съзнанието ѝ и отблъскваше страха натам, където тя, като звероукротителка с камшик и стол, би могла да го обуздае и озапти. Отвори очи и от огряната в слънце ливада с диви цветя и динен сняг се пренесе в трепкащия кръг светлина сред непрогледния мрак на земните недра. Очите ѝ се спряха на синята блуза на Данахър и кръстосаните на гърдите му ремъци. Не ѝ се искаше да напуска убежището, което създаваха ръцете му, преплетени около нея, ала се налагаше, щом желаше да се измъкне от тази адска дупка.

Отмести се леко.

— Аз... Вече съм по-добре. Благодаря ти.

Очите, които приковаха погледа ѝ, бяха толкова тъмнозелени, че изглеждаха почти черни. В тях нямаше презрение, нито присмех, нито съжаление или раздразнение. Само загриженост.

— Добре ли си?

— Да.

Вече се чувстваше много по-добре, но въпреки това изпитваше някакъв необясним порив отново да се разтопи в тази силна прегръдка. Толкова рядко ѝ се беше случвало да бъде прегръщана и успокоявана. Напротив, в живота си най-често тя бе тази, която даваше успокоение. Беше смаяна от ефекта на подобно лечение. Смаяна, че именно Данахър е способен на това.

— Не сме далеч от отвора.

— Да вървим тогава.

Бяха доста по-далеч от дневната светлина, отколкото бе поносимо за Оливия, ала тя успя някак да озапти страха си, докато изникнат на повърхността на склона. Каква благодат бе слънчевата светлина, вятърът и шепотът на високите борове! Прииска ѝ се да падне на колене и да изпее химн — възхвала на пространството и въздуха. Но и без това достатъчно бе уронила достойнството си за днес.

— Съжалявам, че се държах толкова глупаво там вътре. — Оливия съзнателно издърпа дланта си от ръката на Данахър, защото той, изглежда, нямаше намерение да я пусне.

— Всеки човек си има някакви свои страхове, които го карат да трепери от глава до пети.

Някак си не можеше да си представи Данахър в подобно състояние. После се сети колко отчаян бе той, когато Кати и Елън бяха на крачка от смъртта. Оливия се трогна от съчувствието, което бе проявил към нея в мината, и от това негласно признание за собствената му уязвимост. Сред познатите ѝ нямаше много мъже, които да притежават подобна душевна мекота и честност. А със сигурност не бе очаквала да открие такива качества у Гейбриъл Данахър.

— Предполагам, че си прав, но не съм си и помисляла, че аз бих могла да изпадна в такова състояние. — Оливия се усмихна вяло. — Гордост.

Очите му проблеснаха.

— А инат?

— Може би съвсем мъничко.

Той тръсна глава и се освободи от ремъците като жребец, отхвърлящ юздите си.

— Искаш ли да хапнеш с мен?

Данахър свали кошницата с храната от количката и седна на огряната от слънцето скала.

Оливия тъкмо се отпусна до него, когато всички мисли за обяд бяха пометени от писъците на Кати и Елън.

Писъците не бяха от ужас, както откри Оливия, щом, запъхтяна от тичане, стигна до къщата почти цяла минута след Данахър. Квиченето им бе като приветствие към вуйчо им, който се беше върнал от ловната група на Куция вълк. Появата на Кривака със сигурност беше ефективна, помисли си Оливия, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Нали ти казах да останеш при мината.

— Така е — изстреля Оливия към Данахър, — но това беше повече от глупаво. Ако беше нещо опасно, щеше да имаш нужда от помощ.

— И ти щеше да се забъркаш в господ знае какво. Не ти ли се е случвало поне веднъж да послушаш какво ти се казва?

— Е, няма нужда да вдигаш врява. В крайна сметка се оказа, че е приятелят ти Кривака.

Кривака местеше очи от Данахър към Оливия, после към Данахър. На лицето му се изписа най-нетипичната за индианец усмивка.

— Дойдох да ти донеса плячка, Конегледачо. Сега тук живее Голямата уста и трябва да храниш три гърла, а нямаш време за лов.

— Имам достатъчно време за лов, но все пак ти благодаря.

Кривака хвърли мълниеносен поглед към Оливия.

— Радвам се, че си още жив, приятелю. Жените са по-опасни и от гризли, а ти имаш три наведнъж.

— Защо не си държиш езика зад зъбите, както се предполага, че е обичайно за индианците? — ядоса се Данахър.

— Катерицата ви праща поздрав. Каза да предам на Голямата уста добре да се грижи за внучетата ѝ, иначе жива ще я одере.

Оливия реши да се включи в разговора.

— Можеш да кажеш на Катерицата, че господин Данахър и сам се грижи добре за внучетата ѝ. Пък аз и без това скоро ще си тръгна.

Сега вече Кривака се превърна в класическия непроницаем индианец. Обвиненията на Данахър нямаха основания. Той изгледа Оливия с неразгадаемо изражение.

— Катерицата сънува сън. Тя знае.

— Какво знае? — попита Данахър.

— Тя знае.

Кривака повдигна едната от тъмните си вежди и Оливия остана с впечатлението, че му е много забавно да играе ролята на мистичен пророк.

— Е, щом знае толкова много — Оливия възнагради Кривака с ироничен поглед, — тогава, предполагам, че ѝ е известно кога тази проклета пътека най-сетне ще стане проходима.

Кривака поклати глава.

— Голяма уста е на погрешен път.

— Бих тръгнала по който и да е път, стига да извежда до Елкхорн.

— Няма смисъл да спориш с нея, Кривак. Ще изгубиш. — Данахър кимна с глава към понито, което търпеливо чакаше с товара си на гръб. — Да се погрижим за месото. Докторке, защо с момичетата не направите нещо за хапване за Кривака?

Щом Оливия и близначките влязоха в къщата, той се обърна към индианеца:

— Дойде тъкмо навреме, братко.

Гостенинът се ухили.

— Имаше нужда от помощ с новата жена?

— Нищо не може да ми помогне с тази жена. — Гейб смръщи лице — думите прозвучаха фалшиво. — Е, май не съм съвсем прав. Тя е добра жена. Дяволски добра жена, ама съвсем не ѝ е мястото тук. Трябва да се върне сред своите.

— Пътеката не е отворена.

— Ти провери ли?

— Не. Обаче знам.

— Дрън-дрън. Вече цяла седмица е топло. Потокът вероятно е пробил ледената маса. Искам да сляза заедно с нея и лично да проверя.

Гейб овърза краката на сърната с въже.

— Голяма уста голям проблем за Конегледач — каза Кривака с хитра усмивка. — Кара части на мъж да стърчат като самотен бор, ударен от гръмотевица. — Последва хихикане. — Жената още не е готова да угаси пожар, а?

— По дяволите, ти си по-голяма клюкарка и от нюйоркская шивачка.

— Не знам какво е това нюйоркская шивачка. Обаче познавам жените. Катерица има право. Тази вълчица те кара да душиш под опашката ѝ.

— Господи! Дай му един пръст, та да ти отхапе ръката.

— Опитай да се отървеш от нея, преди да се окажеш по гръб с подвита опашка.

Гейб прехвърли въжето през един клон и задърпа, докато Кривака водеше понито настрани.

— Не си наясно, приятелю. Ела тук и ми помогни да издърпаме сърната.

Кривака хвана здраво и затегли нагоре.

— Конегледача не го бива много-много в лъжите, за разлика от другите бели мъже. Имаш женски неприятности.

Гейб се ядоса.

— Ако можеш да останеш при момичетата за ден-два, ще се отърва от женските си неприятности. Обикновено ги оставям сами. Кати може да се справи почти с всичко, което би могло да се изпречи насреща ѝ. Но преди няколко дни тук се бяха довели двама. Не ми се ще да се върнат с подкрепления и да причинят още неприятности.

— Оставам, обаче това няма да помогне.

— Пътеката може и да е проходима.

— Не става дума за това, братко. Жените са като кърлежи. Не можеш лесно ги изтръска.

— Глупости. Ти хал хабер си нямаш от жени, многознайко. Никога не си бил женен.

— Не е нужно да скочиш в пропастта, за да разбереш, че земята е твърда при удар.

След като вдигнаха сърната високо, извън обсега на дребните хищници, Гейб привърза въжето и изтри длани в панталоните си.

— Готов ли си за хапване?

— Голяма уста добра готвачка?

— Не съвсем. Обаче Елън е, както ти е известно.

— По-добре я научи. Няма полза, ако жената не може да готви.

Гейб поклати глава и се упъти към къщата, като остави Кривака сам да се смее на остроумията си.

Като добре угоени самодоволни гълъби те се бяха нагнездили по канапето, дивана и креслата. Поне тази представа изникна в съзнанието на Еми Талбът, когато поднасяше чая, кафето и коледните сладки на петте матрони на Елкхорн. В интерес на истината, не всички бяха пълни и самодоволни. Корнелия Стануик приличаше на обрулен от зимния вятър клон, на който някой бе закачил рокля, а Маргарет Нортън с увисналите си бузи, подпухнали устни и хлътнали очи приличаше повече на дракон, отколкото на безобиден гълъб.

Пинелъпи Шрайнър отпи от чая си и изгледа неодобрително Еми.

— Изобщо не изглеждаш добре, скъпа Еми. Наистина трябва да опиташ онзи английски еликсир на доктор Акър, който Хенри получи в магазина миналата седмица. Толкова по-добър е от свършените прахчета на доктор Гулар, които използвах преди. Истинска благодат, казвам ти.

Маргарет Нортън изсумтя.

— Разбира се, че не се чувства добре, Пинелъпи, Вече е в края на седмия месец, милата. Винаги съм казвала, че добрият господ си е знаел работата, като е дал на жените дарбата да раждат деца. Ако трябваше мъжете да понасят последствията от малките си удоволствия, човешкият род щеше да секне.

— Според мен тези прекрасни еликсири в по-голямата си част са безполезни — пропя Бес Уолпол. — Винаги съм намирала опора в лековете на баба ми. Тя имаше билка за всяка болка, нали разбирате, и нейните смеси вършеха по-добра работа от коя да е от прехвалените, ужасни на вкус микстури. Даже я биваше повече и от докторите. Когато бяхме деца, ни даваше смес от ръждиви стърготини в оцет за пречистване на кръвта. Пък и излекува моя Хенри от магарешка кашлица с прословутия си борш от кукумявки. Как ми се искаше да беше тук, когато в града вилнееше дифтерит. Спомням си през

петдесет и втора, когато живеехме в Айова, тя излекува бебето на съседите от дифтерит с каша от охлюви и червеи във вода.

Маргарет сбърчи нос.

— Лекарът звучи по-ужасно от болестта, мила моя. А съм абсолютно убедена, че тази светица баба ти не е имала лек за състоянието на Еми.

— О, чувствам се съвсем във форма, уверявам ви. — Каква лъжа! Еми опипа фината дръжка на чашката от китайски порцелан, но не отпи от чая си. Той имаше някакъв кисел привкус за нея. Всичко, което опитваше, бе с променен вкус гърбът я болеше ужасно, китките и глезените ѝ бяха подути, а на това отгоре главата ѝ бучеше.

— Ти си истинска героиня, скъпа — каза Корнелия, — но ние всички знаем колко мизерно се чувства човек в тази напреднала фаза. А ти навярно си и допълнително натоварена от мисълта, че предишните ти опити за бременност имаха трагичен край. Пък и внезапното изчезване на приятелката ти сигурно също те е разстроило.

— Да, така е. — Еми ги изгледа безмилостно. Никоя от тях не бе проявила към Оливия нещо повече от хладна учтивост, а и това благоволение бе дадено пряко сили. — И още ме тревожи.

Силвестър бе отправил запитване до властите в Хелена относно Данахър и отговорът бе дошъл миналата седмица. Никой с името Данахър не бе търсен от закона. А що се отнасяше до описанието, което Силвестър бе разпратил, поне дузина мъже със съмнително минало отговаряха на белезите — на около тридесет години, високи, с дълга до раменете черна коса. Еми с известна досада бе отбелязала, че описанието на Силвестър бе съвсем сухо и лишено от въображение. Самата Еми бе виждала Данахър не повече от два пъти, и то изпод спуснати клепки, за да прикрие любопитството си, но можеше да го опише много по-живо. Косата му не беше просто черна, а катранена с онзи блясък, който не помътнява даже от праха на Монтана. Очите му бяха тъмнозелени и напомняха за дълбоко езеро със спокойни води, сгушено между тревисти брегове. Устните му бяха изписани като на жена, ала твърдото им присвиване и рязката им извивка караха човек да се държи на разстояние от този мъж. Лицето му, което в общи линии беше красиво, ѝ напомняше за хищник. В случай че той бе търсен от властите, тя можеше само да окайва мъжете, които биха дошли да го

заловят, а тези, които самият той би преследвал, бяха направо за оплакване.

Мисълта, че Оливия може да е попаднала в ръцете му, караше сърцето на Еми болезнено да се свива. Макар че беше далеч по-добре приятелката ѝ да е при него, отколкото да лежи мъртва в някоя отдалечена равнина или валог, където никой никога не би могъл да намери тялото ѝ.

— Знаеш ли, Еми, въпреки че без съмнение ти е трудно, не бива да позволяваш нещастieto на приятелката ти да те разстройва много — съветваше я Пинелъпи Шрайнър. — Трябва да се грижиш за здравето на нероденото си дете, а на него няма да му стане по-добре, ако си нервна и нещастна.

— Не съм нервна и нещастна, Пинелъпи. Но тя беше... е... най-добрата ми приятелка и дойде в Монтана, за да ми помогне.

— Обаче ти нямаш никаква вина, че тя се забърка в неприятности — вметна Маргарет Нортън и небрежно махна с ръка. — Жените, които излизат извън границите на женствеността, се излагат на риск. Попадат в ситуации, които не са за жени. Унищожават представата за нежния пол, защото изобщо не се държат като дами.

— Дрън-дрън! Оливия Барън е най-милата, най-нежната дама, която човек може да срещне през живота си.

— Ако беше дама, Еми, тя нямаше да скита по нощите, без да е придружена от познат мъж.

— Тя действаше като лекар, който посещава пациентите си!

— На една дама това не ѝ влиза в работата.

— Дори и да беше права, нима това би могло да оправдае нараняването или смъртта ѝ?

— Разбира се, че не, миличка — съгласи се Пинелъпи с успокоителен тон. — В крайна сметка тя може и по собствено желание да е избягала с онзи мъж, с когото мислиш, че е. Като става дума за такава непредсказуема жена, човек не би могъл да бъде сигурен, нали?

— Е, а пък аз не вярвам този Данахър да е замесен в цялата работа — каза Корнелия Стануик. — Ако му се беше приискало да се позабавлява, в града има достатъчно опитни жени, които биха му доставили това удоволствие.

Всички изразиха съгласието си с одобрително мърморене.

— Смятам, че Силвестър губи своето време, както и това на мъжете ни, като се опитва да се изкачи в планината след този човек.

— Той просто се опитва да провери всички възможности — каза Еми. — Нали знае колко съм привързана към Оливия.

И все пак на Еми ѝ се искаше Силвестър да не беше вдигал толкова шум около проучванията си за Данахър. Репутацията на Оливия със сигурност щеше да пострада, ако в града тръгнеха приказки. Ала мъжете и понятие си нямаха от такива деликатни неща като чувства и добро име. Силвестър бе разтръбил из целия град, че търси човек, който да знае къде се намира колибата на Гейбриъл Данахър, и не беше скрил причините за това. В началото изглеждаше така, сякаш никой нямаше представа къде се намира Данахър, но всички мъже в града изявиха желание да се изправят срещу него. Мъжете си падаха по такива игрички. Наслаждаваха се на високопарните приказки за експедицията, изпълнени с чувство за собствената си значимост и справедливо възмущение. С удоволствие щяха да се позабавляват, независимо от това кого щяха да преследват и кого да спасяват.

Най-накрая един мъж, който работеше във флотационната, каза, че знаел къде се намира мината на Данахър, поне така мислел. Десетина мъже от града, сред които бяха и съпрузите на всички дами, присъстващи на чая у Еми, се бяха втурнали през глава към планината само за да открият, че пътеката е блокирана от сняг и кал.

Еми си беше позволила надеждите ѝ да укрепнат при отпътуването на групата, а фактът, че проходът с прекъснат, ги бе подхранил още повече. Вероятно именно това бе причината Данахър да не върне Оливия обратно. Вероятно той изобщо не бе имал лоши намерения спрямо нея, а просто бе имал нужда от лекар и лавината бе принудила Оливия да остане горе с него и индианските му любовници.

Може би приятелката ѝ дори го беше последвала доброволно и просто не бе имала възможност да прати съобщение в Елхорн поради срутването. Може би. Може би.

— Ами да! — Тройната брадичка на Бес Уолпол се разтнесе от възмущение. — В случай че онзи мъж наистина я е отвлякъл, той трябва да бъде наказан. Монтана никога няма да стане част от цивилизования свят, ако си затваряме очите пред такива диващини.

— Той няма да бъде наказан — каза Корнелия, — освен ако нашите мъже не го направят на своя глава. Нали сме най-младият щат в Съюза и още нямаме закони и изпълнители власт. Та както ви казвах онзи ден...

Дамите продължиха да бърбят за промените, до които би довело присъединяването към Съюза, за новите стоки, донесени от търговската компания на Елхорн, за коледната забава, която щеше да се състои в Масоник Фратърнити Хол. Гласовете и кикотът им болезнено се връзваха в главата на Еми. Искаше ѝ се да можеше да измисли някакво извинение, за да прекъсне гостуването. Беше ги събрала по настояване на Силвестър. Щяло да се отрази благотворно на депресията ѝ, беше казал той. Женската компания щяла да я ободри.

Не съм депресирана, мислеше си Еми. Просто разтревожена, а това не беше същото. А женската компания ни най-малко не я бе ободрила. Тяхното отношение към изчезването на Оливия я вбесяваше и само доброто възпитание я удържаше да не им заяви направо какво мисли за дребнавостта и самодоволството им.

Ако Оливия беше тук, щеше да се изсмее на желанието на Еми да я защити и да погледне философски на това ято натруфени кокошки. Дали Оливия още можеше да се смее? Ако Данахър действително я беше отвлякъл и ѝ бе причинил неизречими неща, дали тя би могла да запази философското си отношение и да живее с този срам до края на дните си?

Еми едва ли не се страхуваше от неизбежния момент, в който планинският проход щеше да бъде отворен. Предпочиташе да запази надеждата си, но искаше и да узнае със сигурност.

Най-много желяеше Оливия да се върне здрава и читава. Искаше бебето ѝ да се роди живо и всичко да си му е на мястото. Щеше ѝ се да свърши периодът, в който приличаше на презряла подута диня. Желяеше кошмарната зима да премине в китна пролет.

Да, беше разтревожена и тъжна, и изпълнена с опасения.

Положи длан на издутия си корем и усети здрав ритник от малко краче. Оливия, извика тя без глас. Искам да си жива, здрава и да се върнеш при мен.

Седемдесет мили на юг, близо до Вирджиния Сити, едно друго лице се терзаеше от мисли заради нечие безследно изчезване. Неговите размишления обаче бяха по-скоро изпълнени с отмъстителност, отколкото със съжаление. Ейс Кандлис потропваше с пръсти по полираната дъбова повърхност на бюрото си и гледаше през прозореца към обширната долина, която бе една от най-плодородните земи на запад от Мисисипи. Неговата долина. Неговата земя. С пот на челото, ум и решителност той я бе превърнал в едно от най-големите ранча в Монтана. Той и баща му преди него... и брат му Чък. Беше богат, влиятелен, изобщо дяволски значима личност. Никой невзрачен ирландец без корен и род не можеше да предизвика един Кандлис и да се измъкне безнаказано.

Ейс обърна гръб на изгледа и се взря в мъжа от другата страна на бюрото. Кол Роджърс работеше за него от шест години. Бе познавал както баща му, така и брат му. Като селскостопански работник не го биваше много, ала като стрелец бе незаменим. Освен това притежаваше и ловните инстинкти на хрътка и беше верен като куче на онзи, който плащаше по-добре. С хлътналите си небръснати страни и кървясали от слънцето, вятъра и пристрастеността към уиски очи Роджърс дори и физически приличаше на хрътка.

— Имам работа като за теб, Кол.

— Нещо по-добро от доене на крави, предполагам. Хм.

Ейс се усмихна.

— Мисля, че другите момчета ще се справят с това и без теб. Имам известие от приятел в Хелена. — Той взе писмото от бюрото и го подаде на Роджърс. — Някакъв тип от Елкхорн прави допитване за някой, който отговаря на описанието на Уил О'Конъл. Искане да разбере дали не е търсен за нещо.

— Много мъже отговарят на описанието на Уил О'Конъл.

— Този имал ирландски акцент. Може и да има повече от един нехранимайко с черна коса и зелени очи в Монтана и все пак... — Той се ухили като котарак, съзрял първото угоено птиче през пролетта. — ... може да е само един.

Роджърс изсумтя недоверчиво.

— Дори и този тип да не е О'Конъл, разходката ти дотам няма да е просто губене на време. Искане да огледаш някакви коне в Джеферсън

Сити и да се отбиеш в Булдер, за да хвърлиш един поглед на хирдфортския бик, който възнамерявам да купя.

— Ала най-вече ти се ще да ти докарам главата на О'Конъл, набучена на кол.

Ейс вдигна едната си вежда и заприлича на сатир.

— Ама че беззаконна идея! Монтана вече е щат, Кол. Не можем просто тъй да раздаваме правосъдие.

— Кхъм. Прав си!

— Освен това искам да видя този тип на въжето. Искам да гледам изражението на лицето му, докато му слагат примката и я затягат около врата му.

— Значи го искаш жив. Това е по-трудно.

— Не ти плащам толкова пари, защото те бива като каубой.

Роджърс вдигна рамене.

— Както кажеш, мистър Кандлис. Ако наистина става дума за О'Конъл, ще докарам достатъчно голяма част от него, за да може да бъде обесена.

— Така те искам.

— Веднага ли да тръгна?

— Ще ти кажа кога. Уреждам ти среща с шерифа Шрид Уилкинсън в Хелена. Той ще ти каже как да намериш оная тип, който задава въпроси.

— Защо Уилкинсън не тръгне лично по следите на О'Конъл? Нали той е законът.

— Твърди, че е прекалено зает и няма време да гони Михаля. Като че ли аз не съм.

— А може би ти държиш много повече на О'Конъл, отколкото властите?

— Така е — съгласи се Ейс с ненадейно изникнало напрежение в гласа. — И щом трябва, ще свърша работата на Уилкинсън вместо него.

След като Роджърс си тръгна, Кандлис довърши писмото до шерифа. После отново се загледа през прозореца към владенията си. Изведнъж болката в осакатения му крак, удвоена от терзанията в сърцето му, породени, откакто Уил О'Конъл уби Бък, стана по-осезаема. Кракът щеше да си остане такъв до края на живота му, ала

другата болка можеше и да утихне, ако видеше със собствените си очи как О'Конъл увисва на въжето.

Ейс се усмихна. Ловът бе започнал. Следата бе намерена. Сега му беше времето да пусне хрътките.

[1] Вид американски бобър, който според едно поверие, изваден от дупката си в началото на февруари, може да определи кога ще настъпи пролетта. — Б.пр. ↑

12.

По-голямата част от пътуването надолу преминаваше в мълчание. Оливия яздеше взетия „назаем“ кастриран кон, който Кати нарече Кърли. Животното търпеливо следваше стъпките на Лонгшот и не ѝ създаваше проблеми, както беше по пътя нагоре. Може би долавяше по някакъв начин, че топлата конюшня го очаква напред, в Елкхорн. Понеже Кърли този път не правеше никакви номера, Оливия можеше да се отпусне на седлото и да наблюдава колко ритмично се поклаща едрата задница на Лонгшот. Още по-интересен ѝ се струваше изправеният гръб на Данахър, който изглеждаше като залепен за седлото си. За Оливия бе напълно необяснимо как се получава тази магическа спойка между ездач и кон, които се издигаха и спускаха ритмично и с хармония, присъща единствено на природата. А тя се кандилкаше при всяка крачка и ѝ се струваше, че всяко движение на животното под нея я запраца в различни посоки. Никога нямаше да стане добра ездачка.

Ненадейно Оливия изпита желание Данахър да ѝ каже поне една дума. Откакто бяха потеглили, се бе обърнал към нея само един или два пъти. Характерът му не беше лек, но чак толкова мълчание не му беше присъщо. Широките му рамене почти се бяха прегърбили, сякаш и той бе погълнат от някакви мисли. Без съмнение ѝ беше ядосан, задето трябваше да хаби време и усилия, за да я върне.

Продължаваха да яздят и тя не направи опит да наруши безмълвието помежду им. Той вече ѝ липсваше и Оливия се мразеше за тези чувства.

Слънцето вече докосваше западните склонове, когато стигнаха спускането. Оливия усещаше болки в гърба, раменете ѝ се бяха схванали, а лицето ѝ бе изпръхнало от студения вятър. Беше прекалено изтощена, за да може да прикрие разочарованието си, когато Данахър обяви:

— Ами така или иначе не смятах, че потокът си е пробил път през леда толкова бързо, но си струваше да проверим.

По бузата на Оливия се търкулна сълза от гняв, объркване и усещане за изоставеност. Гняв, задето още много дни щяха да минат в очакване и притеснения за Еми. Гняв, задето бе заклещена като в капан в свят, който я объркваше и към който не принадлежеше. Гняв, че не бе толкова разочарована, колкото би следвало — и не само заради себе си. Разтревожена за Еми — да. Объркана от това, че в крайна сметка още няма да се върне към привичния за нея начин на живот. Ала нещо дълбоко в душата ѝ изпитваше облекчение, защото днес нямаше да е последният ѝ ден с Гейбриъл Данахър.

Припряно избърса сълзата, преди Данахър да я е видял.

— Колко време мислиш, че ще му трябва?

— Трудно е да се каже. Ако времето се задържи така топло, няма да е много. — Той обърна коня си и застана с лице към нея. Това бе първият път, когато я погледна истински, откакто бяха поели надолу. — Докторке — подхвана с известна несигурност в гласа, — майка ми ми казваше навремето, че ирландците са изобретили ината, мъжете ирландци по-специално, и аз май не падам по-долу от тях. За инатлив човек извиненията са мъчна работа, но май наистина ти дължа извинение. Съжалявам, че си зазидана тук горе. Съзнавам, че на дама като теб не ѝ е никак леко, пък и момичетата и аз не ти помагаме особено. Като имам предвид всичко това, ти наистина се справяш достойно.

Оливия бе смаяна от това ненадейно извинение.

— Но честно казано, отново бих направил същото, ако Кати или Елън бяха болни.

Оливия се усмихна.

— Е, господин Данахър, честно да си призная, ако Кати или Елън бяха болни, предполагам, че нямаше да ви виня. Ако имах деца, навярно щях да постъпя по същия начин. Нищо лошо нямаше да се случи, ако не беше онова проклето свличане.

— Няма нужда да страдаш чак толкова, докторке. Ню Йорк няма да ти избяга, нали?

Ню Йорк щеше да почака, да. Оливия се надяваше Еми и нейното бебе също да я изчакат.

Щом поеха обратно нагоре по пътеката, слънцето се търкулна зад планинските склонове и въздухът осезаемо изстудя. По небето се понесоха ниски сиви облаци и замириса на сняг. Данахър сви в една

гъста борова гора, за да направят бивак. Гъсталакът бе осеян с нападали клони, които можеха да използват, за да накладат огън, а стволите на дърветата щяха да им правят заслон от усилващия се вечерен вятър.

— Ти стъкни огън — нареди Данахър, — а аз ще направя заслон и ще хвана нещо за вечеря.

— Само не очаквай от мен да изчистя горката животинка.

— Пък аз си мислех, че си свикнала да гледаш кръв и черва.

— Медицината не е кръв и черва, Данахър.

— По тези места няма начин да се правиш на доктор, без да налетиш на подобни работи — предупреди я той.

Ловът му отне повече време, отколкото Оливия бе очаквала. Тя беше наклала огъня — ново умение, с което, необяснимо защо, много се гордееше — и кафето вече бе завряло, когато той се върна с два заека.

— Толкова време за два заека? — подкачи го Оливия. — А Кати може да донесе два пъти по-голям улов за по-кратко време.

— Попаднах на следи, които исках да видя накъде водят. Старият Бруно се навърта наоколо.

— Мечокът?

— Точно така. Мечокът. Всеки, който обикаля из тези планини, налетява на него рано или късно. — Данахър сръчно обработваше плячката си, докато говореше. — Бруно е стар, накуцва и има лош нрав. Яде говеда, мулета, коне... и хора. Миналото лято нахлу в колибата на стария Джо Петровски през две долини. Спипал Джо, докато спял, предполагам. От стареца не беше останало много, когато го намерих.

Стомахът на Оливия се преобърна. Изведнъж загуби апетит.

— Не знаех, че мечките ядат хора.

— Повечето не са стръвници, но Бруно е стар и сакат. Интересува го лесната плячка и за мечок с неговите размери хората са лесен улов, особено ако ги сгаци без оръжие. А дори и с пушка човек трябва да улучи много точно. Не е лесно да убиеш гризли. Черепът им е прекалено здрав.

— О, боже!

Данахър сложи зайците над пламъците.

— Хубав огън. Май от теб ще излезе добър заселник на Запада, докторке.

— Огънят ще задържи ли мечката надалеч?

— Не се тревожи. Бруно е поел нагоре по долината. Вероятно търси място да се установи за зимата. Затова и проследих дирята, за да се уверя, че няма да заобиколи и да се върне. Утре трябва да си отваряме очите на четири, за да не му налетим. Това малко ще ни позабави.

— Колкото по-бавно, толкова по-добре — въздъхна Оливия.

Гейб се ухили.

— Болки в гърба?

— Болки навсякъде. Освен това не изгарям от желание да стигна колибата, където Елън веднага ще ме подхване с уроците по кърпене, пране и готвене.

Данахър се изсмя.

— Не те оставя нито за миг без работа, нали? Може и да си направила грешка, като я спечели на своя страна. А как го постигна между другото?

— Женска тайна между нас двете, Данахър.

— Каквото и да е било, жалко, че не проработи при Кати.

— С Кати нещата стоят по-различно. Предполагам, че отпътуването ми е било най-големият коледен подарък за нея. — Оливия се усмихна със съжаление. — Възпитал си това момиче като една неповторима малка личност.

— По-скоро тя сама се е възпитала, а аз просто съм присъствал на събитието.

— Баща ми навремето казваше нещо подобно и за мен.

— Бас държа, че е било така. — Гейб смушка зайците, които вече цвърчаха и ухаеха апетитно. — Мисля, че вечерята ни е готова.

Когато Данахър подаде на Оливия пръчката с набучения заек, тя се опита да измисли някакъв благоприличен начин, за да вкара месото в стомаха си, който вече къркореше в очакване.

— А... хм... как се яде заек на пръчка?

Загледа как Данахър отчекна едната кълка и заръфа месото.

— Така — отвърна ѝ той между хапките. Сокът се стече по брадата му и накапа ризата.

— Опасявам се, че съм бягала от часовете си по дивашки обноски в училище. — Оливия направи физиономия и се опита като него да отчупи част от тялото на заека. Напразно. По пръстите ѝ потече топла мазнина и се спусна по ръката ѝ, обаче кълката остана на мястото си. — Прекалено ли ще бъде, ако поискам нож?

— Съвсем не. — Той измъкна нож с широко острие от калъфа, закачен на бедрото му, и небрежно го хвърли така, че да се заби в пръстта на педя от пъна, на който тя бе седнала.

— А вилица? — попита тя с надежда.

Той се престори на невежа.

— Какво?

— Ти наистина си дивак.

— Дивак, ирландец... все тая, както си мислят някои хора.

След като зайците бяха изядени, а конете напоени и нахранени, Оливия се изми колкото можа с разтопен в котлето сняг. После се зае да вчесва с гребена оплетените си от вятъра коси. Независимо колко стегнат кок затягаше на тила си, ветровете в Монтана винаги го превръщаха в сплетено кълбо. Тази вечер, след цял ден езда на открито, в косата ѝ цареше невъобразим хаос.

— Нека аз го направя. — Данахър отмести ръцете ѝ и взе гребена.

— Гейбриъл!

— Няма начин да не се научиш да разплиташ коси, след като живееш с двете си дъщери. С четка щеше да стане по-добре.

— Когато ме отмъкна от клиниката, не ми остави много време да стегна багажа си.

— Е, и гребен ще свърши работа. Ама бъркотията си я бива. — Той прокара пръсти през разхлабената ѝ коса, което предизвика тръпки по целия ѝ гръб.

Известно време седяха в мълчание, Данахър внимателно проправяше път през плетеницата, а Оливия се взираше в пламъците като хипнотизирана. Усещането на пръстите му в косата ѝ създаваше чувствена омая и заедно с потрепването на огъня я хвърли в транс от чисто физически възприятия. Някъде в съзнанието си Оливия дочуваше гласа му, който говореше за близначките — как Елън пищяла, когато разресвал косата ѝ, а Кати веднъж отрязала дългите си плитки и заприличала на хулиганче. Ръцете му бяха центърът на

вселената ѝ — нежният натиск на тила ѝ, случайните докосвания на пръстите му по шията ѝ. Силата сякаш я напускаше и на нейно място се възцаряваше ленива нега.

Колко още различни страни имаше в личността на Данахър? Брутален тип, въоръжен похитител, арогантно парвеню, любящ баща, изтънчен съблазнител, спасител, веселяк, дивак, разбойник? И сега дали играеше ролята на камериерка или на съблазнител? До този момент Оливия не бе и подозирала, че една жена може да бъде завладяна чрез ресане, ала беше убедена, че ако Данахър минеше към по-интимни ласки, щеше да ѝ е трудно да му устои. Движението на пръстите му в косите ѝ, плъзгането на гребена по кожата ѝ, дланта му, която придържаше главата ѝ и се спускаше от време на време по страните ѝ — всичко това пораждаше дълбоко в тялото ѝ пулсираща болка, която хем я плашеше, хем я въодушевяваше.

— Готово — обяви той след известно време. — Още ли си будна? И гък не каза през последните десет минути.

Оливия си наложи да потисне желанието на тялото си да се облегне на широките му гърди и да се предаде на онова, което би могло да последва оттук насетне.

— Будна съм.

— Най-добре е да си лягаш. Утре ставаме рано.

Надигането от пъна ѝ костваше огромни усилия, но Оливия се справи някак си.

— Благодаря ти, че разреса косата ми.

— Беше удоволствие за мен.

И наистина го мислеше, долови тя по приглушените нотки в гласа му. Умишлено не го погледна. Бронзовото му лице с дяволито повдигнати вежди можеше да я довърши. Тя старателно сплете косата си на плитка и изми лицето си с топла вода.

— Лека нощ, Данахър.

Буквално усещаше очите му, които проследяваха движенията ѝ, и потърси убежище в подслона. Най-сетне чу неговия отговор:

— Лека нощ, Оливия.

Тя се сгуши в тъмнината сред завивките, заслушана в пляскането на водата, докато Данахър се миеше. Ботушите му изтрополиха на земята с еднакви звуци и боровите иглички под неговите завивки изшумоляха, когато влезе под навеса. Той обви одеялата около тях

дватамата, за да могат да споделят телесната си топлина. Оливия не възрази. Цивилизованото благоприличие и етикет губеха смисъла си в тази пустош. Първите снежинки вече прехвърчаха покрай отвора на заслона и със свистене се топяха по живите въглени на огъня. Така вътре изглеждаше далеч по-уютно, отколкото навън.

— Достатъчно топло ли ти е? — попита Данахър. Той я беше обгърнал с тялото си, ръката му обхващаше талията ѝ, брадичката му се опираше на върха на главата ѝ.

Смешно, но Оливия се почувства неизказано удобно и нито за миг не изпита срам.

— Чудесно е. Да не подхване пак някоя вихрушка?

— Не вярвам.

Тя затвори очи и се предаде на усещането за тялото му, притиснато към нейното, на топлината, проникваща в порите ѝ, на всепоглъщащата я миризма на мъжа до нея. Той сякаш излъчваше аура от мъжественост и сигурност и тя бе завладяна от нея. Някъде в дълбините на женската си същност Оливия жадуваше за повече. Искаше ѝ се да бъде част от него, от тялото и душата му. Невъзможно. Нелепо. Никога нямаше да се случи. Никога не биваше да се случва. И въпреки това онази неразумна част от нея го желаше.

Някъде в планината глутница вълци изпълняваше затрогваща серенада на оловносивото снежно небе. Звукът докосна струната на самотата дълбоко в сърцето на Оливия. И сякаш доловил чувствата ѝ, Данахър се поизправи, за да види лицето ѝ.

— Не се страхувай от вълците. Няма да ни закачат.

— В звука има толкова самота и изоставеност.

— Така е. Целият свят е самотен.

Лицето му бе прекалено близко до нейното и тя нямаше възможност да избегне целувката, която последва. Не че ѝ се искаше. Устните му нежно се притиснаха към нейните, по-скоро за да я успокоят, отколкото да завладяват. Гейб ухаеше на пушек, печен заек и страст, а тя не изпитваше страх. Топлото напрежение, което се усили в нея, щом целувката му се задълбочи, изглеждаше правилно и естествено — част от планината също като самотния вой на вълците.

Накрая той се отдръпна. Очите му сякаш попиваха чертите на лицето ѝ.

— Лека нощ, Оливия.

— Лека нощ — промълви тя.

Той се мушна обратно под завивките, притискайки се до тялото ѝ. Дланта му леко помилва страните ѝ. Никога досега Оливия не се беше чувствала така препълнена и едновременно празна.

Гейб се събуди дълго преди зазоряване. Лунната светлина нахлуваше през отвора на убежището им и навсякъде около бивака им дърветата хвърляха дълги копиевидни сенки в млечната белота. Новият сняг искреше под блясъка на зимната луна. Малката буря беше свършила.

А в гърдите на Гейб се надигаше далеч по-голяма буря. Беше започнала като любопитство, узря до привличане, а сега... Сега вече не знаеше как точно да нарече чувствата си към Оливия Барън. Така както лежаха един до друг, споделящи телесната си топлина, а нейното задниче бе допряно невинно до скута му, някои от чувствата можеха съвсем точно да се обяснят. Похот. Нужда. Животинско желание. Ала някъде под тези обикновени страсти се таеше нещо друго. Харесваше тази жена, по дяволите! Понякога тя страшно го дразнеше, но иначе му бе безкрайно интересна. В цялата ѝ същност нямаше ни най-малка жилка подлост или дребнавост.

Ако имаше поне капка здрав разум, щеше да продължи да мисли за Оливия Барън както досега — като за ексцентрична досадна мома, която има съмнителен вкус, що се отнася до подбора на шапки, и налудничави идеи за мястото на жената в света.

Ала нали беше ирландец! Майка му неведнъж му беше казвала, че ирландците имат по-малко здрав разум от този, с който бог е дарил канарчетата.

Тя помръдна. Дишането ѝ се ускори с приближаването на събуждането. Гейб внимателно отмести ръката си, която кротко почиваше върху гърдата ѝ. Ако беше поне наполовина джентълмен, щеше да я отдръпне в мига, в който тя несъзнателно се бе наместила в шепата му. Обаче не беше джентълмен. Даже и наполовина, пък и никога не бе твърдял, че е.

Оливия се сгуши по-плтно в завивките и се отърка във вече възпламенения му скут. За миг Гейб си помисли, че ще изгуби контрол, ще я обърне по гръб и ще ѝ покаже за какво служат на практика всички

части на тялото, които тя бе учила по анатомия. Но не го направи. Вместо това, сложи край на мъченията си, като я разтърси, за да я събуди.

— Събуди се, докторке. Време е да поемаме на път.

— Мхммм!

— Размърдай се, жено. Ще проспши целия ден.

Тя отвори едното си око, после го затвори.

— Още е тъмно — промърмори тихо.

— Слънцето ще се вдигне, преди да си се усетила.

— Хмм! Вън изглежда студено.

— Ставай, мързеливке! Стопли кафето. Докато си заета с това, аз ще оседлая конете.

Той се отви и си обу ботушите. Щом топлината на тялото му я напусна, Оливия отвори очи и въздъхна примирено. Сковано стана и примигна срещу бледосивото небе, където зората едва сега започваше да прогонва звездите.

— Ако някога отново легна на пухено легло, кълна се, че цяла нощ ще си мисля, че се намирам в рая.

Той ѝ подаде вълненото палто, когато тя отмести одеялата.

— О! — възкликна Оливия. — Я виж каква красота! Новият сняг е прекрасен.

С поглед, прикован върху Оливия вместо върху снега, Гейб отвърна:

— Да-а. Гледката си я бива.

Слънцето тъкмо се беше вдигнало, когато и двамата вече бяха на седлата. Въпреки припряността, с която Данахър беше събудил Оливия, сега той поддържаше темпо, което никак не я затрудняваше. Сякаш язدهа за удоволствие. Това важеше и за Оливия въпреки болките в гърба ѝ и схванатите мускули. Ездата приличаше на пътешествие по местата, които нямат нищо общо с реалността. Докато пътуваше покрай назъбените рътове и сънливи долини, тя нямаше чувството, че е доктор Рейчъл Оливия Барън, ексцентричната единствена дъщеря на заможен банкер, член на елита на обществото в Ню Йорк, от една страна, и всеотдайна лекарка — от друга. Да, наистина сред тези склонове тя се чувстваше по-различно, сякаш и ценностната ѝ система и нуждите ѝ бяха други. Част от нея, за която дори не предполагаше, че съществува, като че ли разцъфваше тук и

тъгуваше при мисълта, че ще се върне към стерилния си начин на съществуване.

Докато язدهа в мълчание, Оливия не преставаше да се чуди колко естествено изглежда Данахър насред пустошта.

— В Ню Йорк ли си израсъл? — попита го тя.

— От деветгодишен. Преди това бях в Ирландия.

— И си дошъл на запад с един англичанин?

— Аха.

— Как се научи да живееш в тази дива страна? Искам да кажа — да палиш огън в снежна буря, да правиш заслон, да ловуваш, да превеждаш новаците през бури и опасни проходи?

Усмивката му я изненада, защото досега винаги щом навлезеше поне малко в личната му територия с въпросите си, пред нея се изправяше каменна стена от мълчание. Вероятно и той усещаше каква странна близост създава между двама спътници дивата пустош.

— Човек научава някои неща просто като средство за оцеляване. За другите понякога имаш късмет да следваш стъпките на наставник. След смъртта на Евъри живях с Черните крака в Северна Монтана в продължение на цяла година. Тогава се ожених за майката на близначките.

— Ездачката.

За миг той сякаш потъна в спомените си. После продължи:

— Тези хора знаят как да живеят със земята, а не отделно от нея. Истински майстори са на много полезни дейности — проследяване, лов, оцеляване. Старият смелчага — Високия мъж — бе най-добрият стрелец, когото някога съм виждал. Преди да се захване с мен, не можех да уцеля и стена на обор от десет стъпки.

— След като напусна Черните крака ли започна да се занимаваш с рудодобив?

— Не. Двамата с Мини се заселихте в едно ранчо близо до Вирджиния Сити. Земята беше евтина, а Черните крака ме бяха понаучили на някоя и друга тънкость по отглеждането на коне. — Той се подсмихна. — Що се отнася до говедата, трябваше сам да се справям. Направих доста грешки през първите две години, но накрая му хванах цаката. Справяхме се доста добре, търгувахме предимно с армията.

— И как тогава се оказа тук, в тази усамотена мина?

Вдигнатата черна вежда ѝ подсказа, че е прекрачила границата.

— А ти, докторке? Как стана така, че сега се грижиш за болните стомаси на хората и лекуваш счупени крайници?

— Да си лекар означава много повече от това, което изброи, Данахър.

Той се засмя.

— Повечето от знахарите, които съм срещал, по-скоро биха те довършили, отколкото да те излекуват, но признавам, че когато момичетата се разболяха, бях готов да дам мило и драго, за да намеря доктор. Не бих казал, че очаквах да намеря жена обаче.

— Лекарките не са чак такава рядкост. Първата жена, която е получила докторска степен в тази страна, е била Елизабет Блекуел от Женевския колеж по медицина в Ню Йорк преди четиридесет години. Оттогава стотици жени са завършвали медицина. Даже и в Дивия запад има известни лекарки.

— А защо точно ти?

— Моля?

— Ти си добра жена. Струва ми се, че отдавна някой мъж би трябвало да те е хванал.

— Не започнах да уча медицина, за да си хвана съпруг. Станах лекар, защото това беше единственото, за което мечтаех от дванадесетгодишна възраст. От момента, в който една лекарка — Мери Путнъм, помогна на майка ми след много тежък спонтанен аборт. Тя й спаси живота. Никога дотогава не бях срещала по-компетентен, по-самоуверен и по-загрижен и посветен на страдащите човек. Точно тогава твърдо реших да стана лекар.

— Семейството ти не те ли помисли за откачена?

Оливия направи физиономия, като се сети за реакцията на баща си, когато за първи път бе споделила плановете си.

— В началото — да. Ала познанството им с доктор Путнъм, сега вече доктор Джакоби, понеже е омъжена, промени становището им. Баща ми е светец наистина. Когато най-сетне се убеди, че искам да следвам именно медицина и нищо друго, започна да ме подкрепя с цялото си сърце. Като завърших Корнъл, даде грандиозен прием в моя чест. Кълна се, че беше поканил целия Ню Йорк. После ме финансира, за да специализирам в Париж, в Екол де Медсен. За жалост много американски болници не приемат жени за практика и специализация.

— И никога ли не ти е хрумвало да се омъжиш и да имаш деца?

Оливия се замисли за момент, после отговори честно:

— Всяка жена я спохождат мисли за брак и деца, независимо от амбициите ѝ. Много от лекарките са и добри съпруги и майки в същото време.

Данахър остана мълчалив.

— А какви са твоите амбиции, Данахър? От мината ли смяташ да забогатееш, а после да превземеш света с един удар?

За момент Оливия доби чувството, че денят бе помрачен от внезапно нахлулите тъмни сенки в очите му.

— Вече съм забогатял от тази мина — отвърна най-после той, — ала не достатъчно. Когато това стане, можеш да си сигурна, че ще получа онова, което искам, с един удар.

От израза на лицето му по гърба на Оливия пробягаха тръпки. Запита се дали не беше по-добре да не узнава някои неща за Гейбриъл Данахър.

Продължиха напред в общо мълчание. От време на време Гейбриъл поспираше, за да огледа земята или храстите около пътеката. Оливия го погледна въпросително и той обясни:

— Бруно е минавал оттук. Вървял е по пътеката нагоре. Не бих искал да налетим на него, без да сме подготвени.

— О! — промълви Оливия притеснено.

— Не се безпокой. Изглежда, че се е подвизавал тук доста порано от нас. Отдавна си е отишъл.

Въпреки успокоителните му думи, Оливия забеляза, че Данахър продължава да бъде нащрек. Започнаха да ѝ се привиждат мечки гризли зад всеки дънер и тя подскачаше стреснато и при най-малкия шум.

Към обяд Данахър ненадейно опъна юздите на коня си и се послуша.

— Стой тук.

С пистолет в ръка Гейбриъл отби от пътеката и се упъти към купчина сиви, оголени от ветровете скали. След като огледа изпитателно нещо сред камънака, той пусна предпазителя на пистолета. Оливия прие това като сигнал, че може да се присъедини към него. Побутна коня си с колене напред.

— Какво има?

Данахър дръпна един клон и пред очите ѝ се откри вход на пещера. Слънчевата светлина проникваше навътре дотолкова, доколкото да се видят няколко телца, превърнати в кървави безформени купчинки.

— Изглежда, Бруно е открил бърлога с малки вълчета и си е направил закуска.

— О, миличките!

Пухкавите сиви кожухчета на мъничетата бяха обагрене с кръв. Лапи и главички лежаха извити под неестествен ъгъл. С пропито от кръв тяло и безволно отпуснато краче към тях се зъбеше и святкаше с очички единственото оцеляло вълче.

— Виж го ти него! — възкликна Оливия — Толкова малко, а така смело!

— Да, бива си го — съгласи се Данахър.

— На колко мислиш, че е?

— Няколко месеца. Не повече. — Гейб зареди пистолета си.

Оливия сграбчи ръката му.

— Какво правиш?

— Ще му спестя мъките. Боли го. Така или иначе няма да оцелее.

— Може би майката ще се върне.

— Ако го направи, най-вероятно ще го убие сама или ще го остави да умре от глад. Природата не е нежна майка, докторке. В нея няма място за ранени и слаби.

— Не, Данахър. Недей, моля те.

— По дяволите! Първо коня. Сега пък вълк ли?

— Мърдок вече е съвсем добре.

— Това е вълк! А не кон, който стои мирно и се оставя да бъде лекуван.

— Това е бебе.

— Бебе вълк! Тези зъби, които ни показва, може и да са млечни, но ще свършат същата работа като истинските, ако реши да те довърши.

— Можеш да му направиш намордник.

Данахър свали оръжието.

— Мили боже!

— Богохулстваш ли, Данахър? Как не те е срам!

— Не, моля се за помощ. Докторке, май дъската ти хлопа. Да предположим, че успееш да го закърпиш. Какво ще правиш с един вълк после?

— Щом го излекуваме, ще го пуснем.

— Той никога няма да оцелее, ако го оставим сам. Много е малък, а си няма майка, която да го научи как да ловува.

Тя се поколеба и вече сякаш не бе толкова уверена.

— Ще го задържим? — предложи неуверено.

— Смяташ да гледаш вълк в Ню Йорк?

— Имах предвид да остане при вас. Достатъчно малък е, за да може да бъде опитомен.

— Може би. А може би не. Вълкът не е куче.

Оливия погледна жално вълчето. То бе спряло да се зъби и сега в очите му имаше само болка и страх.

— Не можеш просто така да го застреляш.

Погледът на Оливия бе по-трогателен и от този на вълчето. Данахър поклати глава и смръщи вежди.

— Уф, господ да ми е на помощ.

Тя беше просто една невежа и сантиментална глупачка, но докосваше най-нежните струни в душата му със загрижеността си за всяко страдащо същество и замъгляваше здравия му разум. Изглежда, току-що се бе сдобил с вълк.

Може би точно внимателното отношение на Данахър към уплашеното ранено вълче бе причината да се сринат и последните резерви, които Оливия имаше към него, заедно с нея. А може би му беше простила още преди дни, когато я бе защитил или когато бе придумал Кати да го целуне за лека нощ. Това нямаше значение. В един момент тя просто бе спряла да мисли за Данахър като за грубиян и бе започнала да го оценява като мъж, който я караше да се усмихва, когато бе край него, а понякога и да се залива от смях. През целия й живот бе имало удовлетворение от лични постижения, но много малко смях. Споделеният с Данахър смях бе прекрасно усещане.

Остатъкът от деня премина в бавна езда. Косматият им пациент, който висеше на люлка, завързана за седлото на Лонгшот, имаше нужда от постоянни грижи за раните си, а и самата местност, през която минаваха, сякаш налагаше собственото си темпо — над главите им мудно кръжеше орел, вятърът леко извиваше между клоните на

дърветата, ручейте лениво клокочеха под тънка ледена кора. Оливия откри, че се усмихва почти непрекъснато, макар и представа да си нямаше защо. Данахър също доста се усмихваше, отбеляза тя. Когато го правеше, сякаш цялото му лице се озаряваше. Усмивката тръгваше от очите му и се плъзваше към устните му. Спомни си необяснимата радост, която бе изпитала, когато тази уста я беше целунала, и усети как лицето ѝ пламна. Някой ден, каза си тя мислено, щеше да си спомня за този период от живота си като за временно умопомрачение.

Опита се да се съсредоточи върху болката в схванатите си стави и гръб. Това бе нещо, с което можеше да се справи и чрез него да възвърне чувството си за реалност.

Кати бе убедила себе си, че баща ѝ и докторката са успели да се спуснат към Елхорн. Не беше извършила чак толкова пакости, та господ да я накаже със завръщането на тази жена. Поне така си мислеше. Ето защо сърцето ѝ се сви от разочарование, когато в деня преди Коледа двамата ездаци се върнаха в къщата. Тя бе очаквала само един. Глупавата Елън заподскача така, сякаш изпитваше радост от завръщането на жената.

— Още ли е затворен проходът?

Кати ядно изгледа Оливия, която тъкмо внасяше завивките и докторската си чанта в колибата. Съзнаваше, че вината за затворената пътека не е нейна, обаче толкова ѝ се искаше да се върнат пак към обичайното за тях тримата съществуване, че възможността да обвини някого ѝ доставяше истинско облекчение.

Докато Кривака и баща ѝ се поздравяваха, в душата на Кати се надигаше бурен гняв. Тази натрапница, тази нищо и никаква новачка, тази безполезна жена от Изтока бе по-лоша и от драка, забита в одеялото, скатано на седлото, и от нея бе също толкова трудно да се отървеш. Така беше завъртяла главата на баща ѝ, че той даже не схващаше колко досадна е тя и как само им се пречкаше. И което бе още по-лошо, на лицето на Оливия се изписваше много особено изражение всеки път, щом погледнеше баща ѝ — почти приятелско, сякаш между тях двамата се бе случило нещо, докато ги нямаше.

Жената се усмихна с онази наподобяваща невестулка усмивка и се обърна към Кати, като че ли не проумяваше, че тя по-скоро би я

заплюла, отколкото да говори с нея.

— Донесохме нещо, което сигурно ще ти хареса, Кати. Баща ти ми каза, че винаги си искала да имаш куче.

Гейбриъл се засмя.

— Е, не е точно куче...

— Вече е почти питомен.

— Още е бебе. Почакай, докато кракът му се оправи и порасне.

— Кученце? — попита Кати.

— Вълче — отвърна баща ѝ. — Бруно се е навъртал наоколо тия дни и е убил цялото котило, с изключение на него. Мислех да го застрелям, но Оливия вече бе започнала да го превързва, преди да успея да вдигна пушката.

— Не е вярно. Ти го държеше, за да не мърда, докато го бинтовах.

— По-скоро се опитвах да му попреча да забие зъби в ръката ти.

— Оттогава не се е и опитвал да хапе.

Данахър ѝ намигна.

— Изчакай да видиш какво ще стане, като ти види гърба.

— Ще трябва да ти дадем ново име — заяви Кривака. — Жената, която ходи с вълк.

— Голяма уста ѝ подхожда повече — каза Гейб.

Душата на Кати се раздвояваше между любопитство за вълчето и яд, че говорят за нещо, което баща ѝ бе споделил с тази жена, вместо да го изживее с нея. Любопитството победи.

— Къде е вълчето?

— Привързано за седлото на баща ти — отвърна Оливия — Ще трябва да му нагласим легло до огнището.

— Да не смяташ да замъкнеш този вълк в къщата ми и да се грижиш за него като за другите си пациенти? — В гласа на баща ѝ се долавяше повече присмех, отколкото раздразнение, отбеляза Кати, а и погледът, който Оливия му отправи изпод спуснати клепки, бе по-скоро дяволит, отколкото гневен. Гейб се изсмя. — Да, май наистина ще го направиш.

Баща ѝ съвсем нямаше да е толкова благосклонен, ако тя, Кати, искаше да вземе вълк в къщата. Готова беше да се обзаложи.

Бурният гняв на Кати се поуталожил при вида на вълчето, което тя нарече Хънтър, след като Оливия не бе достатъчно предприемчива да

го кръсти сама. Баща ѝ и Кривака сковаха кутия с високи стени, за да не може зверчето да излиза от нея, а Елън и Оливия застлаха дъното ѝ с борови иглички и листа. Кати не успя да се престори на безразлична, както ѝ се искаше, защото малката сива муцунка с вирнат нос и щръкнали уши ѝ допадна повече, отколкото чувството на омраза, което се опитваше да подклажда в сърцето си.

Преди да си тръгне, Кривака седна до кутията, за да наблюдава как Кати ще нахрани вълчето с парченца месо. Само за няколко минути зверчето свикна да поема храната, без да хапе пръстите, които му я подаваха. Малкият умник вече взимаше внимателно парченцата едно по едно.

— Умно пале — установи Кривака, като го гледаше. — Животът му не е това, което е бил, но той го приема.

Кати вдигна очи и видя, че Кривака вече не гледа към вълчето, а към нея.

— Твоят живот не е вече такъв, какъвто беше — каза той тържествено, — и ти трябва да си умна като вълчето, Бяла кобила.

— Какво искаш да кажеш?

— Много добре знаеш.

— Моят живот няма да се промени. Не и докато с татко и Елън не си тръгнем оттук, за да се разправим с Ейс Кандлис.

— Ако вълкът бе отказал да се приспособи, досега щеше да е мъртъв.

Кати прехапа долната си устна.

— Катерицата ми каза веднъж, че внучката ѝ била по-упорита и от бизон.

Кати се усмихна, като си представи сбръчканото лице на старата жена, съсредоточена да изучава старите възли и да тълкува сънищата си.

— Кажи на баба, че много малко хора дръзват да се захванат с упорити бизони.

— Вече няма бизони — напомни ѝ Кривака.

След тези пророчески думи индианецът я остави сама с вълчето.

Същия следобед той се упъти на север въпреки отчаяните, молби на близначките да остане за Коледа. Този път щеше да поеме към зимния бивак на Бизонската гърбица, чиято сестра имаше дъщеря, наречена Пороен дъжд.

— Конегледача ми напомня, че един мъж не може без жена —
заяви той.

— Аз ли ти напомням? — Баща ѝ едва не се задави.

— Пороен дъжд е добра жена. Не е много млада, не е и много
стара. Не толкова умна, колкото Голяма уста. Не се сопка.

— Не съм ти напомнил за нищо! — настоя баща ѝ.

Кривака само се подсмихна и пое по пътя си. След неговото
тръгване Кати се почувства изоставена. Индианецът я разбираше.
Невинаги се съгласяваше с нея, но поне я разбираше. И баща ѝ я бе
разбирал някога, но откакто се бе появила тази жена, той нямаше
време да мисли за Кати и за нейните чувства. А Елън бе преминала във
вражеския лагер. Тя мислеше, че докторката е „истинска дама“, както
беше отвърнала последния път, когато Кати се бе оплакала от
недостатъците на тази натрапница. Собствената ѝ сестра се бе оплела в
мрежите на тази жена.

Кати прекара следобеда, поправяйки покрива на курника.
Зачукването на пирони успокои донякъде нервността ѝ, но само
донякъде. Когато дойде време за вечеря, в гърдите ѝ още имаше
болезнена гневна топка, която потискаше духа ѝ. Топката се стегна
още повече, когато баща им каза, че целия следобед е учил Оливия да
стреля. Те бяха прекарвали половината ден в стрелба по мишена и не я
бяха поканили да се присъедини към тях! Кати бе изненадана, че
жената изобщо знаеше кой край на пушката е цевта, а когато баща ѝ
спомена, че Оливия имала природен усет за боравене с оръжие, Кати
не можа да се сдържи и изсумтя.

— Какво беше това, Кати? — попита баща ѝ с глас, който не
предвещаваше нищо добро.

— Нищо.

— Може би утре ще научиш Оливия на някоя и друга тънкост в
стрелбата.

— Имам работа.

— Утре е Коледа — напомни ѝ Гейб с усмивка. — Мисля, че
можеш да зарежеш работата и да се позабавляваш.

— Да гледам някаква си новачка да не се застреля? Ха, ама че
забавно ще бъде! И за какво ѝ е да се учи да стреля?

— Държиш се грубо, Кати.

— О, по дяволите! Тя може и да ви е завъртяла главите на вас двамата, та да ѝ играете по свирката, но на мен не.

— Каква муха ти е влязла в главата, миличка?

— О, не! — почти изкрещя Кати на баща си напълно вбесена и объркана от чувствата, които я задушаваша. — Каква муха ти е влязла на теб?

— Мисля, че трябва да си легнеш и да поразмислиш върху държането си.

— Чудесно! Тази маса и без това е претъпкана!

Като се качи в нишата, изпита известно облекчение, макар че изразът върху лицето на баща ѝ я накара да се почувства зле. Чу как долу си мърморят нещо и се досети, че говорят за нея. Нека си плямпат! Не ѝ пукаше. Облече бархетната си нощница и се сви в тъмното под завивките, като с цялото си сърце желаше нещата да станат такива, каквито бяха, преди двете с Елън да се разболеят, а още по-добре — преди майка им да умре. Кати си спомни как Ездачката им разказваше коледни приказки на Бъдни вечер. Тя подхващаше някоя от чуждоземните истории, които бе чувала от мисионерите в резервата, преместваше действието в Монтана и използваше като герои хора от народа си. Щом свършеше историята, майка ѝ разказваше една от легендите на племето за Напи: старецът, който сътворил света от топка кал, а после взел скали, за да направи планините, прокопал речните долини, създал всички животни и птици, изваял човешките същества и повелил как да живеят.

Звукът от стъпки по стълбата прекъсна спомените на Кати за отминалите времена. Някой седна на ръба на леглото ѝ.

— Кати?

Една ръка кротко докосна рамото ѝ — Оливия. След като дни наред се беше грижила за нея, Кати лесно разпозна докосването ѝ.

— Махай се.

— Не сме искали да те пренебрегнем този следобед, Кати. Мислехме, че си заета с курника.

— Остави ме на мира. Изобщо не ми пука какво си правила този следобед.

— Не бива да слушаш подмятанията на Кривака за мен и баща ти, Кати. В тях няма и капка истина. А и да имаше, даже и ако баща ти

се ожени повторно някой ден, това няма да означава, че те обича по-малко.

— Върви си. Не искам да говоря с теб.

Тя чу въздишка. Тежестта се вдигна от леглото и стъпките слязоха надолу по стълбата.

Следващият ден се очертаваше да бъде сив и мрачен още от заранта и беше в пълно съзвучие с настроението на Кати. Баща ѝ влезе рано в мината с обещанието, че ще дойде навреме за коледния обяд и размяната на подаръци. Оливия и Елън се въртяха около вълчето, което бе прегризало превръзките си през нощта, и бяха погълнати от обсъждането как да опазят ранения мармот, който живееше в кутия в другия край на стаята. Кати се запъти сама към гората, за да заложит капан за зайци. Искаше ѝ се тази зима да има на главата си топла шапка от заешка кожа и със сигурност никак не желаше да се мотае из къщи с Елън и тази жена.

Когато два часа по-късно се завърна у дома, бе пресрещната от Елън, която тичаше като обезумяла откъм мината с моравочервено лице, запъхтяна до изнемога.

— Кати! Мината!

— Какво?

Елън си пое дъх.

— Мината! Затрупана е. Татко... — едва промълви тя. — Татко е вътре.

13.

Прахът, който още не бе улегнал в близост до отвора на тунела, почти закри от очите на Оливия близначките, които бързаха нагоре по пътеката. Кати беше начело, а Елън се опитваше да не изостава. В едната си ръка Кати държеше два заека, а в другата стискаше няколко примки. Момичето ги хвърли на земята и веднага се устреми към входа на мината.

— Не, няма да влизаш! — Оливия препречи с тялото си отвора. Кати я бутна настрана. Оливия се стрелна към нея и я прикова към подножието на хълма. — Никакво влизане вътре. Там още падат скали. Чувам ги.

— Моят татко е вътре!

— Като влезеш вътре и се претрепеш, няма да му помогнеш!

Елън, по чиито бузи сълзите оставяха кални дири стигна, препъвайки се, до тях и сграбчи ръката на Кати.

— Той може да е още жив. Всичко стана преди секунди.

— Вие тук ли бяхте? — попита Кати мрачно.

— Тъкмо се изкачвахме с обяда на татко по пътеката, когато се случи. Земята се разтреса и от отвора изригна прах, както когато татко гърми с динамита. О, Кати! Какво ще правим?

— Вие двете, успокойте се! — Оливия трескаво се опитваше да измисли някакъв план. Както ставаше винаги когато имаше някакъв спешен случай, мисълта ѝ не се поддаде на емоциите, а остана трезва и бърза, без да изпада в истерия. В колежа по медицина и в клиниката в Париж бе известна с хладнокръвието си в напрегнати ситуации. Това тук не беше по-различно — един човешки живот бе поставен на карта. Сега бе моментът да мисли бързо и ясно. По-късно можеше да се строполи на земята и да ридае.

Земята пак затрепери и от отвора на тунела изригна нов облак прах. Елън изпищя.

— Не е свършило! О, боже! Моля те, не позволявай това да се случи!

Кати се опита да се отскубне от ръцете на Оливия. Тя здраво я разтърси.

— Не бъди глупава, Кати. Имам нужда от помощта ти тук.

— Татко!

— Ще го измъкнем. Мислете. Баща ви има някакъв начин да се свързва с Кривака. Какъв е той?

— Лампа на големия бор. Но Кривака се упъти към зимния бивак на Бизонската гърбица. Прекалено далеч е и няма да може да види сигнала.

— А наблизо има ли други миньори, които биха могли да помогнат?

— Не. Никой няма.

Ама че работа! Нямаше как да изпрати и някой за помощ в Елкхорн. Когато Джебейдиа и Слим си бяха тръгнали, бе мислила, че не желае никога повече да ги среща. А сега би дала десет години от живота си само да ги видеше да се появяват в края на пътеката.

— Кати, иди до къщата и донеси всяка лопата, кирка, лост или гребло, които намериш. Също и количката. Елън, ти намери чиста риза, която да можем да разкъсаме за превръзки, и вземи чантата ми. Освен това и лампи. Хайде, бързо.

Момичетата се поуспокоиха, щом вече имаха с какво да се захванат, но Оливия усети как гърлото ѝ се стяга в клещите на отчаянието. Представата за Данахър, зазидан някъде в мрака, заплашваше да я хвърли в паника. Той може би се задъхваше от недостиг на въздух, може би лежеше премазан, изгубил сваят от болка, погребан жив и очакващ бавна и мъчителна смърт. Щяха ли да успеят да си проправят път през отломките или пред очите им щеше да изникне непоклатима скала, която да ги принуди да чакат и да страдат, като знаят, че вероятно някъде там той умира бавно, а те не могат да направят нищо?

Кати докара количка, две лопати, кирка, лост и два чифта груби работни ръкавици. След минути се появи и запъхтяната Елън, понесла лекарската чанта на Оливия, два фенера и риза.

Оливия нахлузи единия чифт ръкавици.

— Елън, ти остани тук и накъсай ризата на ленти.

— Искам да копая.

— Не бива и трите да копаем едновременно. Засега нещата, изглежда, се успокоиха, но може да има ново срутване и тогава няма кой да иде за помощ.

Оливия не знаеше къде би могла да иде за помощ Елън, но поне можеше да опита.

— Запали единия фенер и го сложи на бора. Може да имаме късмет и някой да го види. Двете с Кати ще вземем другия.

В тунела въздухът бе наситен с прах. Оливия имаше чувството, че плуват в него. Мината бе затрупана до средата на тунела със скали и пръст.

— Татко! — извика Кати към стената.

— Гейбриъл! Чуваш ли ни?

Никакъв отговор. Кати гледаше срутването с разширени от ужас очи. Оливия не си спомняше малката вироглавка някога да е изглеждала по-крехка.

— Ще копаем. — Оливия се опита да придаде бодрост на гласа си. — Сложи лампата на земята и ми помогни да преместим количката ето тук. Внимавай с тази кирка. Не ми се ще да те изкарвам с количката от мината.

— Количката ще е за татко, нали? Ти мислиш, че е мъртъв.

— Не знам в какво състояние е той, Кати, но няма да успеем да го носим двете, ако не може да ходи.

Копаха, викаха, пак копаха. Стената не бе толкова плътна, колкото Оливия се страхуваше, че може да бъде. С помощта на лопатите и кирката напредваха бързо. Но ако срутването продължаваше до края на тунела, нямаше никаква надежда.

Оливия нямаше представа колко време бе минало. Не след дълго раменете я заболяха от напрежение. Въпреки ръкавиците, ръцете ѝ се израниха. Гърлото ѝ пресъхна от пропития с пръст въздух и непрестанното викане, на което никой не отвръщаше. До нея Кати пръхтеше от усилие да размества камъни и да дълбае и Оливия усети, че и тя самата издава подобни нецивилизовани звуци.

Това нямаше значение. Нищо нямаше значение. Единственото важно нещо бе да открият Данахър. Мисълта да го оставят тук, погребан под скалите, а зелените му очи невиждащо да се взират във вечния мрак на това дяволско място, накара сърцето ѝ да тръпне от болка — болка, която тя бе убедена, че ще остане в душата ѝ до края на

живота ѝ. Докато копаеше, Оливия откри, че се моли, макар винаги да бе смятала, че господ възнаграждава положени усилия, а не молитви. Щом усилията не бяха достатъчни, щом задачата бе непосилна, единствената ѝ надежда оставаше да се случи чудо.

Оливия бе така погълната от работата, че не забеляза кога трескавото пръхтене на Кати се бе превърнало в плач. Тя се бе свлякла на земята, изтощена и нещастна.

— Не мога! — ридаше момичето — Н-не можем да го прокопаем.

— Почини си, Кати.

Детето изхленчи нещо неразбрано и хвана главата си с ръце.

Оливия продължи да работи на фона на сподавените ридания на Кати. Успя най-сетне да освободи един доста голям отломък, който се търколи, повличайки след себе си малки камъни и пръст. Щом прахът слегна, колкото да може да вижда през него Оливия вдигна лампата и откри празно пространство от другата страна.

— Гейбриъл! Чуваш ли ме?

Беше викала същите тези думи стотици пъти през последните часове. Този път след ехото от думите ѝ дойде дългоочакваният отговор.

— Оливия?

— Гейбриъл!

— Татко! — изпищя Кати.

— Гейбриъл, къде си?

— Заклещен от това проклето срутване, ето къде!

Вълна на облекчение заля Оливия и тя усети такъв пристъп на слабост, че едва успя да вдигне лопатата. По лицето ѝ потекоха горещи сълзи. Чудото бе станало. Щом Данахър ругаше по този начин, значи не бе сериозно ранен.

Кати сграбчи лопатата, която безволно висеше в омекналите ръце на Оливия, и нападна камъните като малък демон. Бързо разшири пролуката дотолкова, че да могат да се промушат през нея. Оливия взе фенера и я последва. Данахър лежеше, облегнат на една скала. Единият му крак бе заровен под мръсотия и дребни камъчета.

— Тате! Добре ли си?

Данахър се смръщи. Мъждивата светлина очерта тъмночервена ивица, която започваше от линията на косата му и стигаше до яката на

ризата му.

— Мисля, че съм добре. Успях да стигна само дотук след първото срутване. Започнах да копая, когато второто запрати няколко скали върху мен. Току-що дойдох на себе си.

— Нека те прегледам — твърдо заяви Оливия, която отново се бе превърнала в хладнокръвен лекар. — Кати, дръж лампата по-високо.

Раната малко над дясното му слепоочие бе причината за кръвта, но за щастие не беше дълбока.

— Можеш ли да движиш крайниците си? Има ли нещо счупено?

— Не мога да движа крака си.

— Кой от двата?

— Този, на който си седнала.

— Какво? Аз не съм... О, да, така е. — Тя припряно се отмести.

— Извинявай. Мислех, че е купчина камъни.

— Сега вече мога да го движа. — Той се засмя и мръсотията по лицето му се напука и образува бледи като паяжина линии.

Тя едва не извика при този опит за шега.

— Дръж се сериозно! Нещо друго? Ребрата? Пръстите?

— Не мога да движа ребрата си.

— О, по дяволите, Данахър!

Оливия набързо, но щателно го прегледа, за да се убеди, че шията, гръбнакът и ребрата му са здрави.

— Тате, мислехме, че си мъртъв!

— Знаеш ли, Кати, един ирландец не може да бъде довършен така лесно от някакво си малко срутване. Но въпреки това съм ви безкрайно благодарен, че дойдохте да ме измъкнете. — Гейб погледна Оливия. — Нещо май наистина те е уплашило, щом си се решила пак да се навреш в този тунел, докторке. Не знаех, че скривалището ми означава толкова много за теб.

Пръстите ѝ замряха, както опипваха ребрата му. Това, което бе казал, бе самата истина. Нито за миг не се беше сетила за предишния си страх от тунела. До този момент.

— Бих искала да не го беше споменавал, Данахър.

За нейна изненада дланта му покри ръката ѝ, която беше на гърдите му.

— Кой ще има по-голяма нужда от помощ на излизане, миличка? Ти или аз?

— Не ѝ се присмивай, татко! Ако не беше тя, сега щях да съм затрупана от второто срутване, а Елън щеше да се щура обезумяла напред-назад.

Данахър се усмихна.

— Така ли?

Кати погледна Оливия засрамено.

— Освен това тя продължаваше да копае, когато аз спрях и плаках.

— Интересно. Изглежда, че и двамата май дължим живота си на докторката, а?

— Да-а. Май е така.

— И не си мислете, че ще опростя дълга и на двама ви, но смятам, че е време да се измъкваме отук. Можеш ли да ходиш, Данахър? — Оливия се опита да говори, без гласът ѝ да трепери, ала стените отново я притискаха и тя се чувстваше така, сякаш не ѝ достигаше въздух.

— Мога да вървя. — Клатушкайки се, Данахър се изправи на крака. Обгърна я с една ръка, привидно търсейки подкрепа, но Оливия усети как неговата сила се предаде на нея. Каква ирония! Уж тя бе спасителката, а всъщност той я подкрепяше.

— Спомни си ливадата — прошепна ѝ той, когато Кати пропълзя през дупката, — и дивите цветя, и поточето.

Оливия си пое дълбоко дъх и си представи поляните, които бяха видели на връщане към къщата. Потокът, който устремно клокочеше сред камъните, орелът, който бавно кръжеше над главите им онзи ден. Всички тези прекрасни неща заедно с факта, че Данахър е жив. Данахър беше жив. Стоманената му ръка я подкрепяше, топлият му дъх кърдеше косите на тила ѝ. Страхът ѝ бавно изчезна.

Набързо приготвеният коледен обяд бе тих, но за сметка на това щастлив. Близначките бяха изтощени. Гласът на Елън беше прегракнал от викане в тунела. Кати дремеше над чинията си и само човъркаше храната. Оливия откри, че едва успява да държи очите си отворени. Най-жизненият човек на масата бе онзи, който можеше да загине, както бе заявила Оливия, щом излязоха от мината.

— Нали няма да влизаш повече вътре? — бе възкликнала Оливия, когато Данахър заяви, че срутването открило нова част от сребърната жила.

— А какво друго да правя?

— Да работиш нещо, което не е свързано с вероятността да бъдеш погребан под тонове скали!

— Е, да, навремето се опитах да се грижа за ранчо и да се занимавам със земеделие и трябва да ти кажа, че това занимание се оказа далеч по-опасно от работата в рудника.

Усмивката му изобщо не беше весела, но Оливия не можеше да си представи колко сериозно говори той в момента.

— Не мисля, че поомачкването на някой и друг крак от крава може да бъде по-опасно от срутването на мина над главата ти.

Данахър просто поклати глава и се усмихна. Привидно той приемаше това доближаване до смъртта много леко и все пак бе малко разсеян и замислен. Щом влязоха в къщата, отхвърли всичките й опити да го прегледа, преди момичетата да се нахранят и измият. Докато близначките клюмаха над чиниите си, а Оливия едва човъркаше храната си, Данахър ядеше с апетит и непрестанно я подкачаше за необоснованите й страхове относно мината. Срутвания се случвали много рядко, уверяваше я той. Освен това, ако човек искал да натрупа пари, като човърка земята, трябвало да поеме риска и тя да му отвърне със същото.

Определено се налага да го вразумя, реши Оливия.

Размениха си подаръците след вечеря — цветни панделки и ментови бонбони за Кати и Елън, шапка от заешка кожа за Данахър. Кати бе уловила животното, а Елън я беше ушила, а Оливия получи прекрасно оформен самороден къс сребро от мината.

Странно, но това бе една от най-хубавите коледи, които тя си спомняше. Топлото отношение на момичетата към нея имаше много по-голямо значение от всеки подарък, който би могла да получи. Когато бе прокопала проход през скалите, за да спаси Данахър, Оливия си бе проправила път и към сърцето на Кати, бе разбила враждебността й, защото през цялата вечер очите на момичето й бяха изпращали мълчаливи погледи на благодарност и признателност.

Близначките охотно се отправиха към леглата си, щом чиниите бяха измити. Твърдо решена да не му се даде този път, Оливия взе

медицинската си чанта и се упъти към мястото, където седеше Данахър.

— Ще ми позволиш да те прегледам сега.

— Така ли?

— Да.

— Както винаги, лекарка до мозъка на костите си.

— Какво друго бих могла да бъда?

— Това само ти можеш да кажеш, предполагам.

— Съблечи си ризата, ако обичаш.

— Да, мадам.

Като се имаше предвид какво можеше да се случи, Данахър се бе отървал изключително леко. Малки драскотини и охлузвания, разранени кокалчета от копаенето, повърхностна рана и цицина на главата и две натъртени ребра. Той мълчаливо понесе подстригването на косата около раната и зашиването на прореза — нещо напълно нетипично за него. Оливия се питаше дали ударът по главата не бе причинил повече увреждания, отколкото се виждаше на пръв поглед.

— Без обичайното хленчене, Данахър? Смятах, че не си от тези, дето понасят болката мълчаливо.

— Предполагам, днес просто изпитвам благодарност, че съм оцелял.

— Много разумно отношение. Не мислех, че си способен на това.

— Способен съм на доста неща, за които нямаш и представа.

Тя изчисти и последните остатъци от кръв около защитата рана и огледа работата си на светлината на лампата.

— Изглежда, че ми е съдено непрекъснато да те закърпвам, Данахър. Ако не спреш да предизвикваш себеподобните си и Майката Природа, няма да доживееш до дълбока старост.

— Ще се опитам да запомня думите ти.

— Имаш две натъртени ребра. Сигурно си запознат с процедурата при такъв случай. Искаш ли аз да ги превържа?

— Да.

С известна изненада Оливия накъса платното, което Елън бе донесла за превръзки, на широки ивици, накара Данахър да държи единия край и започна да го обвива с тях.

— Ще стане по-бързо, ако се изправиш на крака.

Той стана.

— Не мисля, че ребрата са счупени този път. Прекалено стегнато ли е? Боли ли?

— Не. Причината да те помоля да ме превържеш бе да те накарам да ме обгърнеш с ръце.

Тя се засмя.

— Не се шегувам.

Нещо в тона му я накара да изпита моментен пристъп на страх, но едновременно с това и вълна от нещо непознато и вълнуващо. Прииска ѝ се да хвърли бинта и да отстъпи назад извън досега му, макар да не беше привършила с превръзката.

— Ти винаги се шегуваш.

— Не. Сериозен съм, както никога.

Ръцете му бяха разперени встрани, за да може тя да го превърже, но в този момент дланите му обхванаха раменете ѝ.

— Какво...

Притесненият ѝ въпрос бе заглушен от устните му, които се впиха в нейните. Съпротивата ѝ угасна бързо, щом ръцете му я обгърнаха и притиснаха до тялото му. Неговото ухание, топлината му, потъркването на наболата му брада по кожата ѝ, гладните му устни, поглъщащи нейните — всичко това я потопа във вихър от желания, на които нямаше сили да се противопостави.

Дръпна се назад, опитвайки се да възвърне равновесието си. Устните му жадно се плъзнаха от основата на шията към ухото ѝ.

— Данахър...

— В мината ме наричаше Гейбриъл. — Топлият шепот в ухото ѝ изпрати по цялото ѝ тяло прилив от разнообразни усещания. — Наричай ме Гейбриъл.

— Гейбриъл...

Той вече разкопчаваше корсажа на роклята ѝ. Тя се опита да му каже да спре тези глупости, но устните ѝ не се подчиниха. Дланта му се промъкна под роклята и бельото ѝ и обхвана голата ѝ гърда. Загрубялата му ръка се търкаше в нежната ѝ кожа, без да причинява болка, и събуди у нея отдавна потънали в забвение чувства и помисли. Дишането ѝ се забави от това опасно отпускане, главата ѝ се изви назад, сякаш бе прекалено трудно да задържи изправена тежестта ѝ. Той притисна устни към шията ѝ.

— Близначките...

— Спят като пънове.

Като последен опит да възвърне здравия си разум Оливия се опита да отстъпи назад, за да се освободи от ласките му. Една-единствена малка стъпка и гърбът ѝ се опря в стената. Нямаше къде да избяга от ръцете, които трескаво откопчаваха и останалите копчета на роклята ѝ от деколтето до подгъва.

— Гейбриъл — прошепна тя, — не бива да правим това.

— Напротив.

— Аз не съм... не съм... — Тя щеше да използва изтърканото оправдание, че не е този тип жена. Но изглежда, че беше именно този тип. Цялото ѝ тяло бе възбудено от желание и между бедрата ѝ се бе събрала болка и влага, която показваше от какво точно има нужда. Готова бе да предаде добродетелта и девствеността си на това докосване, което би утолило сладката тръпнеща болка.

— Знам, че не си този тип жена — каза той, сякаш четеше мислите ѝ. — Ти не си жена, която един мъж би могъл да обладае, а после да си тръгне. Ти си жена, която плете мрежи, невидими за мъжа, докато не се опре в тях. Тогава мрежите прилепват, държат здраво и не пускат, независимо колко силно се опитваш да се отърсиш от тях.

Роклята ѝ се плъзна на пода и дланите му свободно пробягваха по долната ѝ роба, изследвайки извивките с интимност, от която кожата на Оливия пламна. После той хвана двата края на ефирния плат и ги опъна силно над гърдите ѝ, докато набъбналата им плът и настръхналите им зърна не се очертаха ясно през материята.

— Господи и свети Патрик^[1], та ти си красива, Оливия Барън! Как съм могъл да не го забележа, когато те видях за първи път?

Дланите му се плъзнаха надолу по страните ѝ, опъвайки тънкия плат, за да очертаят талията, корема, ханша и бедрата ѝ.

— Ти си дяволски красива.

Той посегна към връзките на корсажа ѝ, последната преграда между нея и безкрайната уязвимост. Ненадейно изплашена, тя прихвана ръцете му и ги отдалечи от себе си.

Без да се обезпокои, Гейб ѝ се усмихна. На светлината на лампата зелените му очи изглеждаха изпъстрени със златни точки.

— Ти държиш на мен, докторке. И желаяш това колкото мен.

Тя отвори уста, за да отрече, но от нея не излезе нито звук. Вероятността да го изгуби днес я бе накарала да проумее колко много наистина държеше на него.

— Ти си от тези жени, които лека-полека покоряват мъжа, и си ме обсебила така, че зад всяка мисъл в съзнанието ми стои твоят образ. Във всичките ми сънища присъстваш ти.

Едната от ръцете му се отскубна от хватката ѝ и се притисна към гърдата ѝ. Топлината и прогори пътека през тялото ѝ чак до пръстите на краката.

— Днес в мината проумях някои неща. — Палецът му лениво кръжеше около зърното ѝ, а очите му сякаш се вираха направо в оголената ѝ душа. — Открих, че ме обичаш.

Тя се опита да отрече тези глупави мисли, но той я накара да замълчи, поклащайки глава.

— И аз самият дълго и мъчително се вирах в очите на смъртта и открих, че животът е безценен, че животът е кратък и само един глупак не би посегнал, за да вземе това, което желае и от което има нужда. А аз желая и се нуждая от теб толкова много, че ще изгоря в пламъци, ако не те имам.

Сега и двете му ръце я милваха, притискаха я към стената, повдигаха и обгръщаха гърдите ѝ. Тялото му се притискаше към нейното, завладяваше я и когато главата му се приведе, за да поеме с устни едното ѝ зърно през тънката памучна материя, Оливия си помисли, че е изгубила твърдата почва под краката си.

Гейб я занесе до леглото, дръпна завесата и я съблече напълно. Гола, но без да изпитва срам, Оливия лежеше между разтворените му крака под изгарящия поглед на очите му. Почувства се немощна като коте, силна като лъвица, безпомощна, надарена с неподозирана власт, уплашена и въодушевена едновременно. Видя как мускулите на челюстта му се стегнаха, щом погледна към наградата си, долови потръпването на чувствено очертаните му устни и затрудненото повдигане и спускане на гърдния му кош. Желаяше го повече, отколкото бе желала нещо през живота си.

С бавни движения, сякаш едно прибързване би причинило катаклизъм, Гейб съблече ризата си и вълнената фланела. Зае се с колана и панталона си и като го пусна надолу, разкри внушителния белег на пола си. След като отхвърли всичко от себе си, той коленичи

на леглото като гол Аполон с широки рамене, малък таз, жилести бедра и неприкрито желание.

— Красив си — прошепна тя.

Той се засмя.

— В такъв случай двамата си пасваме идеално.

Гейб разтвори широко бедрата ѝ, а тя не му се противопостави.

Той се намести навътре и я облада. Болката беше само една малка част от екстаза, от прекрасното чувство за завършеност и съвършено сливане.

— Обвий с крака кръста ми, любима. Така е добре.

Тя простена, щом той проникна още по-дълбоко в нея.

— Ти си като коприна отвътре, Оливия. Гореща влажна коприна и аз напълно ще се побъркам, ако трябва още да се сдържам.

Оливия се раздвижи под него с инстинкт, който не знаеше, че притежава. Той се задъха, отдръпна се, после пак се хвърли напред.

Тя го обхвана по-здраво.

— Още. Моля те, още.

Отново и отново, по-бързо и още по-дълбоко нахлуваше той. Тя се притискаше към него, всяка фибра на тялото ѝ бе в хармония с него, тръпнеше около тялото му до мига, в който с един стон и последен мощен тласък Гейбриъл не я запрати заедно със себе си сред изригващата лава на насладата. Мускулите на бедрата му запулсираха в отчаяния ритъм на освобождението. Сякаш цялото ѝ тяло затръпна около точката, в която бе споена плътта им. Благословените спазми я извисяваха все по-високо, докато не надмина и звездите и не се потопи в прегръдките на благодатната тъма.

Оливия се събуди от нечий студен нос, притиснат към лицето ѝ, и топъл, влажен дъх. Отвори очи и се взря в един жълт поглед. Главата на Хънтър се бе промушила в процепа между завесите. Езикът му се показваше палаво и на лицето му бе изгряла вълча усмивка.

— Какво правиш извън кутията си, ти, малки дяволе? — прошепна тя.

Хънтър примигна невинно.

— Мисля, че трябва да те върна обратно, бебчо, преди да си решил да си направиш среднощна закуска от мармота на Елън.

Оливия спусна крака от леглото и тъпата сладка болка между краката ѝ недвусмислено ѝ напомни за нощните събития. Погледна към Данахър, който спеше дълбоко.

— Хайде — прошепна на вълчето и взе едно одеяло от леглото, за да прикрие голотата си.

Хънтър не протестира по никакъв начин, когато тя го намести обратно в кутията. Оливия се замисли как да укрепи стените на убежището му така, че вече да не може да излиза, но в следващия момент осъзна колко абсурдно бе да стои посред нощ боса на студения под и да се чуди как се строи по-добра клетка за вълк. Съзнанието ѝ охотно поемаше в която и да е посока, стига тя да не водеше към Гейбриъл Данахър и невероятното им сближаване. А трябваше да мисли именно за това. Винаги досега бе гледала действителността право в лицето.

Пъхна в камината нова цепеница и загледа как тя постепенно пламва, после придърпа стола си до огъня и седна. Смяташе люлеещия се стол за свой, защото бе прекарала толкова много нощи в него, както трябваше да направи и тази нощ. Но станалото — станало, нямаше как да го промени с каквито и да е съжаления и угризения, а Оливия изобщо не бе сигурна, че ги изпитва. Докато гледаше пламъците, пред очите ѝ ясно изникваха райските наслади, които ѝ бе показал Данахър. Съблазняване — тази дума винаги ѝ бе звучала грозно, но това, което беше станало в действителност с нея, с тях двамата, далеч не беше грозно. Половият акт не бе тромавият, неприятен и объркан процес, описан в учебниците ѝ по медицина. Нито пък приличаше на припряното, нелепо опипване на тъмно, което си беше представляла. В действителност бе нещо, което не подлежеше на описание, поразтърсващо, отколкото бе предполагала, особено извършено с възлюбения.

Оливия въздъхна и скри лице в шепите си. Как можа да се влюби в този мъж? Мъж, за когото всъщност нищо не знаеше. Мъж, който никак не се вписваше в начина ѝ на живот и от когото я отделяха цели светове. Може би това бе само мимолетна лудост, но в момента тя изглеждаше дълбоко вкоренена. Бе раснала и набирала сили, без тя да разбере, и сега, изглежда, направляваше сърцето ѝ.

На рамото ѝ се отпусна ръка и я накара стреснато да подскочи.

— Аз съм — чу гласа на Данахър зад гърба си, — не исках да те плаша. — Той започна да масажира раменете, после зарови пръсти в косата ѝ, която падаше назад като планински водопад. — Да не обмисляш начини за отмъщение на разбойника, който те е съблазнил?

Тя се усмихна и отпусна глава на гърдите му.

— Е, да, наистина си мисля за разбойника. Но едва ли е свързано с отмъщение.

— Няма да кажа, че се извинявам, съкровище. Понеже съм разбойник до мозъка на костите си, те искам още в този момент.

— Бил ли си някога влюбен, Гейбриъл?

— Да.

— В жена си?

— Да. Когато загубих Мини, мислех, че животът ми е свършен. Ако не бяха момичетата, бих умрял с удоволствие.

— А мен обичаш ли ме? — Въпросът беше дързък, ала Оливия не смяташе, че е време да играят на криеница. Тя не знаеше нищо за любовта. А започваше да си мисли, че изобщо не познава и живота като цяло. Но знаеше, че жените и мъжете по-често изпитват похот, отколкото любов, и за нея бе много важно да научи дали нощните прегръдки се бяха родили от нещо повече от животинско желание.

Той се поколеба за миг, който ѝ се стори цяла вечност, после отговори с тих глас:

— Да, Оливия. Обичам те. Каквото и да означава това за теб, наистина те обичам.

Тя въздъхна, щом пръстите му притиснаха слепоочията ѝ.

— Не знам какво значи това. А ти?

— И аз — отвърна той през смях, — но ти искаш да разбереш, нали, съкровище? Както те познавам, няма да мирясаш, докато не го анализираш и не го изследваш до най-малките подробности. — Ръцете му се плъзнаха надолу към гърдите ѝ. През тялото ѝ премина трескава тръпка и тя простена от удоволствие. — Защо не престанем да търсим каквото и да било смисъл и просто не приемем времето, което ни е дадено?

— Това звучи доста хедонистично^[2].

— По-скоро практично.

Оливия със сигурност не бе съгласна с тази философия, но ръцете му вливаха магия в тялото ѝ и мислите отстъпиха пред

желанието.

— Да се връщаме в леглото, докторке. Ще замръзнеш тук, а аз пламтя от познатата от памтивека похотливост.

Тя не протестира, когато той я вдигна и понесе към леглото. Дюшекът още пазеше аромата и топлината на тялото му и студената ѝ кожа бързо се сгря, щом Гейб я притисна под себе си. Краката ѝ инстинктивно се разтвориха, за да го приласкаят и тя усети устните му да се разтварят в усмивка близо до лицето ѝ.

— Обичам те, докторке. Толкова те обичам, че чак ме боли.

Останалото ѝ го показва тялото му.

[1] Свети Патрик — покровител на Ирландия и народа ѝ. — Б.пр.

↑

[2] Използва се за човек, който признава удоволствието, насладата за цел и висше благо в живота. — Б.пр. ↑

14.

Сутринта нахлу в уютната им обител с ярките лъчи на слънцето и аромата на цвърчащ бекон. Оливия неохотно се отказа от приятната летаргия на съня и видя срещу себе си чифт широко отворени зелени очи, които я фиксираха през процепа на завесата.

— Добро утро — каза Елън тържествено, — приготвям палачинки.

Оливия отвори уста, но не можа да измисли подходящ отговор. Какво се предполага, че трябва да каже човек, хванат на местопрестъплението, особено от дете? Детето на любовника ѝ.

Любовник! Милостиви боже! Какво беше направила? Потърси помощ от Гейбриъл, хвърляйки поглед към неговата половина от леглото, но видя, че е сама.

— Татко е в мината от изгрев-слънце. Каза да те оставим да си поспиш и да го викнем за закуска. Готова ли си вече да ставаш? В чайника над огнището има топла вода.

— О, боже! Вече е късно. Трябваше да ме събудите.

— Татко каза, че имаш нужда от сън.

Елън, изглежда, изобщо не бе разстроена от факта, че Оливия се намира в леглото на баща ѝ. Всъщност приличаше повече на котка, видяла пълна купа със сметана, и си тананикаше бодро докато биеше маслото и слагаше тигана за палачинките.

— Ще ида до мината, за да повикам татко и Кати — каза тя, след като Оливия се беше измила, облякла и сресала.

Щом Елън излезе, Оливия отиде да оправи леглото. Пое си дълбоко дъх, като съзря тъмните петна, които бяха пропили в чаршафите. Щом чу гласове отвън, тя припряно дръпна завивките върху красноречивите петна, после започна да изпъва и затъпква краищата, докато леглото не стана такова, сякаш никой никога не бе спал в него и не бе се търкалял в пристъп на необузdana страст. Тъкмо бе затиснала и последния край, когато близначките и баща им нахлуха в къщата.

Оливия бързо се обърна и се почувства така, сякаш я бяха хванали да върши нещо нередно. Гейбриъл стоеше на прага и я гледаше тъй, като че ли би излял за закуска с по-голяма охота нея, отколкото палачинките на Елън.

— И двамата сте мръсни! — Елън избута баща си и сестра си обратно през вратата. — Измийте се, преди да седнете на масата.

Кати се промуши покрай сестра си и се втурна към масата, за да докопа парче току-що изпечен бекон.

— Престани, Кати! Ръцете ти са мръсни!

— Досега никой не е умрял от това.

— Върви да се измиеш!

— Ще се измия на мивката — отстъпи тя и взе чайника с гореща вода от куката над огъня.

Елън строго изгледа баща си, който вдигна мръсните си ръце с шеговито примирение и излезе навън.

— Да, госпожице! Да, госпожице! Ще се измия.

Той погледна към Оливия, а искрицата в очите му я притегли към него, както магнит притегля желязо.

— Ще ти донеса чиста риза — промълви тя. Очите ѝ останаха приковани към вратата дори и след като него вече го нямаше там.

— Оливия!

Гласът на Елън разкъса магията. Оливия подскочи стреснато, сякаш току-що я бяха събудили от дълбок сън.

— Ризите на татко са там. — Елън посочи дървения сандък.

Гейб бе пробил леда, сковал коритото, и обливаше с ледена вода тялото си, когато Оливия отиде зад хижата с чистите дрехи в ръце. Мократа му коса проблясваше под лъчите на утринното слънце. Малки вадички очертаваха контурите на гърдите му и изкусително се стичаха надолу по плоския му мускулест корем към вътрешността на панталоните му. Оливия положи огромни усилия, за да не проследи с очи пътя им.

Гейбриъл се избърса, пое вълнената фланела с дълги ръкави, която тя механично му подаде, и я нахлузи бързо през главата си. Без да изпитва неудобство, откопча панталоните си, за да напъха блузата вътре. Оливия се изчерви, понеже очите ѝ необратимо се стрелнаха надолу. Ненадейно дишането се превърна в огромно усилие и в корема ѝ се събра нещо топло и течно като мек гъст мед.

— Добро утро. — Гласът му развали магията. Бузите ѝ пламнаха. Тя беше абсолютно убедена, че лицето ѝ стана червено като кръв, когато вдигна очи, за да срещне погледа му. Той се взираше в нея изпод лениво притворени клепачи и в очите му се долавяше топлината на споделената близост.

— Добро утро — отвърна нежно тя. — Свалил си превръзката.

— Всъщност изобщо нямах нужда от нея.

С усмивка на уста той хвана ризата, а заедно с нея и ръката ѝ и я придърпа в обятията си. С пръст повдигна брадичката ѝ.

— Как си тази сутрин?

— А... ами добре съм.

— Сигурна ли си?

— Да, разбира се.

— Боли ли те?

Оливия усети как лицето ѝ пламна още повече.

— Да.

— Мен също.

— Наистина ли? Не знаех, че и мъжете... искам да кажа...

— Да. Ние също. — Той се усмихна дяволито. — Дали в онази твоя лекарска чанта няма да се намери някой чудодееен мехлем, нещо, което би могла да втриеш в наранения орган, за да облекчиш болката?

Очите ѝ се разшириха.

— Нямах срам!

— Ти също. И ти си очарователно безсрамна и това ми харесва. — Гейб я целуна — не благоприлично като за добро утро, а жадно, завладявайки устните ѝ и нахлувайки в устата ѝ така, че на нея с болезнена тръпка ѝ се прииска отново да го усеща между бедрата си.

— Тази нощ — прошепна той до ухото ѝ, като с това предизвика тръпки по целия ѝ гръб. — Никога досега не съм очаквал края на деня с по-голямо нетърпение.

Весел кикот бързо ги върна към действителността. С крайчеца на очите си видяха как два чифта черни плитки изчезнаха зад ъгъла.

Оливия поклати глава.

— Не мога да разбера дъщерите ти.

— Невинаги можем да разберем децата, нали?

— Дълго време ме третираха като някаква зла вещица, която се напъва да те съблазни, а сега, след като успях, се кикотят от

удоволствие и се държат с мен така, сякаш съм част от семейството.

— Не се напръгай да разбереш дъщерите ми — посъветва я Гейб. — Господ ги е създал и само той знае как тече мисълта им. — Щипна я с обич по задника. — Какви са тези работи със съблазняването? Недей да си приписваш несъществуващи заслуги.

Тя вдигна вежди.

— Нима аз нямам никакво участие?

— Определено имаше участие. Обаче ти беше съблазнената, а аз бях съблазнителят, съкровище. Ако искаш да упражниш уменията си в тази област, с удоволствие ще се оставя през нощта в ръцете ти.

Хванати за ръце, те заобиколиха къщата, подмамени от миризмата на бекон и палачинки. Това не беше действително и правилно, но всъщност нямаше значение. На Оливия ѝ се искаше да запее като славей в ранна пролетна утрин.

Последвалите дни донесоха на Оливия по-голям душевен покой, отколкото някога бе имала. Новата година дойде и мина незабелязано. Гейбриъл прекарваше целите си дни в мината, като разбиваше и изнасяше новата жила, която за малко не му бе коствала живота. Кати често му помагаше, а когато не беше в рудника, цепеше и подреждаше дърва на студа, поправяше оградите на животните, грижеше се за конете или запълваше процепите в стените на хижата, за да спре студените пориви на вятъра.

Въпреки непрестанните си тревоги за Еми, Оливия се наслаждаваше на дните си. Голяма част от удоволствието идваше от новите ѝ домакински умения и от способността ѝ да посреща всичките си нужди със собствени усилия. Откри нова комбинация от подправки за яхнията с еленско месо, която даже Елън похвали, а хлябът и сладкишите ѝ бяха станали почти толкова добри, колкото на момичето. Кати също взе участие в обучението ѝ и всеки ден двете се упражняваха с пушката на Гейбриъл. Отначало Кати се смееше на усилията ѝ, но иначе бе добър учител. Понеже бе на ръст почти колкото Оливия, тя успя да ѝ покаже някои тънкости, които ѝ помогнаха да задържи неподвижно оръжието и подобриха мерника ѝ.

Дните се нижеха кротко и приятно, но Оливия живееше най-вече заради нощите. Потънала в прегръдките на Гейбриъл Данахър, тя се

опиваше от неговата сила, която преливаше в тялото ѝ, потапяше се в очите му и изгаряше сред сладостните пламъци на страстта. Чувстваше се защитена, обичана, сигурна и желана. Обгърнати от тъмнината, стоплени от любовния огън, двамата с Гейбриъл създаваха свят, в който имаше място само за тях, свят, в който те казваха кое бе действително и кое правилно.

Не само Оливия бе станала обитател на един нов свят през тези седмици. Една снежна утрин Кати влезе в къщата, без да довърши цепенето на дървата отвън. Тя zakрачи из стаята, престори се, че разпалва огъня, който гореше съвсем добре, после се заигра за малко с вълчето на пода и накрая започна да храни мармота на Елън, чиято кутия бе поставена достатъчно далеч извън обсега на малкия хищник.

— Кога ще го пуснеш на свобода? — попита тя Елън, която съшиваше заешките кожи, донесени от Кати в деня на срутването.

— Тези дни. Оливия казва, че кракът му вече се е оправил.

— О-о.

Кати подхвана друга тема, като непрекъснато поглеждаше косо към Оливия. Накрая сви устни, смръщи вежди и решително заговори:

— Оливия... кхъ-хъм...

— Да, Кати?

— Какво правиш?

— Кърпя една от ризите на баща ти.

— О! — Тя взе машата и трескаво започна да ръчка огъня, след което изпъна рамене. — Питам се... ами...

— Какво има, Кати?

Кати погледна към Елън и се изчерви до уши.

— Нямаш ли някаква работа някъде другаде... навън например?

Елън се подсмихна дяволито.

— Вън е студено.

За изненада и на двете, очите на Кати се наляха със сълзи, които всеки момент щяха да се търкулнат по бузите ѝ.

— Елън — каза Оливия, — тази сутрин не съм проверявала кокошките. Ще го направиш ли вместо мен?

— Твърде е студено, за да са снесли.

— Мисля, че все пак е добре да провериш.

С мъченическа въздишка и яростен поглед към Кати Елън остави кожата, навлече палтото си и излезе.

— Така, Кати. Сега ми кажи какво се е случило.

— Болна съм от някаква ужасна болест.

Оливия докосна с длан челото ѝ.

— Нямах температура. Какво точно чувстваш?

— Боли ме коремът и... и... — Сълзите потекоха и оставиха светли дири по прашните ѝ бузи.

— И какво още? Повръщаш ли?

— Не. Кървя ужасно. — Гласът ѝ се сниши до трескав шепот. — Кървя от... отдолу.

Оливия някак си успя да потисне усмивката си. Очевидно това нормално женско събитие бе неочаквано и ужасяващо за Кати, която рядко признаваше страха си от нещо.

— Кати, ти не си болна.

— Какво искаш да кажеш? Аз може би умирам. Вътрешностите ми се свиват от болка и кървя като простреляна в червата сърна.

— Майка ти никога ли не ти е споменавала за месечния цикъл при жените?

— За кое?

— Седни, миличка. Ще ти обясня, а докато си приказваме, ще накъсаме подходящи по размер парчета плат, за да си ги слагаш и да не цапаш дрехите си.

След час и половина и стотици въпроси Кати най-сетне се убеди, че няма да умре, макар изобщо да не се радваше на перспективата тази неприятна и неудобна работа да ѝ се случва всеки месец години наред.

— Това е нещо, с което жените просто трябва да се примирят, Кати. Това е цената, която се налага да платим, задето сме жени.

Кати изсумтя презрително.

— Когато плащаш цена, се предполага, че получаваш нещо в замяна. Какво му е хубавото на това да си жена?

— Има немало предимства в това да си жена, мила, макар понякога на човек да му се струва трудно да ги види.

— Назови едно.

Оливия се усмихна, като се сети за прегръдките на Гейбриъл, за радостта, която бе виждала, изписана по лицата на жените, родили след много мъки децата си. Сети се за Еми, която бе толкова щастлива, че най-сетне ще има бебе. Спомни си съученичките си в пансиона на мис Татърхорн, които споделяха момичешките си тайни и весело

бъбреха за модата. Ала Кати нямаше да разбере тези неща. Оценяването на женствеността идваше с годините и съзряването. Самата Оливия току-що беше научила какво е да си жена.

— Ще се наложи да приемеш думите ми на доверие, Кати. Но така или иначе, човек не може да избира пола си. Просто трябва да извлечеш най-доброто от това, което ти е дадено.

Кати се намръщи.

— А що се отнася до неудобствата, които причинява кървенето, за себе си съм открила, че самосъжалението и пазенето на леглото само удължават болката. От друга страна, не би било разумно да яздиш или да се преуморяваш с тежки задачи.

— Какво? Трябва да стоя вкъщи и да помагам в домакинството?
— В нейните уста тази възможност изглеждаше като най-жестоко мъчение.

— Защо не използваме остатъка от деня, за да ти ушим рокля, с което да отбележим случая?

— Не виждам какво има да празнуваме!

— Ти растеш, Кати. Щом ще откриваш предимствата на това да си жена, ще трябва да използваш женските си дадености. Това не означава, че се налага да се откажеш от другите си занимания. Панталоните ти ще си бъдат на мястото, когато ти дотрябват.

— Рокля, а?

Оливия се усмихна, като съзря зараждащия се в очите на Кати интерес.

Елън, Оливия и Кати прекараха остатъка от деня в кроене и шиене на рокля по модел на една, която Оливия си спомняше от юношеските години — за жалост сега навярно демоде, но поляните под Тъндър Ридж едва ли бяха Париж или Ню Йорк. Елън и Оливия работеха с иглите, а Кати се произнасяше по кройката. Тя категорично отказа харбалите и панделката отзад и се съгласи да има малко дантела по маншетите и около деколтето. Дългите ръкави, настоя тя, трябвало да са достатъчно широки, за да не я притесняват.

В крайна сметка роклята се получи съвсем семпла, но когато Кати я облече, ефектът бе поразяващ. Лъскавата ѝ черна коса, живите зелени очи и копринената мургава кожа нямаха нужда от разкрасяване. Роклята идеално обгръщаше тънкия ѝ кръст и скромно очертаваше

напълващите ѝ гърди. Ботушите не пасваха особено на тоалета, но тя нямаше други обувки.

— Изглеждаш зашеметяващо — каза ѝ Оливия. За първи път виждаше Кати измита, с чисти нокти, сресана коса, блестяща под лъчите на следобедното слънце, които нахлуваха през прозорците.

— Изглеждам глупаво — настоя Кати.

— Изглеждаш като мен — вметна Елън с дяволита усмивка.

— Тъкмо това и казах. Изглеждам глупаво.

— Баща ти ще бъде доста изненадан.

— Не мога да се появя пред него в този вид!

— А, не, млада госпожичке! Не се трудихме здравата, за да можеш да се въртнеш и да избягаш.

— Никога не се врътвам и не бягам! Но приличам на...

— Красива млада дама. Двете с Елън приготвихме чудесна вечеря за твоя дебют и щом баща ти се върне от рудника, ще си устроим страхотно тържество.

Кати изсумтя.

— Качи се горе и се скрий, докато не дойде татко — настоя Елън.

— Сигурна ли си, че панталоните ми са още там?

— Сгънати са на леглото ти — увери я Оливия, — можеш да ги облечеш, когато пожелаеш.

— Добре тогава. Ще се покажа на татко, но после веднага добивам човешки вид. — Кати непохватно повдигна полите на роклята си с една ръка и се изкачи по стълбата, препъвайки се и сипейки проклетия по адрес на роклята почти през цялото време.

— Дамите не ругаят — весело извика след нея Елън.

Оливия обгърна с ръка раменете ѝ.

— Едно по едно, миличка. Едно по едно.

Отдавна се беше смрачило, когато Гейб излезе от рудника и се упъти към къщата. Мината бе топла в сравнение с нощния въздух и потта се смръзна по дрехите му, преди още да е изминал и половината разстояние. Мръсотията образуваше тънка кора по всички открити части на тялото му и дори с измръзнал нос можеше да усети собствената си воня. Може би щеше да е най-добре да изгони близначките и Оливия горе в нишата е леглата, за да измъкне ламариненото корито и да се изкъпе с водата, която знаеше, че винаги се грее на огнището. Ала като размислеше, може би щеше да е по-

хубаво да изгони само близначките, за да го изкъпе самата Оливия. В този ред на мисли му хрумнаха много приятни възможности. Да имаш жена, която да те чака у дома, беше хубаво. Всъщност бе много повече от хубаво — направо можеш да се пристрастиш към това.

Оливия и Елън го пресрещнаха на прага с широки усмивки, които веднага го накараха да застане нащрек. Мътеше се нещо друго, освен вечерята.

— Закъсня, татко!

— Да, ама извозих пет колички днес.

— Божичко, та ти си мърляв, Гейбриъл!

— Мушил съм се в пръстта като къртица. Какво друго можеш да очакваш?

— Предполагам, че ще искаш топла вана и чисти дрехи преди вечеря. Елън, пригответи на баща си чисти дрехи.

— Докторке, четеш ми мислите.

Оливия се усмихна и на Гейб ненадейно му се прииска да прескочи ваната, нищо че я очакваше с такова нетърпение, да прескочи даже и вечерята и веднага да си легнат.

— А ако и в момента четеш мислите ми — продължи той, шепнейки на ухото ѝ, — ще се изчервиш от глава до пети.

— Дръж се прилично — предупреди го Оливия. — Дъщерите ти имат изненада за теб тази вечер.

— И каква ще бъде тя?

— Ще разбереш, когато му дойде времето.

— Няма ли да ми подскажеш?

— Не съм доносник. Понякога ние, дамите, трябва да се подкрепяме.

Елън се върна тичешком с дрехите и коритото, което сложи пред огъня.

— Побързай, татко, вечерята е почти готова.

Щом Елън се покатери горе, Гейб започна да смъква мръсните си дрехи.

— Не би ли ми помогнала? — попита той с надежда.

Оливия му отпрати укорителна усмивка, докато наливаше водата от чайника, после също се упъти към стълбата.

— Мисля, че си достатъчно голям да се изкъпеш и сам. Обаче не се бави много, че ще изпратя Елън да те измъкне от коритото.

— Къде е Кати?

— Горѐ с Елън.

— Какви ги мъдрите вие трите?

— Ще видиш.

Значи дъщерите му имали изненада за него, помисли си Гейб, докато смъкваше и последните си дрехи, и се потопи във водата. Какво ли ще бъде този път? Обикновено Кати забъркваше изненадите — веднъж бе отрязала косите си чак до ушите като момче, друг път бе донесла таралеж с огромни бодли вкъщи и искаше да го задържи. Как бе успяла да подмами бодливото животно в кутията си остана загадка за него. Разбира се, нейната невероятна способност да изненадва го бе спасила в онзи паметен ден от бесилката и благодарение на нея двете с Елън бяха скочили от водопада, за да не ги хванат.

И Елън имаше своя дял в изненадите естествено. Гейб подозираше, че именно по-кратката близначка бе отрязала косата на сестра си. А освен това един ден на Елън ѝ бе дошло до гуша от фукането на Кати, че можела да язди някакъв полудив кон, затова се бе измъкнала тайно от погледа на майка си и сама бе яхнала животното. Резултатът бе счупена ръка и огромна цицина на главата, но тя бе заявила, че запушването на устата на Кати си струвало цената. Когато водата в коритото изстина дотолкова, че по-нататъшните размишления станаха невъзможни, Гейбриъл неохотно се изправи и се облече. Извика, че е готов и отиде да излее водата през прозореца. Припряно топуркане се спусна по стълбата зад гърба му.

— Не се обръщай! — извика Елън.

Гейб въздъхна и се заслуша в приглушената женска суетня зад гърба си.

— Добре — пропя Елън, — а сега се обърни.

Той се обърна. За миг си помисли, че вижда двойно. Но не, Елън никога не бе имала подобна искрица в погледа си. Тя бе по-прикрита лудетина. Искрицата на Кати гореше в очите на младата дама, застанала между Оливия и Елън.

— Кати?

И трите жени го гледаха очаквателно, а Кати най-напрегнато. Роклята, с която бе облечена, приятно очертаваше момичешките ѝ извивки. Лицето ѝ бе чисто и розово. Косата ѝ, която бе привързана на тила с една от онези панделки, които той винаги носеше на момичетата

от града, а Кати никога не слагаше, буквално блестеше под светлината на лампата. Ръцете ѝ скромно бяха стиснати в скута, даже ноктите ѝ бяха подрязани и чисти.

— Кати! Изглеждаш толкова... толкова различно!

Тя веднага изпищя:

— Нали ви казах, че изглеждам глупаво! Глупаво, глупаво, глупаво!

— Не изглеждаш глупаво! — отрече той енергично. — Кати, изглеждаш прекрасно! Изглеждаш пораснала. Напомняш ми за майка ти — такава, каквато я видях за първи път.

Без да бъде умилостивена нито за миг, Кати продължи да опява:

— Приличам на Елън!

— И какво лошо има в това? — поиска да знае Елън.

— Пфу!

— Чакайте малко! — Гейб бързо мислеше как да предотврати схватката. — Вие двете сте близначки. Разбира се, че си приличате... на пръв поглед. Но само някой, който изобщо не ви познава, би казал, че приличаш на Елън, Кати, или пък, че Елън прилича на теб.

— Искаш да кажеш, че аз не приличам на мама? — изхленчи Елън.

— И двете приличате на себе си.

— Току-що каза, че двете си приличаме! — напомни му Кати с възмущение.

Гейб погледна Оливия с няма молба за помощ.

— Момичета — намеси се тя, — това, което баща ви искаше да каже, е, че майка ви е дала и на двете красиви лица, прекрасна тъмна коса и чиста кожа и чертите ви са подобни. — Тя намигна дяволито на Кати. — Особено когато и двете сте облечени като момичета. Но всяка от вас е дала свой собствен вътрешен блясък на чертите, наследени от майка ви.

— Значи не смяташ, че приличам на Елън?

— Не повече, отколкото Елън би приличала на теб, ако обуе панталони.

Кати погледна към баща си.

— А ти не мислиш, че изглеждам глупаво?

— Определено не. Ти се превръщаш в жената, която винаги съм си представял, че ще бъдеш.

— О-о.

— Ботушите, пък и други неща.

Кати сведе очи към краката си и се засмя. Елън се изкикоти.

Подхранена от одобрението на Гейб, женствеността на Кати сякаш се разгръщаше и разцъфваше по време на вечерята. Тя ядеше бавно и спокойно с вилица, а не тъпчеше устата си така, че да не може да преглътне, както правеше обикновено. Подаваше храната учтиво, вместо да я сграбчва припряно, и на два пъти сама поправи словоредата си. След вечеря, вместо да изтича бързо горе, за да обуе пак панталоните, както беше заплашила, че ще направи, Кати седнало баща си пред огъня и го победи на шах.

— Радвам се, че тези труфила не се отразяват на мисленето.

Тя смигна на победения си партньор, а дяволитите трапчинки на бузите ѝ се виждаха съвсем ясно.

— Пък аз на това разчитах — отвърна Гейб на закачката.

— Ще те победя дори и облечена с бебешки ританки.

— Не си навирвай носа, миличка. Преди три вечери те бих два пъти последователно.

— Аз ти се оставих.

— Не е вярно.

Кати изохка и се смръщи, после погледна към Оливия, която предложи:

— Може би вече е време момичетата да си лягат.

Оливия подаде на Кати грейка, за да спи с нея, и Гейб изведнъж проумя защо Кати бе избрала точно този ден да играе ролята на жена.

Когато и двете момичета се качиха горе и изгасиха лампата, той се усмихна на Оливия, която накисваше тенджерата от яденето.

— Май моята Кати е станала жена, а? Чудех се защо ли от време на време пребледняваше, докато вечеряхме.

Оливия докосна с пръст устните си.

— Не ѝ показвай, че знаеш. Тя ме закле да мълча. Уверявах я, че след като си бил женен, ти навярно си наясно с тези женски работи, но тя настоя на своето.

Гейб стана от стола си, обгърна я с ръце и прошепна в ухото ѝ:

— Наясно съм с женските работи, така ли?

Ухото ѝ беше толкова нежно, че той не можа да устои ѝ леко го захапа. Усети как тя потрепери в прегръдките му.

— Знаеш много повече за женските работи, отколкото е редно, миличък.

— Снощи изглеждаше напълно доволна от знанията ми. Остави проклетата тенджерка. Огънят угасва. Трябва да си лягаме.

— Чий огън угасва? — попита тя през смях. — Не мисля, че е твоят.

— Тук си права. Пламвам всеки път, щом те погледна.

— Затова ли Кати те победи толкова лесно?

— Кати е способна да ме победи и без да си наоколо, за да ме разсейваш.

— Но ти сметна, че днес би било много добре, ако тя победи.

Той се усмихна.

— Не сменяй темата, жено, че ще те грабна и ще те занеса в леглото, за да ти напомня за какво говорехме всъщност.

Очите ѝ искряха весело.

— И за какво говорехме?

— За моята страст към теб. — За да превърне думите си в дела, Гейб я вдигна и я понесе на ръце към леглото.

— Гейбриъл!

— Недей да цвърчиш, докторке. Нямаме нужда от публика.

— Още не съм си облякла нощницата.

— Няма да ти трябва, а аз ще се погрижа за събличането.

Тя се засмя нежно, щом той я бутна на леглото и придърпа завесите. Затъркаляха се заедно, накрая той беше върху нея и я целуваше. Оливия ухаеше на дърво, пушек и жена, а устата ѝ имаше вкус на кафе и желание — топла, влажна пещера, в която нямаше как да не се изгуби човек.

Гейб я пусна само за миг, колкото да съблече дрехите ѝ. Копчетата и кукичките бяха упорити, пръстите му — тромави от нетърпение. Най-сетне голата ѝ плът стопли ръцете му. Тя въздъхна, повдигна се и разтвори крака, за да му даде по-пълнен достъп до себе си.

— Ти си една безсрамница, Оливия Барън. — Той притисна устни към ухото ѝ и усети как тя потрепери от топлия му дъх. — А за мен това е добре дошло.

Очите ѝ пламнаха дяволито.

— На теб ти харесва да подлудяваш невинните женици, но не ти допада да си на тяхно място.

Пръстите ѝ се плъзнаха по копчетата на ризата му. Всяко нейно докосване забиваше копие от желание в основата на бедрата му. Натискът в панталоните му бе тръпнещ и болезнен.

— Внимавай, жено, че иначе ще си получиш заслуженото.

— Така ли? — попита тя с невинна усмивка. Вече бе съблякла ризата му и сега на ред бе коланът. Ръката ѝ спря на дюкяна му и загали опънатата материя между краката му. Сега бе неин ред да го поизмъчи. Той стаи дъх, наслаждавайки се на тръпнещото очакване. Бедрата му пулсираха мъчително, по гърдите и на челото му избиха капчици пот. Гейб не можеше да понесе повече ласки. Отблъсна пръстите ѝ и припряно се освободи от останалите си дрехи.

Краката ѝ обвиха кръста му, щом влезе в нея. Тя бе готова, топла, сатенена, влажна и гостоприемна. Три мощни тласъка го доведоха до върха и тя изстена, догонвайки го по пътя към екстаза. За миг той усети тялото си като център на вселената — мощно, властно, жизнено. Тъмната земя и бляскавите звезди се подчиняваха на неговата воля, съсредоточена единствено да донесе наслада на жената, която се притискаше към него с лице, заровено в шията му, и дрезгав шепот, който дразнеше кожата му.

Лека-полека неистовите пламъци на страстта стихнаха и оставиха след себе си само тлеещите въглени, които никога не угасваха, щом Оливия бе наблизо. Гейб се претърколи настрани и повлече тялото ѝ заедно със своето под уютата на завивките. Тя вдигна лице към него. Очите ѝ блестяха и в тях имаше сълзи.

— Оливия! Да не те нараних?

— Не. — Тя се усмихна и изхлипа с онази чисто женска смесица от чувства. — Ти ми носиш такава радост, Гейбриъл.

Инстинктът му да я защитава и закриля бе толкова силен, колкото и струята на подновеното му желание. Ръката му се плъзна по гладките извивки на гърба ѝ и обхвана дупето ѝ. Той се втвърди за сетен път от нестихваща жажда. Но когато отмести падналата върху лицето на Оливия коса, видя, че тя е потънала в прегръдките на съня. Устните му се извиха в усмивка. Едната ѝ ръка почиваше на гърдите му, а пръстите ѝ се бяха преплели в малките къдрави косъмчета.

Въздъхна и я целуна по върха на главата.

В това тъмно, оградено с пердета убежище на страстта светът изглеждаше неизказано далеч. Навремето отмъщението бе зловещата, изгаряща необходимост, която управляваше всеки ден от живота му, сега неговите пламъци изглеждаха бледи и немощни в сравнение с огъня, който подклаждаше в душата му Оливия Барън. Нейният огън бе страст и жажда, но също така и топлина, смях и радост. Тялото ѝ предизвикваше мъжествеността му, ала очите, гласът и смехът ѝ стопляха душата му. Мрачната мисия, която бе поглъщала живота му, не можеше да се мери с това. За първи път след смъртта на Мини той изпитваше желание да заживее отново — не просто заради близначките, а и заради себе си. Колко далеч от Монтана трябваше да избяга, за да остави зад гърба си убийството и отмъщението?

И все пак, ако по някакво чудо Оливия го последваше, какво можеше да ѝ предложи? Той бе груб, невежа и невъзпитан и колкото и много да бяха богатствата, извлечени от мината, те нямаше да могат да превърнат твърдоглавия ирландец в изискан джентълмен. Какво ли щеше да каже тази фина дама, ако знаеше, че във Вирджиния Сити го очаква бесилка? Някога тя се страхуваше от него. Дали пак щеше да изпитва страх? Ужас? Отвращение?

Гейб придърпа одеялата около двамата и се взря в разбърканите тъмни коси. Лицето ѝ още бе сгущено в основата на шията му. Краката ѝ интимно се преплитаха с неговите и така телата им бяха почти толкова близо, колкото когато се любеха. Гейб въздъхна и заключи, че любовта е далеч по-брутална от обикновеното отмъщение.

15.

В първия момент Оливия не разбра какво я беше събудило. После болката пак присви корема и кръста ѝ и тя се намръщи. Ненадейно бликналата топлина между краката ѝ бе доказателство, че болките ѝ не бяха породени просто от солидарност към Кати.

Неохотно се измъкна от топлата постеля и боса прекоси студения под до кутията, в която бе сложила парчетата за Кати. След като си направи превръзка и си обу топли чорапи и облече нощница, усети, че студът само засилва болките ѝ. Въпреки философските съвети, които бе дала на Кати, Оливия се съгласи, че месечният цикъл е твърде висока цена за привилегията да си жена, особено ако не можеш да имаш деца.

Мисълта за децата стресна Оливия, която тъкмо добавяше дърва в огнището. Съвсем лесно можеше да се прости този месец с женското проклятие. Колко време беше минало от последния път? Повече от месец, със сигурност. В този отдалечен кът на света напълно бе изгубила представа за времето и изобщо не се бе замислила над възможните последици от държането си напоследък.

Глупачка, каква глупачка само! Безброй пъти се бе грижила за нещастни момичета в клиниката, които също като нея въобще не бяха помислили за бременността, когато се бяха поддали на собствените си желания. Тогава тя им съчувстваше както за глупостта, така и за нещастieto им. При повечето от тях като извинение поне можеше да послужи младостта и невежеството. А какво извинение имаше тя, Оливия? Бе зряла, образована жена, на всичкото отгоре и лекарка! А можеше да свърши също като тях с дете в утробата си и без законен съпруг. За пръв път менструалните ѝ болки бяха добре дошли. Този път нямаше да плати за неподобното си държане.

Дървото, което бе сложила в огнището, се разпали и пламъците игриво затанцуваха по решетката. Оливия добави по-дебела цепеница и изви куката така, че чайникът да започне да сгрява водата. После придърпа люлеещия се стол и се сви в него, за да се стопли. Гейбриъл

Данахър я топлеше далеч по-добре и с тялото, и с душата си, но действителността се бе стоварила отгоре ѝ като оловна тежест. Не можеше да се върне в леглото на Гейбриъл, нито пък в прегръдките му. На лудостта между тях двамата трябваше да се сложи край.

Един студен нос бутна ръката ѝ и като сведе поглед, Оливия видя срещу себе си вълчата усмивка на Хънтър, който клечеше до стола ѝ. Сега щом му скимнеше, можеше да влиза и да излиза от кутията си и вече не бе онова бебе, което двамата с Данахър бяха довели в къщата. Откакто мармотът на Елън бе пуснат на свобода, Хънтър бе господар на положението.

— Ти се приспособи чудесно към новия си начин на живот, нали, миличък? Умникът ми той.

Тя също се беше приспособила... прекалено бързо и даже изобщо не бе проявила здрав разум.

От мястото си до огнището Оливия можеше да гледа навън през големия заден прозорец. Нощта бавно отстъпваше пред зората. Както си седяха двамата с Хънтър край огъня, тъмнината изсветля до сиво, сивото се озари от първите лъчи, докоснали най-високите части на Тъндър Ридж. От опит знаеше, че ако остане достатъчно дълго на същото място, ще види как слънцето плъзва по-надолу по склона, а после, когато вече се е вдигнало високо, бляскавият поток ще се излее между източните върхове и ще окъпе долината със светлината на ясният нов ден.

Точно от това имаше нужда Оливия — от един ясен нов ден.

Топла ръка докосна рамото ѝ отзад.

— Много рано си станала — каза Гейбриъл.

Оливия хвана ръката му в своята, като ѝ се искаше светът да бе устроен по друг начин.

— Ще бъде прекрасен ден.

— Така изглежда.

Вече беше януари и Оливия бе напуснала Елкхорн преди осем седмици. Бебето на Еми трябваше да се роди през февруари.

— Гейбриъл, мисля, че трябва да се възползваме от хубавото време и да се спуснем, за да проверим пътеката.

Той остана мълчалив за момент, но тя усети как ръката на рамото ѝ се стегна.

— Не вярвам да се е отворила — каза най-после.

— Въпреки това бих искала да проверим.

Гейбриъл бутна Хънтър настрани и клекна до стола ѝ.

— Още ли си нетърпелива да си вървиш, докторке?

— Не че съм нетърпелива да си ходя...

Той взе и двете ѝ ръце в своите.

— Замръзнала си. Върни се в леглото.

— Не мога. Гейбриъл, аз...

— Дошло ти е. Разбрах. По чаршафите има кръв и понеже знам отлично, че вече не си кървяща девственица... — Той се подсмихна дяволито.

Лицето на Оливия пламна.

— Докторке, бях женен повече от десет години. Както каза, наясно съм с женските работи. Сега се върни в леглото и ме стопли, преди да съм хванал пневмония и да имаш на главата си пациент, когото да лекуваш.

— Гейбриъл, това, което правим, не е редно. Знаеш го не по-зле от мен. Когато се събудих и видях, че ми е дошло, осъзнах, че държането ни като съпруг и съпруга можеше да има лоши последствия. Неморално е, безотговорно е и така даваме ужасен пример на дъщерите ти.

— Кати и Елън те обичат толкова, колкото и аз, Оливия.

— Любов. — Оливия въздъхна. — Обичаш ли ме, Гейбриъл? Истински? Или любовта е просто дума, която използваш вместо желание?

Той се усмихна измъчено и почти тъжно.

— Любов. Желание. Едното води до другото. Наистина те обичам, докторке. Хванал съм се на въдицата ти като гладна пъстърва, без изобщо да се съпротивлявам.

Оливия обхвана коленете си с ръце и ги притисна към гърдите си в малкия люлеещ се стол. Той я обичаше. Винаги когато го чуваше от устните му, сърцето ѝ се стопляше.

Гейб преплете пръстите си с нейните. Те бяха дълги, здрави и загрубели от работата в мината и безпощадното чистене с четката. Контрастът между белите ѝ нежни пръсти и тъмната му кожа сякаш го омагьоса за момент, след което от устните му се отрони въздишка като на човек, готов да скочи в дълбока пропаст.

— Оливия, омъжи се за мен.

Тя се вгледа в него смаяно.

— Не съм точно представата на жена от твоята класа за подходящ съпруг, но никога няма да те оставя жадна за обич и няма да умреш от глад. Толкова мога да ти обещавам. От рудника съм извадил достатъчно пари, с които бихме могли да си купим земя там, където бихме искали да живеем.

Той се изправи и смръщено се вторачи в огъня. Странно изражение за мъж, който току-що е направил предложение за женитба, помисли си Оливия.

— Гейбриъл, не повдигнах въпроса за заминаването си, с цел да получа предложение.

— Не съм си и помислял, че е така. Ти просто ме накара да осъзная, че да те задържа, за мен означава повече от... Ами има някои неща, които смятах, че трябва да уредя, преди да се замисля за бъдещето. Но сега искам ти да си моето бъдеще. Мъж и жена, които се обичат, трябва да са заедно.

Оливия бе потресена. Той стоеше пред нея, разкрачил крака, кръстосал ръце пред широките си голи гърди, и приличаше повече на варварин, извършващ жертвоприношение, отколкото на мъж, направил предложение за женитба на своята любима. Гримасата му беше зловеща, смръщените вежди — заплашителни и той очакваше отговора ѝ така, сякаш щеше да я отвлече и окове, ако тя дръзнеше да му откаже.

Но Оливия знаеше, че той никога не би могъл да направи подобно нещо. Въпреки известната си склонност към насилие, Гейбриъл Данахър бе нежен човек. Би защитавал себе си и собствеността си ярост, ако се наложеше, ала не се опиваше от жестокостта, както повечето мъже. Той бе мил, внимателен, обичлив, интелигентен и чувствата му идваха от дълбините на душата му. Дотолкова го познаваше.

Гейб нито за миг не я изпускаше от очи. Погледът му я приковаваше към него и изискваше отговор.

— Гейбриъл...

Тя го погледна в лицето, взря се в дълбоките зелени очи, които очакваха думите ѝ, и не можеше да каже не. Но ако отвърнеше да, щеше да предаде амбициите, които бяха ръководили живота ѝ от

детинство, щеше да изостави всичко, което беше, и всичко, за което се бе борила през последните години.

— Не знам какво да кажа.

Той клекна до стола ѝ.

— Кажи да, Оливия. Любовта не е нещо, което можеш да подминеш току-тъй. Не се среща толкова често.

— Обичам те, Гейбриъл, наистина. — Тя приведе глава и стисна коленете си по-здраво. Беше в безизходица. — Трябва ми време да помисля.

— Тогава остани тук и мисли. Няма да те пришпорвам. Не бих искал да те загубя.

— Не мога да остана тук. Ако остана, пак ще вляза в леглото ти. Ти ще ми се усмихнеш или ще ме докоснеш и... — Тя потрепери отново, този път не от студ. — ... ще съм дотам.

Той се усмихна и в душата ѝ се надигна бурно желание да се противопостави на тази собственическа усмивка.

— Не ме гледай така!

— Как?

— Като петел, крачещ гордо из курника. За брака са нужни много повече неща от страст... а даже и от любов!

— Мислиш ли, че не го знам?

— Гейбриъл, не желая да се впускаме в нещо прибързано. Не искам да сме нещастни. Трябва да прекараме известно време разделени, за да проумеем какво точно желае всеки от нас.

Гейб стисна устни.

— Освен това Еми има нужда от мен. Трябва да се върна в Елхорн. Ако предложението ти за женитба бъде още в сила, ще дойда тук, след като се роди бебето на Еми през февруари.

— Февруари? По дяволите, Оливия, има и други лекари, които биха могли да се погрижат за Еми. Аз се нуждаю от теб. Кати и Елън имат нужда от теб. Може да се оженим и да сме далеч, далеч оттук до февруари. Искам да започна нов живот. Ти ме накара да проумея, че трябва да започна нов живот.

— Гейбриъл, дала съм дума на Еми.

— Дала си дума и на мен.

— Така ли?

— Да, чета го в очите ти, когато казваш, че ме обичаш, както и всеки път, когато се любим. Сърцето ти се чете в очите ти и то цяло принадлежи на мен. Не го взимай.

Тя не можеше да отрече. Цялото ѝ сърце му принадлежеше, но винаги бе вярвала, че човек трябва да се управлява с главата си, а не със сърцето.

— Гейбриъл, трябва да си отида.

Той спря да спори, затвори се в себе си и се превърна в онзи непознат, който насила я беше отвлякъл от Елкхорн — мъж с ледени очи и яростни жестове. Когато близначките слязоха, баща им обяви, че ще се спуснат надолу, за да проверят пътеката — и четиримата.

Кати се обърна към Оливия:

— Още ли искаш да се връщаш в Елкхорн?

— Налага се, Кати.

— Защо?

— Моя много скъпа приятелка разчита на мен да ѝ помогна при раждането на бебето ѝ.

— Двете с Елън смятахме, че сега може би ще останеш. Мислехме, че ни харесваш.

Оливия хвана ръката на Кати.

— Не само ви харесвам, Кати, аз ви обичам. Обичам ви, момичета, както обичам и баща ви. Но понякога дългът е над любовта.

— Значи ще се върнеш пак? — попита Елън.

— Ще видим.

Ако съдеше по изражението на Гейбриъл и мълчанието, в което бе потънал, Оливия се съмняваше, че той би пожелал тя да се върне.

Пътуването надолу бе изпълнено с напрежение. Отначало момичетата огласяха долината с глъчката си. Кати непрекъснато ругаеше Мърдок, очевидно женското неразположение причиняваше неудобства не само на Оливия. Елън мърмеше Кати за езика ѝ, а от време на време двете изпадаха в безкрайни спорове за дреболии. Скоро обаче напрежението между Гейбриъл и Оливия смрази даже и близначките и жизнерадостното им бърбене угасна в мълчание. Малкият Хънтър май беше единственият от цялата компания, който се наслаждаваше на разходката. Припкаше около Оливия и Кърли с наострени уши и бляскащи очи и се хвърляше към всичко, което дръзнеше да шавне в храсталака.

Болките на Оливия утихнаха с напредването на деня, но това не повдигна духа ѝ. Гейбриъл яздеше начело в мрачно мълчание. Без съмнение бе приел настояването ѝ да си тръгне като отказ едновременно и на предложението му, и на чувствата му. Оливия изобщо не бе искала да отхвърли предложението му, но си повтаряше наум, че така вероятно е по-добре. Двамата с Гейбриъл никак не си подхождаха. Тя го обичаше истински, но никога нямаше да бъде съпругата, от която имаше нужда той. Гейб също я обичаше, ала вероятно не проумяваше, че тя е колкото жена, толкова и лекарка.

Нещата, които бяха от огромно значение в живота ѝ, за него нямаша смисъл.

Независимо от любовта и страстта двамата нямаше да успеят да изградят живота си заедно. Последното заключение я натъжи безкрайно.

И сякаш за да я дразни допълнително, планината бе особено красива този ден. Ослепителнобял сняг покриваше върховете и се гушеше в дълбоките падини в северния край на долината. Небето над Монтана бе лазурносиньо. Боровете, елите и смърчовете бяха облекли зимните си премени. На върха на всяка игличка проблясваше снежинка, а по короните им снегът се дуплеше като хермелинова наметка по раменете на изискана дама. Въздухът ухаеше на студ, бор и динен сняг.

Планината щеше болезнено да ѝ липсва с просторното си мълчание, стръмните висини и спокойните долини. Щеше да ѝ липсва песента на вятъра в клоните на дърветата, сиянието на ледниците, тихата полянка пред къщата на Гейбриъл с благоуханния си килим от борови иглички. Щяха да ѝ липсват и близначките с препирните си, закачките, усмивките и заразителния смях.

И най-много щеше да ѝ липсва Гейбриъл Данахър. Склонът изглеждаше по-различно от последния път, когато го беше видяла. Езерото се беше смалило зад преградата и сега бе просто едно замръзнало вирче, а по-голяма част от проклетата вода си бе проправила път между лавината и отсрещната стена на долината. На Оливия пътят ѝ се струваше вече проходим през пътеката, която Тъндър Крийк бе проправил за себе си. Човек трябваше само да заобиколи езерцето внимателно по стръмната страна на склона и после да се спусне. Не можеше да види другата страна, но предполагаше, че

с малко плъзгане и препъване човек лесно може да премине преградата.

— Още не е проходимо — заяви Гейбриъл.

— Пък аз мисля, че е — противопостави се Оливия.

— Едва ли имаш достатъчно опит, за да съдиш.

— Ще ме извиниш, но не се доверявам на обективността на преценката ти.

Той се намръщи.

— Ще погледнем по-отблизо. Кати и Елън, вие ще останете тук.

— О, татко! — възкликна Кати. — Защо?

— Защото двамата с Оливия имаме да си кажем някои неща насаме без любопитни уши наоколо.

— О-о — тя вдигна рамене, — ами добре тогава.

При по-внимателен оглед на Оливия ѝ се стори, че е напълно възможно да се премине проходът, макар и да беше опасно.

— Прекалено опасно е — настоя Гейбриъл.

— Ако чакаме да е напълно изчистен, може да си останем тук до лятото. Или може би предпочиташ да чакаш, докато някой прокара павиран път през долината?

— Май ставаш все по-твърдоглава, докторке.

— Гейбриъл! Това е важно за мен. Трябва да се върна в Елхорн. Еми Талбът разчита на мен и без съмнение се е поболяла от тревоги покрай моето изчезване. Не мога да я оставя по-дълго сама.

— При Еми ли искаш да се скриеш, Оливия? От мен ли искаш да избягаш?

И двете, призна Оливия пред себе си. Добрите ѝ намерения нямаше да устоят при един преднамерен опит на Данахър да я прелъсти. И тя пак щеше да свърши в обятията му, в леглото му. Следващия път, когато се опиташе да разсъждава трезво и да се върне в собствения си свят, щеше да бъде още по-трудно, дори може би невъзможно. Тя щеше да убеди себе си, че любовта оправдава всичко и щеше да встъпи в брак, който вероятно щеше да съсипе и двамата.

— Трябва да си отида, Гейбриъл.

— Няма да успеем да минем. Калта е прекалено мека.

— Дрън-дрън! Замръзнала е.

Той не каза нищо, само се смръщи.

— Ако не искаш да ме изведеш, ще тръгна сама.

Устните му се свиха в зловеща линия.

— Бих могъл да те принудя да се върнеш с мен и се изкушавам да го направя. Рискуваш живота си заради собственото си твърдоглавие и инат и нищо друго.

— И какво ще направиш, Гейбриъл? Ще ме вържеш за седлото като чувал с брашно, а като се върнем в къщата, ще ме вържеш за леглото ли?

Гневни червени петна покриха врата му и пропълъзяха към лицето му.

— По дяволите, Оливия! Достатъчно твърдоглава си, за да даваш уроци на магаретата. — Гейб махна с ръка на близначките да се приближат. — Ще заведе Оливия до града. Вие се върнете в къщата и стойте там. Вземете и Хънтър със себе си. И умната!

— Тате! — извикаха едновременно Елън и Кати. — Защо изобщо ни взе дотук, след като нямаш намерение да ни пуснеш до града?

— Защото не смятах, че проклетата пътека ще е отворена, ето защо! — Той отправи гневен поглед към близначките, вълчето, планината, хаотично струпаните камъни и накрая към небето.

Най-яростния поглед обаче запази за Оливия.

Воня на застояла пот, тютюн и уиски изпълваше малкия офис на Силвестър зад флотационната. Силвестър успя да сдържи гримасата си. Този тип срещу него изглеждаше така, сякаш би се обидил от подобно нещо. Освен това той приличаше на човек, с когото не би искал да си имаш работа, да не говорим да го обиждаш, ако желаеш да запазиш главата си цяла.

Но въпреки всичко му се щеше да не бе наложително да диша.

— И за какво сте искали да ме видите, мистър... ъ-ъ... мистър...

— Роджърс ми е името. Кол Роджърс. Работа за Ейс Кандлис от Вирджиния Сити.

— Ейс Кандлис. Май не го познавам.

— Ами във Вирджиния Сити всички го знаят. В Хелена също. Той ще стане голям човек сега, когато Монтана е вече щат. Мисли да се кандидатира за сенатор. Голям човек.

— Добре тогава, какво мога да направя за вас и за мистър Кандлис?

— Шефът подочул от Хелена, че си питал за някакъв човек, който е затворен горе в планината. — Роджърс бръкна в джоба си и измъкна писмото, което Силвестър бе изпратил до шерифа в Хелена. — Пише, че този тип бил с черна коса, зелени очи и бил ирландец.

— Да. Името му е Гейбриъл Данахър.

— Ами шефът търси тип със същото описание. Името обаче е друго. О'Конъл. Уил О'Конъл. Води със себе си две поотраснали деца, поне водеше навремето. Досега може и да ги е удавил.

От другия си джоб Роджърс извади поомачкан лист и го подаде през бюрото на Силвестър, който разсеяно разгърна омазаната хартия.

Лицето на листа може и да беше на Данахър, трудно бе да се каже. Под рисунката имаше предложена награда от триста долара за човека, който го докара жив или мъртъв. Престъплението — убийство. Силвестър се сети за Оливия й сърцето му се сви.

— О'Конъл уби брата на шефа. Уби и една жена, но това не се брои, щото тя беше няква тъпа червенокожа.

— Данахър може да е този О'Конъл. При него няма деца, доколкото знам, но в града се носят приказки, че живее с две индианки. Направих запитване за него, защото го подозираме в отвличането на приятелка на жена ми.

— Знаеш ли къде мога да го намеря?

— Да. Той има мина горе до Тъндър Ридж. Опитвахме се да го спипаме по-рано, но проходът е затрупан от лавина. Щом се прочисти, смятам да се кача горе с няколко човека.

— Мислиш ли, че пътят вече е чист?

— Съмнявам се. Времето е студено. Освен това мъжът, който знае къде точно се намира колибата, заведе жена си на доктор в Бъти. Ще се върне чак след седмица.

— Хм, толкова мога да изчакам. Имам малко работа в Джеферсън и в Булдер, която ще ми отнеме тъкмо една седмица.

— Ако този тип наистина е търсен за убийство, дали не трябва да оставим властите да се погрижат за залавянето му?

— Мистър Кандлис обича работите да стават бързо. А законът по тези места не е от най-бързите. Не се тревожи, Талбът. Всеки ще намаже, когато Кандлис залови Уил О'Конъл, включително и законът.

Еми вдигна малката синя нощничка, която бродираше. Бебето щеше да бъде момче — убедена беше — ето защо всичките му пеленки бяха в синьо. Освен това бе приготвила и дълъг списък с имена: Джордж — като баща ѝ, Кийтън — на бащата на Силвестър, Скот — като нейния дядо, Едуард — като дядото на Силвестър, Джошуа — просто защото ѝ харесваше името. На Силвестър, разбира се, най-му харесваше Силвестър младши, но Еми не мислеше, че такова помпозно име е подходящо за момченце, което по всяка вероятност щеше да израсне в дивата Монтана.

Тя сложи дрешката на корема си, който вече бе толкова голям, че ѝ служеше за маса. Господ ѝ беше свидетел, че не можеше да се доближи достатъчно до някоя друга маса, за да свърши това-онова. Трудно ѝ беше да повярва, че е само в осмия месец. Ако бебето трябваше да расте още цял месец, тя със сигурност щеше да се пръсне по шевовете. Оливия би се изсмяла, ако ѝ го кажеше, и навярно щеше да ѝ обясни, че господ е създал жените така, че да посрещат успешно тези неща.

Оливия... Мисълта за Оливия предизвика в сърцето ѝ смесица от страх и надежда. Трябваше да вярва, че приятелката ѝ е в безопасност там горе, с Гейбриъл Данахър — затворена, но жива. Трябваше да вярва, имаше нужда от тази вяра. Как иначе би могла да живее с друга мисъл?

Тропот от копита и цвилене на кон отвлече вниманието на Еми от ръкоделието. Не стана, за да види причината за шума, понеже вече бе прекалено тровава, за да скача за щяло и нещяло. Само се надяваше Силвестър да не е довел шефа на фабриката пак на вечеря. Мъжът бе крайно невъзпитан и груб. Сумтеше като прасе, докато се хранеше, цвилеше като магаре на смешките, които разказваше Силвестър, и от устата му хвърчаха трохи, щом избухнеше в смях.

— Мадам! — Мег Гризолм, икономката, се втурна задъхана в стаята. — Мадам, няма да повярвате! Мис Оливия се върна, здрава и читава, и е довела със себе си онзи непрокопсаник — ирландеца!

Сърцето на Еми подскочи и едва не запърха в гърдите ѝ.

— Мисис Гризолм! Нали не се занасяте с мен?

— Не, мадам! Никога не бих направила подобно нещо! Стойте на мястото си — заповяда тя, като видя, че Еми прави опит да се надигне.

— Мис Оливия ще влезе всеки момент и ще се уверите сама. — Тя повдигна възмутено вежди. — А какво да правя с ирландеца?

— О, боже! Как мислиш, Оливия може ли да го напусне свободно? Може би той я е довел, за да иска откуп или нещо подобно!

— Аха, как не се сетих сама?

Еми вдигна очи и видя стройната фигура на Гейбриъл Данахър на прага. Оливия стоеше зад него.

— Оливия! — Еми опита да се изправи. Очертанията на двете фигури се размиха от ненадейно бликналите в очите ѝ сълзи. — Оливия. Оливия!... — Толкова много имаше за казване, но Еми не можеше да изрече нищо повече. Толкова се радваше, че вижда приятелката си жива и здрава!

— Еми! О, миличка, така се безпокоях за теб! — Оливия пристъпи напред и сграбчи ръцете на Еми. — Дай да те погледна! О, изглеждаш чудесно!

— Не съм ли голяма като плондер? — Тя притеснено си пое дъх и се изчерви, като се сети, че в стаята има непознат мъж. Той ѝ се усмихна и сърцето ѝ подскочи. Мъжът бе разбойник без съмнение, но един много привлекателен разбойник. Злодеят хвърли много особен поглед към Оливия, който Еми не успя да разгадае.

— Мислиш ли, че приятелката ти ще те откупи... щом си ѝ толкова скъпа?

Оливия погледна остро към него. Той повдигна рамене и се засмя.

— Идеята беше на мисис Талбът.

— Недей да обръщаш внимание на Гейбриъл, Еми. Той лае, но не хапе.

Еми положи всички усилия да послуша съвета на Оливия и да пренебрегне присъствието на мъжа.

— Къде беше, скъпа? Всички бяха убедени, че си мъртва, а и аз си представях най-ужасни неща! О, Оливия, не можеш да си представиш колко се тревожех за теб, а и Силвестър също.

— Седни, Еми, преди да ти е станало лошо от вълнение. Мъчно ми беше, като знаех, че ще се тревожиш, но нямаше как да го предотвратя. Мистър Данахър ме потърси една нощ, за да лекувам дъщерите му, които бяха болни от дифтерит. Беше много късно, а аз мислех, че ще успея да се върна на следващия ден сутринта или на по-

следващия, затова не оставих съобщение. Но се изви буря и падна лавина, която затрупа прохода, така че не можех да се върна. Щом пътеката стана достатъчно проходима, мистър Данахър ме върна обратно.

Еми забеляза погледа, който Оливия размени с мъжа. В очите им се четяха много повече неща от разказаната история за болните деца и снежната буря и Еми се закле, че ще измъкне всичко до последната подробност от приятелката си по-късно, когато този замислен и опасен наглед Гейбриъл Данахър си тръгне.

— Какво става тук? — Силвестър нахлу в стаята като рицар, готов да се бори със змейове. Очите му се приковаха в Данахър и зачервеното му от вятъра лице побледня. — Ти!

— Здравей, Талбът — отвърна Гейб кротко.

— Какво е това? Къде е Оливия... о, ето я. Ако си й направил нещо, разбойнико, ще те напъхам в затвора да стоиш, докато изгниеш.

— Тя изглежда ли така, сякаш съм й направил нещо?

— Ама нахалството ти си го бива, приятелю, да си покажеш муцуната тук, след като си отвлякъл почтена жена и... и... — Той като че ли искаше да добави още нещо, но погледна към Еми и млъкна.

— Предполагам, че ти на мое място щеше да я оставиш сама да се върне в града.

— Ще спреш да се перчиш, щом си получиш заслуженото, а кълна се, това няма да ти се размине.

— Силвестър! — успя да се намеси най-сетне Оливия. — Успокой се, моля те. Не знам какво си мислиш, че е направил мистър Данахър, но аз, от своя страна, няма за какво да го обвинявам. Тръгнах с него доброволно, за да лекувам децата му от дифтерит и бях откъсната от града заради лавината. Той не ме е отвличал.

Данахър повдигна едната си вежда и невероятно заприлича на дявол, помисли си Еми, а Силвестър се обърна невярващо към Оливия.

— Искаш да кажеш, че си последвала този нехранимайко доброволно?

— Нямах никакви основания да обиждаш мистър Данахър, Силвестър. Той се държа с мен напълно вежливо. И разбира се, че го последвах доброволно. Децата му бяха болни, а аз съм лекарка.

— Деца? Ти имаш деца? — Очите на Силвестър се присвиха.

— Той има две момичета, които бяха много болни.

— Интересно.

— Интересно едва ли е подходящата дума — каза Оливия, — те едва не умряха.

Въздухът се нажежи от напрегнато мълчание до такава степен, че Еми замалко не се задуши.

— Оливия — подхвана тя, за да разчули леда, — ти навярно си изтощена. Приличаш на смъртница, скъпа. Иди в стаята си, за да се измиеш и преоблечеш. Вечерята е почти готова. И разбира се, мистър Данахър също е добре дошъл да я сподели с нас, за да се ободри.

— Не, благодаря, мисис Талбът. Много мило от ваша страна, но се боя, че се налага да тръгвам.

Оливия яростно изгледа Силвестър, който искаше да каже нещо. Той стреснато затвори уста и стисна устни, като се задоволи само с гневен поглед към Данахър.

— Ще изпратя мистър Данахър — каза Оливия. Тя го хвана за ръка. Изглеждаше крехка и мъничка до тази грамада от мускули. Еми си помисли, че ръката ѝ стои по-естествено върху неговата, отколкото би следвало.

Оливия не умееше да лъже и историята ѝ бе прозвучала много скалъпено. Еми с нетърпение очакваше мига, в който щеше да хване приятелката си насаме и да я принуди да разкаже всичко.

— Съжалявам, Гейбриъл. Никога не съм виждала Силвестър да се държи толкова невъзпитано.

Оливия не можеше да си представи каква муха бе влязла в главата на съпруга на приятелката ѝ. Дори и Еми отначало бе реагирала на появата на Гейбриъл така, сякаш някакво бездомно куче бе нахлуло в дома ѝ.

— Недей да си го вземаш присърце, докторке. Хора като Силвестър Талбът още си въобразяват, че се намират сред изтънченото общество на Изток. Ако не спазваш правилата им, те смятат за боклук.

Оливия усети прилив на чувство за вина, като се запита дали и тя не мислеше по този начин. Хората, които бе лекувала в клиниките в Ню Йорк и в Париж, бяха предимно бедняци, изнемогващи труженици, скитници от улицата и тя охотно им бе оказвала медицинска помощ,

ала дали не се бе отнасяла към тях със същото презрение, с което сега Силвестър и Еми гледаха на Гейбриъл?

Опита се да отхвърли тази неприятна мисъл с усмивка.

— Какви ужасни правила си престъпил?

— Женитбата ми с индианка бе едното. Може би друг път ще ти изброя и останалите.

Нямаше да има друг път. Оливия прочете това в очите му и сърцето ѝ се сви. Очите ѝ ненадейно се изпълниха със сълзи.

— Гейбриъл...

Той повдигна брадичката ѝ към лицето си. Без да каже и дума, загледа как студеният вятър смразява стичащите се по страните ѝ сълзи.

— Ти май не знаеш какво точно искаш, нали, докторке? — каза най-накрая.

— Навремето знаех — прошепна тя с болезнено присвито гърло.

— Да-а. И аз навремето бях наясно какво точно искам, но си промених мнението, щом се научих да те обичам. Може би и двамата един вид сме помъдрели, а?

— Гейбриъл...

— Всичко е наред, докторке. Може би ти си права. Може би цялата тази работа е безумие.

Той притисна устни към нейните и я целуна кратко, сухо, без страст, само със съжаление. Когато Гейбриъл скочи на коня си и препусна в нощта, повел Кърли зад себе си, Оливия гледа след него, прехапала устни, докато не усети вкуса на собствената си кръв.

16.

— Силвестър Талбът, пет пари не давам какво мислиш за Гейбриъл Данахър. Обаче няма да позволя да пращаш шерифа по петите му като хрътка след някоя нещастна лисица. Не и докато не разбере от Оливия какво наистина се е случило сред онези планини.

— Миличка, недей да се нервираш. Данахър не заслужава чак такава загриженост, а и Оливия без съмнение ще се съгласи с мен, че този непрокопсаник трябва да бъде затворен. Убеден съм, че тя го защитаваше само защото бе притеснена от присъствието му.

— Ако присъствието на мистър Данахър я притеснява, питам се какво ли прави сама на верандата с него, след като може да е в безопасност тук, при нас?

— Ако има поне капка здрав разум в главата си, тя навярно го предупреждава да стои далеч от града и повече да не се бърка в живота ѝ.

— Тя каза, че го е последвала доброволно.

— Чиста измислица. Този тип може и наистина да се е нуждаел от лекар, но никоя почтена жена не би се оставила в ръцете му по своя воля. Той е изгнаник, отхвърлен от обществото, и на всичкото отгоре престъпник.

Силвестър не искаше да споделя с жена си разговора, който бе провел с Роджърс. Тя щеше само да се притесни от факта, че приятелката ѝ е прекарала последните седмици в ръцете на един убиец, а точно това не биваше да се случва сега. Данахър вероятно бе същият човек, когото търсеха Роджърс и работодателят му. Когато беше чул, че индианките, с които този тип живееше в планината, са негови дъщери, а не любовници, Силвестър се бе убедил в това. Човек лесно променя името си, щом то му създава неудобства.

— Е, не вярвам мистър Данахър да е по-лош от деветдесет процента от мъжете, които живеят тук. Хората го гледат с подозрение просто защото води толкова усамотен живот. Все пак той доведе Оливия обратно, при това здрава и читава. И ако интуицията не ме

лъже, между тях има нещо. Ако Оливия държи на него, значи той съвсем не е такъв непрокопсаник, за какъвто го смятат всички.

— Еми, този тип е индианска подлога. Живял е с индианка и има деца от нея. — И вероятно я бе убил, но това, последното, не беше подходящо за ушите на Еми.

— Жените, с които той живее сега...

— Са поотрасналите му дъщери.

— Не си ми го споменавал преди.

— Самият аз току-що го научих от един човек, който го е познавал във Вирджиния Сити.

— Да имаш индианка за съпруга не е толкова лошо.

— Не е престъпление, съгласен съм. Но нима една индианска подлога е подходяща компания за Оливия? Мъж с големи деца с мръсна кръв, за бога!

— Децата са си деца, Силвестър.

— Не си живяла на запад достатъчно дълго, за да знаеш, че хората много държат на тези неща. Същото важи и за Оливия. Този тип е отхвърлен от обществото нехранимайко. Смятам, че трябва да прекара поне няколко нощи в затвора за това, което причини на Оливия. — Няколко нощи или колкото там е необходимо до завръщането на Роджърс в Елхорн.

— Силвестър, ти ме изненадваш. Отношението ти е напълно нехристиянско. Не ми ли каза точно ти навремето, че в Далечния Запад почти всеки човек има тъмно минало? Щом Гейбриъл Данахър не е наранил Оливия, не можем да имаме никакви претенции към него.

— Виж какво, Еми, това не е женска работа. Аз ще реша какво да правя с мистър Данахър.

— Разбира се, че е моя работа, след като Оливия е замесена. И няма да ти позволя да я тревожиш с подобни приказки. Като си почине и се възстанови, сама ще ни каже какъв точно е мистър Данахър.

— Еми, Оливия би трябвало да се постарее да забрави това изпитание, а не да говори за него.

— Подозирам, че изобщо не става дума за изпитание. Просто интуиция, скъпи. Женската интуиция е много по-прозорлива от мъжкия разум.

Силвестър поклати глава.

— Пък ние ще даваме на жените право да гласуват. Бог да ни е на помощ!

— Внимавай какви ги дрънкаш — предупреди го Еми, щом чу захлопването на външната врата, което възвестяваше завръщането на Оливия. — Горката Оливия сигурно е много тъжна.

— На мен ми изглежда съвсем добре — промърмори Силвестър под носа си, когато Оливия влезе в стаята.

— Това е — отвърна меко Еми, — защото не си жена.

Гейб се упъти към ковачницата, за да подслони Лонгшот и да се разбере с ковача относно Кърли, когото бе взел онази нощ през ноември, от която му се струваше, че са минали векове. Грег Смут го изгледа много странно, когато се приближи и слезе от коня. Гейб не се изненада. Нали беше свил големия кастрат в крайна сметка, нищо че беше оставил пари. Ала причината за тревогата на Смут май не беше в коня.

— О, по дяволите! — каза той. — Ти ми плати куп пари за него, а понякога той е по-упорит и от муле. Задръж го.

— Благодаря — отвърна Гейб.

— Не си слизал от планината от доста време, Данахър.

— Проходът бе затворен.

— Аха. Знам. Яздих заедно с една група нагоре, за да те открием. Силвестър Талбът вдигна олелия до бога, понеже мислеше, че си отвлякъл онази скумрия — докторката, дето се грижи за жена му.

— Така беше — отвърна Гейб с равен глас. — Имах нужда от лекар и тя бе единствената, която се съгласи да дойде. Сега вече си е тук.

Смут се изсмя.

— Лавината ви е заклешила, а? Ама и ти имаш един късмет, Данахър! Като си принуден да останеш горе, поне е хубаво да си имаш за компания нещо по-добро от тази студенокръвна дъска. — Смут му смигна. — Нали се сещаш, някоя, дето ще те топли, когато вятърът свисти и вали сняг на парцали?

— Ще го запомня за следващия път. Нахрани конете добре, става ли? Бая път видяха.

— В кърпа вързано — каза Смут, поемайки юздите, — кога ще ти трябват?

— След три или четири часа. Тогава сигурно ще са отпочинали.

— Само не си тръгвай с някоя друга дама от града — извика ковачът след него през смях. — Или ако ще го правиш, този път си вземи жена, която да си струва.

Гейб спря пред първия бар, които се изпречи на пътя му. Обикновено не пиеше, но заради Оливия Барън в момента имаше нужда от силно питие. Колкото по-силно, толкова по-добре. Тази дяволска жена бе най-твърдоглавото, най-упоритото същество, което беше срещал през целия си живот. Би могъл да разбере, ако тя му отказваше, задето бе необразован ирландец, ако не го обичаше, защото не беше джентълмен и нямаше обноски, но тя настояваше, че го обича, по дяволите! Обичала го, пък не искаше да се омъжи за него! Обичала го, ама трябвало да се върне при проклетата си приятелка, за да се прави на доктор.

Поръча си бутилка уиски. Барманката му отправи подканваща усмивка, но не успя да го трогне. Иначе си я биваше. С цици, задник и всичко останало. Но точно в този момент жените му бяха дошли до гуша.

— Само уиски — каза той.

— Както кажеш, красавецо.

Гейб я загледа как се отдалечава, поклащайки пищни бедра между гъсто натъпканите маси. Някакъв картоиграч я сграбчи отзад и избухна в смях.

— Хей, Дулси! Какво имаш за мен тази вечер, сладурано.

Дулси игриво го сръга.

— Зависи от това ти какво имаш за мен, красавецо. — После се отдалечи с усмивка.

Гейб сравни Оливия с цицорестата бар дама. Докторката бе постно парче в сравнение с изобилието от плът по тази жена, но притежаваше достатъчно извивки, за да задоволи всеки мъж, а и вътре в нея гореше огън, който я правеше повече жена, отколкото всички, които бе познавал.

Странно защо мъжете я виждаха като суха и плоска. И той не бе направил изключение, когато я видя за първи път. Тя не разкриваше истинската си същност пред света — мекото сърце под закопчаната

догоре блуза, състрадателната душа зад суровия външен вид, смеха, който ненадейно бликваше и озаряваше сериозното ѝ личице. Въпреки че бе изтъкана от глава до пети от скромност и благонравна скованост, тя можеше да се разтопи от докосването на подходящ мъж. И все пак Оливия не смяташе, че той е подходящият за нея мъж. По дяволите!

— Хей! Я виж кой е тук! Данахър? Ти, стар разбивачо на женски сърца!

Обидите бяха изречени без злоба. Гейб вдигна очи и видя не някой друг, а Джебейдиа Кроу, който се хилеше като теле на една от масите за покер. Изруга под носа си.

— Пуснал си за малко фустата, за да топнеш чушка, а? — Джеб заваляше думите. — Ела при нас, приятелю! Парите на сукалче са винаги добре дошли, нъли, гос'да?

Другите двама на масата огледаха Гейб с непроницаеми изражения и кимнаха.

— Пия, Джеб. Не играя.

— Мъжът може да прави и двете. Идвай, миризливецо. Май ми дължиш реванш.

Гейб си взе стол и се присъедини към играчите — отчасти за да избегне скандала с Джеб, а, от друга страна, защото съсредоточаването в картите можеше да отвлече мисълта му от Оливия. Джеб, вече очевидно пиян, вдигна наздравица с „конски тропот“ — адски бълвоч от планински пелин, лют пипер и тютюн, варени във вода и обогатени с огромно количество алкохол.

— Давай с мен, мизернико.

Гейб вдигна бутилката си уиски.

— Имам си мое питие, благодаря.

— Тоя ирландец е по-подъл и от гадна невестулка — предупреди, хълцайки, съиграчите си Джеб. — Не му се оставяйте, гос'да.

„Гос'дата“ не останаха достатъчно дълго, за да последват съвета на Джеб. Станаха две раздавания след сядането на Гейб — или защото той спечели и двата пъти, или понеже дъхът на Джеб вонеше също като бълвоча, който пиеше.

— Къде е малката женица? — попита Джеб, докато Гейб раздаваше. — Остави я горе в планината сам-сама с онези дяволи — щерките, а?

— Не.

— Дойде в града с теб?

— Аха.

— Мамка му! Да дойде при нас тогава!

— Не мисля, че ще иска. Карти?

Джеб изчисти.

— Дай три. Намери си жена от висока класа, ирландцецо.

— Тя не ми е жена. — Гейб реши, че ако този тип остане достатъчно дълго в града, неминуемо ще налети на Оливия. Реши да ѝ спести неприятната среща, като изясни положението. — Не е лъжица за устата на който и да е от нас. Залагам двайсет.

— Кво искаж да кажеш с тва, че не ти е жена?

— Дъщеря ми ти го каза, за да се държиш прилично. Тя е лекарка, която заради свличането остана горе. Отговаряй.

— Мили боже! Лекарка? Малката с циците?

— Отговаряй.

Джеб се опита да фокусира картите си.

— Плащам и качвам двайсет. На твойто хлапе му трябва урок. Лъжата носи куп неприятности.

— Не ѝ трябва уроци от типове като теб, приятелю. Какво имаш?

— Два чифта. Не ми допада да ме лъжат, Данахър.

— Фул. — Гейб зарови пръсти в заложените пари.

— Да знаех, че не е твоя територия, нямаше много да му мисля.

— Един съвет, Кроу. Стой надалеч от жени като нея. По тях има повече извивки и завои, отколкото може да следва един мъж, пък бил той и трезвен.

Червендалестото лице на Джеб се сбърчи в усмивка.

— Доктор, а? Не фаща око като момичетата тук — каза той, докато погледът му се плъзгаше по бар дамите и танцорките, — ама не ща да ме лъжат.

Гейб раздаде по две карти, едната обърната надолу.

— Пет карти на раздаване. Двойките и валетата най-силни. Залагай — подкани го Гейб.

Още кисел, Кроу попипа закритата си карта.

— Десет.

— Отговарям. — Гейб раздаде по още една открита карта и на двамата.

— Може като видя тази знахарка, да ѝ покажа какво е изпуснала.
Не е хубаво да лъже.

— Стой далеч от нея, приятелю.

— Като не си ѝ мъж, няма кво да си пъхаш гагата.

— Стой по-далеч от нея. И залагай.

Джеб погледна картите си.

— Двайсетачка.

— Качвам още десет.

— Блъфираш.

— Отговаряй или се откажи.

— Плащам. Блъфираш за жената. Не ѝ е харесало това, дето е между краката ти, мойто може да ѝ допадне повече. — Той се ухили глупаво.

— Последна карта. Залагай.

— Мамка му. Петдесет и взимам жената.

Гейб спокойно погледна към последната си закрыта карта.

— Седемдесет. Жената няма нищо общо.

— Плащам и вдигам с дваисет.

— Имаш ли толкова пари?

— Да, по дяволите! Двамата преди теб не ги биваше хич. Така яко ги сгасих, че свят им се зави.

— Плащам. Какво имаш?

— Тройка. — Той обърна скритата карта и я хвърли върху чифта, който показваше, после отпи здрава глътка от „конския тропот“.

Гейб обърна десетката купа, която допълваше бялата му кента.

— Губиш.

Джеб се задави и тресна халбата си на масата. Погледна картите пред себе си, след това измери Гейб с очи, които напомнях за Бруно.

— Ти си воняща миризливка, Данахър.

— Трябва да се научиш да играеш покер, когато си пиян. — Той събра парите. — Мисля, че достатъчно те обрах за тази вечер.

Джеб го изгледа яростно.

— А за мис Оливия... не забравяй, че последния път, когато ти хрумна да ѝ досаждаш, се отърва с натъртвания и ожулвания. Следващия път може и да не съм толкова мил.

Докато Джеб гледаше отдалечаващия се Гейбриъл, пред очите му заиграха червени петна — отчасти заради лютия пипер, отчасти заради

гнева, замъглил съзнанието му. Едно беше да победиш човек в юмручен бой. Тогава става дума само за спорт. Но съвсем друго бе някакво гадно, миризливо копеле да те направи на глупак заради някаква си жена, както Данахър бе постъпил с него. А на всичкото отгоре се беше вмъкнал в неговата игра на покер, беше изгонил двете тлъсти „кокошчици“ за Джеб и бе обрал до шушка парите, който той, Джеб Кроу, бе спечелил с три вечери мамене.

— Шъ му покажа — измърмори Джеб, събирайки картите, после ядно ги разпиля на всички страни. Главата му замаяно се свлече на масата, ръката му трепна и разля остатъка от адската смес. Лицето му се потопи в горчивата напитка и той се ухили, вдишвайки тръпчивите й пари. — Шъ й покажа и на нея. Кучка. И на двамата.

Джеб изгуби съзнание с усмивка на уста.

Лонгшот изобщо не беше въодушевена от перспективата да препуска пак само след няколко часа почивка. Кобилата извъртя глава и я тръсна гневно, щом Гейб се опита да затегне юздите.

— Само да ме ухапеш и ще броиш зъбите си по земята, скъпа. Не съм в настроение да се разправяме повече женски капризи. Ясно?

Лонгшот имаше още възражения.

В конюшната на ковача имаше само една лампа и всичко тънеше в полумрак. Грег Смут бе напоил, нахранил и изчистил камъчетата от копитата и на двата коня, а момчето му ги беше ресало, докато кожата им заблести. Достатъчно си бяха починали. Нямаше причина Гейб да не тръгне нагоре към Тъндър Ридж.

Кати и Елън бяха сами в къщата. Трябваше да се връща. В мината имаше още руда, която чакаше да бъде извозена. И някъде го очакваха мъже, които бяха готови да бъдат наети, за да хванат Ейс Кандлис и шайката му. Макар Монтана да беше вече щат, тук още бе дивата пустош, в която богатите властваха и създаваха законите. Законът бе на страната на Ейс Кандлис, когато той се бе опитал да обеси Гейб без съд и доказателства за вината му, сега може би законът щеше да се вслуша в думите на Гейб, ако ирландецът хванеше натясно тоя мръсник и го принудеше да признае какво бяха направили с брат му в онзи ден.

Познатата омраза не можа да нажежи кръвта във вените на Гейб, както беше навремето. Отмъщението явно се бе превърнало по-скоро в привичка, отколкото в страст. Оливия Барън бе откраднала цялата му стръв и я бе запазила за себе си. Би било хубаво да я види още веднъж. Поне още веднъж.

Трябва да се връщам, напомни си Гейб. Кати и Елън са сам-самички в къщата.

Близначките можеха да се грижат за себе си по-добре от повечето мъже. Можеха да останат сами за няколко дни. В мината ме чака работа, заспори той със самия себе си. Ала ден повече или по-малко нямаше значение. Ти си глупак, скара се Гейб наум. Раните не заздравяват, ако ги човъркаш непрекъснато.

Глупости. Длъжен бе да предупреди Оливия за Джеб така или иначе. Пък и конете бяха уморени до смърт. Той самият бе уморен до смърт. И какво толкова щеше да стане, ако постоеше тук още един ден?

Гейб разседла Лонгшот, върна я обратно под сайванта и се намести в купчина чисто сено, за да поспи.

— Знаех си, че между теб и онзи мъж има нещо, Оливия. Не можеш да ме излъжеш.

Оливия припряно плесна с поводите и конят, който теглеше двуколката им, тръсна глава и ускори крачка.

— Казах само, че се надявам времето да не се влоши, докато той се изкачва по пътеката.

— А начинът, по който го каза?

— Глупости.

— И тъжната физиономия, която си направила тази сутрин.

— Пълен абсурд.

— Мисля, че той е дяволски красив.

— Точно ти твърдеше отначало, че е непрокопсаник.

— Тогава просто повтарях слуховете... глупав навик. И сега, след като ми каза, че двете момичета, които живеят при него, са негови дъщери... е, ами щом един мъж обича децата си така, както ти ми описа, той не може да е чак такъв злодей.

Оливия спря двуколката пред „Грандхотел“.

— Мистър Данахър изобщо не е злодей, Еми. Той е добър, мил и интелигентен. Най-лошото, което мога да кажа за него, е, че е твърдоглав и властен, но повечето мъже май притежават тези недостатъци. Освен това е прекрасен човек.

Тя скочи долу и привърза конете за железния парапет пред хотела, после помогна на приятелката си да слезе от двуколката.

— Така, значи мистър Данахър е прекрасен човек. Давай нататък.

— Познавам доста прекрасни хора, Еми, и не всички са ми завъртели главата.

— Видях как го гледаше — възрази Еми.

— Как?

Еми се опита да я изимитира. Очите ѝ се замъглиха, а на устните ѝ изгря отнесена усмивка.

— Приличаш на крава, която има проблеми с храносмилането във всеки стомах.

— Дрън-дрън! — възмути се Еми. — Много добре те видях. Очите ти направо се навлажниха.

— Сигурно защото нещо е било влязло в окото ми. Не съм убедена, че трябваше да идваш с мен, Еми. Струваш ми се бледа.

— Пък аз мислех, че приличам на крава.

— Шегувах се, скъпа. Но ти наистина си бледа.

— Чувствам се добре. Честна дума. Това бебче ще е съвсем здраво, както и самата аз. Виждаш ли? Възприех това положително отношение, за което все ми опяваше.

— Сигурна ли си, че си добре?

— Спри да се тревожиш, Оливия. Като си почина няколко минути и изпия чаша чай в хотела, ще бъда съвсем във форма.

Седнаха близо до прозореца и се загледаха навън в сивия ден. Планинските върхове бяха скрити зад облаци, тлъсти снежни парцали се носеха лениво по небето. Оливия се запита дали Гейб бе успял да се прибере, преди да е завалял снегът. Съмняваше се. Сега той може би изчакваше бурята да премине в някой храсталак или под навес, ала този път сам, без нея. Сърцето ѝ болезнено се сви.

— Къде витаеш? — попита Еми.

— Моля?

— Къде се носиш, Оливия? Някъде далеч, ако съдя по лицето ти. За Гейбриъл Данахър ли мислиш?

— Разбира се, че не.

— Оливия, аз съм най-добрата ти приятелка. На мен можеш да кажеш.

Оливия сведе очи към чашата си с чая и въздъхна тежко.

— Той ще ми липсва.

Еми се усмихна.

— Ти наистина си влюбена в него!

— Щом веднъж го опознае човек, не може да не го заобича.

— О, Оливия! Винаги съм знаела, че зад праволинейните ти амбиции се крие романтично сърце.

Оливия сви измъчено устни.

— Можех да проявя и по-голяма мъдрост при избора си.

— А той обича ли те?

— Така казва.

— Предложи ли ти брак? Ще се омъжиш ли за него?

— Разбира се, че не, Еми. Ние изобщо не си подходяме.

— Да, ама сте влюбени.

— Любовта е мимолетна лудост, поне така винаги съм смятала.

— Не го мислиш в действителност!

Оливия се загледа навън в мрачния ден.

— А бих искала.

— Ох, Оливия! Виждам, че имаш крещяща нужда от една лекция. Не мога да повярвам, че ще оставиш този мъж да излезе от живота ти само защото не е аристократичен сноб от Ню Йорк.

— Въпросът не е в това.

— А ако няма пари, има хиляди начини, по които един умен мъж би могъл да забогатее тук, на запад. Тук още е граница, бъкаща от възможности.

— Подозирам, че той вече е изкопал цяло състояние.

— Добре де, какво те спира тогава? Медицината? Господ ми е свидетел, че тук имаме нужда от още компетентни лекари. Повечето от тях са бегълци, избягали от семейство и отговорност, или просто знахари. Ти си по-различна. Щом хората веднъж се убедят, че си добър професионалист, ще почнат да те търсят непрекъснато.

— Не мисля, че съм скроена за живот в Дивия Запад, Еми.

— Щуротии! Щом аз мога да живея на хиляди мили от цивилизацията заради любовта си, естествено че и ти можеш да го

направиш. Ти винаги си била далеч по-самоуверена от мен във всичко.

— Това не е съвсем вярно. Ти беше по-добра в рисуването, шиенето, френския...

— Все безполезни работи... освен шиенето може би. Ама много ме биваше в бродерията, нали? — Еми примигна. — О, боже!

— Какво? Какво има?

— Лека контракция. Нищо сериозно. Вече премина. Предполагам, че това е естествено в толкова напреднал стадий.

Оливия се усмихна, като долови гордостта в гласа на приятелката си.

— Мисля, че трябва да се прибираме, за да мога да те прегледам.

— Глупости.

— Еми, за какво дойдох чак в Монтана, като не ме слушаш изобщо?

— Много добре. Щом настояваш. Обаче преди това трябва да вземеш дантелата, която поръчах при Шрайнър. Много е специална и ако не я вземеш, Маргарет Нортън ще я види и ще убеди Хенри да я даде на нея. Нали няма да те затрудни?

— Само ако ми обещаеш, че ще седиш тук и ще почиваш.

— Да, Оливия, разбира се. Обаче съм добре, уверявам те. Беше лека контракция. Нищо повече. Просто ще си седя тук и ще си поръчам още един чай.

— Ще се върна след минутка.

Оливия излезе навън в хапещия вятър и се упъти към магазина на Шрайнър. Времето бързо се влошаваше. Тя си помисли за Гейб и си спомни как двамата се бяха стгушили в подслона, който бе почти затрупан от сняг, заслушани във воя на бурята. Спомни си и други неща, как иначе? Топлия уют зад завесите в леглото на Гейб, когато лежеше в прегръдките му, магическата тръпка на очакването, когато той се надвесваше над нея, прекрасното усещане за цялост, когато я изпълваше и се движеше в нея, повел я към съвършенството. Смехът на близначките отекна в съзнанието ѝ, както и препирните и оплакванията им. Дяволитата усмивка на Кати. Кротката топлина в погледа на Елън. Даже и Хънтър имаше място в спомените ѝ — малкото вълче с бебешка муцуна и святкащи очи.

Магазинът на Шрайнър предлагаше благодатна топлина след студа навън. Оливия затвори плътно вратата зад гърба си, за да спре

ледените опити на вятъра да нахлуе в помещението.

— Мис Барън — поздрави я Шрайнър, — толкова се радвам, че отново сте сред нас. Силвестър разпространи новината за завръщането ви тази сутрин. Всички се безпокояхме за вас, нали разбирате.

— Благодаря, мистър Шрайнър. Благодарна съм за положените усилия и безпокойството, което сте изпитали заради мен, но не беше необходимо. Нито за миг не съм била в опасност. Мистър Данахър се държеше много вежливо и кавалерски през цялото време, докато бяхме горе.

— Това е похвално. А как е мисис Галбът?

— Добре е. Помоли ме да взема фламандската дантела от вас.

— Отзад е. Ще ми трябва само няколко минути, за да я намеря. Ще изчакате ли?

— Разбира се.

Мистър Шрайнър се забави повече от няколко минути. Мисис Уолпол влезе в магазина и студено поздрави Оливия, а на лицето ѝ ясно се долавяше едва сдържано любопитство. Оливия мина към дъното на помещението, за да я избегне. Вратата се отвори и затвори отново. Докторката се съсредоточи върху стоките, изложени там, защото не желаше да понася повече любопитни огледи.

Стоките бяха шапки — същите шапки, които бе разглеждала първия път, когато срещна Гейбриъл Данахър. Взе сламената, която бе привлякла вниманието ѝ в онзи ден. Сложи я на главата си и се завъртя пред огледалото, като си представяше как би я носила в снежните бури, типични за Монтана, или в слънчеви дни, за да крие лицето си, и се усмихна.

— И сега не изглежда ни на йота по-добре от предишния път, когато те видях с нея.

Гласът на Гейбриъл я накара да подскочи стреснато. За миг си въобрази, че се е върнала във времето, когато го видя за първи път.

— Гейбриъл! Мислех... мислех, че вече си в планината.

— След като така или иначе слязох до града, реших да се погрижа за някои неща.

— Охо! — Тя припряно свали шапката от главата си и се усмихна. — Последния път май каза, че тази шапка ще стои по-добре на мулето на някой златотърсач.

— Нещо подобно. Опасявам се, че тактичността не влиза в списъка на добродетелите ми.

— Така ли? И за мен казаха същото.

Той стоеше и я гледаше. Оливия опипваше шапката с очи, приковани към копчетата на палтото на Гейбриъл, за да избегне втренчения му взор. Усещаше го като тежест върху себе си. В главата ѝ цареше истински хаос, част от съзнанието ѝ крещеше да измисли нещо, за да го задържи, да му се извини за глупостта си. Ала другата част я убеждаваше, че чувствата ѝ са илюзия, породена от изолацията и опасността. Ето че сега бяха отново сред цивилизования свят и нямаше какво повече да си кажат от баналната размяна на учтивости. Самата идея да живее с него ѝ се струваше нелепа.

— Как е мисис Талбът?

— Добре е.

Мълчанието се проточи.

— Дълго ли ще останеш в града? — попита тя най-сетне.

Той въздъхна. Тъжно, помисли си Оливия.

— Не. Не мисля. Щом снегът се вдигне, ще тръгна.

— Сигурно не искаш да оставяш момичетата за дълго сами.

— Така е.

Тя срещна очите му и бързо отмести поглед. Не можеше да му каже отново сбогом, като го гледаше в лицето. Каква страхливка!

— Ще дойдеш ли да се сбогуваме?

Мълчание.

— Моля те, обещавай.

— Добре тогава.

— Ето го мистър Шрайнър с поръчката на Еми. Трябва да тръгвам.

Усещаше как той я гледа, докато взимаше пакета с дантелата и излизаше през вратата. Леденият вятър сякаш прониза душата ѝ. Ама че глупачка, защо просто не го остави да си тръгне?

Верен на обещанието си, Гейбриъл спря пред къщата на Талбът, преди да тръгне нагоре по пътеката. Мисис Слейтър го въведе в приемната, където Оливия го очакваше сама. Еми се бе оттеглила в стаята си, оплаквайки се от болки в гърба, а Силвестър красноречиво

се бе затворил в кабинета си на втория етаж, като видя, че Данахър пристига.

— Оливия.

Гейб свали шапката си и остана в центъра на стаята прав. Изглеждаше съвсем не на място тук. В дивата пустош на Монтана, когато се бореше с нахален натрапник или създаваше убежище от бурята само с клони и платнище — тогава той бе господар на положението. Но в приемната на Еми, сред резбованите викториански мебели и картините в позлатени рамки, покриващи стените, изглеждаше не на място, като някой диворасляк в добре поддържана градина с цветя. Изведнъж Оливия усети копнеж по тучните ливади и стръмни склонове, към които се връщаше Гейбриъл. Това чувство усили още повече гнева ѝ.

Не би следвало да ѝ липсва дивата природа, напротив, би трябвало да е благодарна, че се е прибрала у дома, сред своите.

— Тръгваш ли? — попита.

— Да.

Въпреки че държеше шапката си в ръце, Гейбриъл изобщо не изглеждаше разкаян. Всъщност стойката му бе по-скоро нахална. Заради присъствието му фините труфила на гостната изглеждаха претенциозни и безвкусни.

— Още вали. Вече сигурно е натрупало около четири инча сняг.

— Няма значение. Не вали силно.

Гневът ѝ нарасна още повече. Той не биваше да стои там с такова безразличие. Можеше поне от учтивост да се престори, че изпитва съжаление от раздялата.

— Аз... хм... исках да се отбиеш, защото съм приготвила някои неща за близначките горе в стаята си. Панделки, огледало и други дреболии.

— На тях не им трябват вещи, Оливия.

Обвинение ли долови в гласа му? Намек, че те имат нужда от нея? Как смееше да я кара да се чувства виновна, че ги е изоставила? Пламна от гняв и започна да го подклажда още повече. Не беше логично, нито пък справедливо, съзнаваше Оливия, но гневът бе добро бягство от болката при раздялата и агонията от нерешителност, през която бе преминала този следобед.

Действително не си подхождаха. Имаха по-малко общо помежду си от култивиран жив плет и див трънак. Разумът ѝ го приемаше, ала сърцето не. Беше се влюбила в мъж, който не бе за нея, и докато сърцето ѝ се бореше със здравия ѝ разум, той стоеше най-спокойно и я обвиняваше. Гейб си въобразяваше, че я обича. Но онази жена, която бе обичал горе в планината, бе само малка част от нея. Той не познаваше и не би могъл да приеме другата ѝ половина. Тази несправедливост я вбеси още повече.

— Не ме гледай така! — тросна се тя.

— Как?

— Като че ли ме... презираш.

Той вдигна вежди учуден.

— Гледал съм те, сякаш те презирам? — Рязко направи две крачки напред и изведнъж тя се оказа в обятията му. — Това на презрение ли ти прилича?

Устата му жадно се впи в нейната. Едва ли не пряко волята ѝ устните ѝ се разтвориха. Все още необузданите страсти сринаха крехките прегради, които се бе опитала да изгради, и ръцете ѝ го прегърнаха. Изгубена за сетен път в техния малък свят за двама, Оливия спря да разсъждава и не можа да устои.

Накрая той я пусна и студеният въздух на гостната нахлу между телата им. Потресена, тя опита да се отскубне от прегръдките му.

— Ето какво чувствам към теб.

— Не — отрече тя, поклащайки глава. — Ти си мислиш, че ме обичаш, Гейбриъл. Но всъщност не ме познаваш.

— Познавам те достатъчно. Знам, че си те бива като жена, Оливия Барън. И си може би най-умната дама, която съм срещал. Ти си топла, мила и твърдоглава като магаре. Смехът ти ми напомня за сребърни звънчета, а не се смееш достатъчно често, даже не се усмихваш достатъчно често. Навремето те смятах за най-смелата жена, но сега знам, че не ти достига смелост дори и да се влюбиш.

Оливия здраво стисна устни, за да не изрече отговора, който беше на върха на езика ѝ. Обичаше го толкова много, че чак душата я болеше. Но нямаше смелост да остане с него поради толкова много причини.

— Вероятно си прав — отвърна тихо тя, — или може би имам достатъчно смелост да се влюбя, но не и да живея с теб в твоя

нецивилизован свят.

Очите му сякаш се превърнаха в твърди зелени кристали. Не можеше да разгадае чувствата му по тях.

— Тогава това е сбогом.

— Да. Предполагам, че е. — Оливия копнееше да облече в думи всички чувства, които я връхлитаха, но гърлото ѝ се стегна и от устата ѝ не излезе нито звук.

— Оливия! — Разтревоженият вик на Силвестър прекъсна агонията ѝ. — Оливия! Бързо! Еми е зле!

17.

Надеждата на Оливия, че болките на Еми са фалшива тревога, угасна, щом прегледа пациентката. Контракциите бяха истински и Еми бе загубила ума и дума от паника — не толкова заради болката, а от страх, че ще изгуби и това дете, както останалите.

— Успокой се, Еми. Чака те доста работа, за да излезе детето ти на бял свят здраво и читаво.

— Не, Оливия! — Лицето на Еми стана пепеляво. — Не ме залъгвай. Кажу ми истината. Губя детето, нали? Още е толкова рано! Прекалено рано! О, господи, помогни ми! Мислех, че поне това...

— Еми! Успокой се! Няма да помогнеш нито на себе си, нито на детето, ако изпаднеш в истерия. Да, рано е, но не много. Може и да сме сбъркали със седмица-две при изчисляването и при всички случаи ти си след осмия месец. Бебето ти сигурно ще е съвсем здраво, само трябва да го родиш спокойно.

От Силвестър нямаше никаква полза. Той се беше отпуснал на леглото, вкопчен в ръката на Еми, и като в транс шепнеше името на жена си, докато Оливия казваше на мисис Гризолм да донесе чисти чаршафи.

— И ако обичате, сложете силен чай, мисис Гризолм. В големи количества. Това може да отнеме доста време. Имаме ли кого да пратим за акушерка?

— Аз ще ида, доктор Барън.

Еми изпищя и Силвестър простена заедно с нея. Оливия сложи ръце на корема на Еми и установи, че контракциите са още много слаби. Еми се задъхваше по-скоро от страх, отколкото от болка.

— Не беше чак толкова зле, нали, Еми?

— Н-н-не.

— Като за начало на родилните болки всичко изглежда съвсем нормално, скъпа. Опитай се да не се тревожиш.

Силвестър се беше хванал за главата и изглеждаше така, сякаш всеки момент ще ревне. Оливия го хвана за ръка и го дръпна настрана.

— Силвестър — меко му каза тя, — така само засилваш страховете на Еми и никак не ѝ помагаш.

— За бога, Оливия! — зашепна трескаво Силвестър. — Кажи ми, че тя няма да умре! Моля те! Не бих могъл да живея без нея! О, боже, за всичко съм виновен аз!

Оливия го потупа по ръката.

— Защо просто не изчакаш долу?

— Не. Трябва да бъда с нея. Това може би са последните ми часове с нея...

— О, не, Силвестър. Не мога да се оправям с двама пациенти наведнъж. Ела с мен.

Оливия се изненада, като видя, че Гейбриъл е още в гостната. Беше решила, че си е тръгнал, когато бе изхвърчала от стаята, за да се погрижи за Еми. Като го видя да стои там наред стаята, самообладанието ѝ се разклати. Беше изтикала собствената си сърдечна болка назад в съзнанието си, за да се погрижи за нея, след като премине кризата на Еми, но сега тя заплашваше да помете издигнатите пред нея прегради.

— Гейбриъл.

— Как е мисис Талбът?

— Тя ражда.

— Мислех, че го очаквахте чак през февруари.

— Май няма да е така. Бебетата понякога имат собствено мнение по въпроса.

От спалнята на горния етаж се чу немощен вик. Оливия се пресегна и хвана Силвестър в мига, в който той понечи да се втурне нагоре по стълбите.

— Радвам се, че си още тук, Гейбриъл. Би ли направил нещо с него, моля те? — Тя бутна Силвестър напред.

Гейбриъл вдигна вежди.

— И какво точно искаш да направя с него?

— Не знам. Заведи го някъде. Завържи го, ако трябва. Само го дръж далеч от стаята. Той е по-уплашен и от Еми и двамата взаимно подклаждат страховете си.

— Ще се погрижа за него — каза Гейбриъл с дяволита усмивка. — Да се намира някакъв алкохол в къщата?

— Виж в библиотеката. Зад онази врата.

— Хайде, Талбът. — Гейбриъл хвана Силвестър за рамото и го побутна натам, където му посочи Оливия. — Струва ми се, че имаш нужда от една глътка уиски.

Мисис Гризолм смени чаршафите на леглото и подложи мушама отдолу, докато Оливия помагаше на Еми да облече чиста нощница и я караше да крачи бавно из стаята.

— Всичката тази вода — Еми се намръщи, — ама че бъркотия.

— Раждането не е много приятен процес, Еми, но си заслужава. — Оливия се усмихна. — Поне така съм чувала от тези, които са минавали през това.

— Оливия, наистина ли смяташ, че бебето ще е добре?

— Мисля, че всичко ще е наред, Еми. Обаче не бива да губиш ума си. Според мен понякога душевното състояние определя дали едно раждане ще бъде леко или трудно.

— Къде е Силвестър?

— О, той е в добри ръце. Предадох го на грижите на мистър Данахър.

— Мили боже! — По лицето на Еми пробягна дяволита усмивка. — Ще ми се да го видя.

— Чайникът завря — каза мисис Гризолм. — Ще запаря чая и ако искате, ще отида да извикам акушерката, доктор Барън.

— Да, моля, мисис Гризолм. Два чифта ръце винаги са подобри от един.

Така и не можаха да намерят акушерката. Сестра ѝ мислеше, че е отишла за едно раждане във фермата на Чалмър на пет мили по пътя, обаче не беше сигурна. Освен това тя трябвало да нагледа и една кобила в Булдер и ако наистина била отишла там, докладва мисис Гризолм, щяла да отсъства поне ден-два, защото конят ѝ бил по-бавен и от трикрака костенурка.

Значи двете с мисис Гризолм трябва да се справят някак си сами, установи Оливия. Тя стоеше на площадката на горния етаж и понеже наоколо нямаше никой друг, освен икономката, не скри загрижената си гримаса. Докато Мег Гризолм беше навън да търси акушерката, Еми бе напреднала много бързо в раждането. Контракциите бяха станали по-силни и по-чести, но бебето изобщо не се беше придвижило надолу по

родилните пътища. Оливия никак не харесваше това, което усещаше, опипвайки корема на Еми. Детето не бе готово за това преждевременно раждане. Още не се беше обърнало в правилна позиция и не можеше да се спусне по родовите канали. На няколко пъти беше опитала да го обърне с ръка, но не бе успяла.

— Много лошо, че мисис Гроувър я няма — въздъхна Оливия, — но съм сигурна, че двете ще се справим.

Тя забеляза, че Меги Гризолм доста пребледня след тези нейни думи.

— Напълнете едно корито с топла вода, ако обичате, мисис Гризолм. После помолете някой да донесе още дърва за огъня. Не искам Еми да мръзне.

— Днес е почивният ден на Тоби, а мистър Талбът е мъртвопиян, мадам.

— Мистър Данахър още ли е тук?

— Да, мадам. Той е при мистър Талбът, но не е пиян като него.

— Тогава помоли го да донесе дърва.

Гейбриъл изобщо не беше пиян, макар около него да витаеше лек дъх на алкохол.

— Разбрах, че си открил начин да държиш Силвестър далеч от погледа ми — каза Оливия с усмивка.

— Ваш покорен слуга, докторке. На този човек наистина му се развързва езикът, когато си пийне. Чух историята на целия му род, включително и до прапрадядото осем поколения назад, който дошъл с кораб от Англия.

Той погледна към Еми, която бе задрямала от изтощение.

— С какво още бих могъл да ти помогна?

— Чудя се дали някога си израждал бебе?

— Не. Когато се раждаха близначките, жените ме изгониха от шатрата. Казаха, че вече съм свършил моята работа. Мислех, че ти си експертът по бебетата.

— Правила съм го достатъчно често в благотворителните клиники и в женската болница в Ню Йорк. Би минало по-леко, ако имах помощ, но, разбира се, тук е и мисис Гризолм.

— Всичко наред ли е?

— Още не знам. Гледай само Силвестър да не нахлуе, залитайки, в най-неподходящия момент.

— Още малко и той изобщо няма да помръдне.

— Добре.

Денят премина в нощ, нощта в ден, а после и този ден започна да отминава и Оливия искрено се надяваше, че Силвестър действително е изгубил съзнание, понеже писъците на Еми огласяха цялата къща. Контракциите бяха много болезнени и чести, но детето не помръдваше. Много пъти Оливия се опитваше да обърне плода, но той бе упорит и не промени положението си. Косата на Еми бе пропита с пот, а лицето ѝ бе по-измъчено и бяло от чаршафите под нея. Всяка следваща контракция изсмукваше и последните сили, останали в нея.

От Мег Гризолм не можеше да се очаква голяма помощ. Вече два пъти, откакто бяха започнали сериозните болки, тя бе излизала от стаята, защото ѝ прилошавало. Когато бе започнала да позеленява за трети път, Оливия ѝ каза да си върви. Жената бе така изплашена, че бе по-скоро пречка, отколкото подкрепа.

— Оливия — прошепна Еми дрезгаво в един от кратките мигове почивка между контракциите.

Оливия взе ръката ѝ в своята. Китката бе изранена от каишите, завързани за таблата на леглото, за които се хващаше Еми.

— Откога съм така?

Оливия преброи часовете наум. Вече повече от тридесет часа.

— Много дълго, миличка.

— Ще умра.

— Не и щом аз съм до теб. — Оливия провери пулса ѝ. Беше много слаб.

— Не може ли поне да спасиш детето?

— Най-добре ще е да спася и двама ви, не мислиш ли?

Нов пристъп на болка. Еми се изви и сграбчи въжетата. Оливия притисна ръка отдолу.

— Не напъвай, Еми. Моля те, задръж!

— Не мога! — изпищя Еми.

Оливия усещаше плода с дланта си. Натисна го, за да го измести. Бебето тъкмо започна да се извърта, когато Еми изпищя и напъна и по този начин го върна в първоначалното положение. Писъците ѝ дълго огласяха стаята, докато накрая преминаха в жални хлипания и стонове.

— Съжалявам! Толкова съжалявам! — плачеше Еми.

— Няма нищо, Еми. Вината не е в теб.

— Моля те, спаси бебето ми.

— Какво е едно бебе без майка? — Тя пое ръката на Еми и нежно я стисна. — Еми, чуй ме...

Оливия бързо и открито обясни какво трябваше да се направи. Беше присъствала на цезарово сечение като студентка. И майката, и бебето бяха починали след четиридесет и осем часа, но бе чула, че понякога, макар и рядко, тази операция имала успех. В това беше единственият шанс за Еми.

— Направи го, Оливия — прошепна Еми през сълзи, — просто го направи. — Тя стисна ръката на Оливия. — Ако не стане, скъпа приятелко, моя най-скъпа приятелко, обещавай ми, че няма да обвиняваш себе си. Обещавай ми.

— Обещавам — каза Оливия, убедена, че никога не би могла да спази това обещание.

— Ако аз умра, а бебето оживее, грижи се за него заради мен, моля те.

— И двамата ще оживеете. Ще се погрижа за това.

Врълхлетя я поредната контракция и Оливия остави Еми да стиска пръстите ѝ, докато болката премине. Когато Еми се успокои за сетен път, тя излезе от стаята и избърса сълзите, бликнали в очите ѝ. После извика Гейбриъл.

Джебейдиа Кроу гаврътна от „конския тропот“ и доволно обърса уста. Напитката си я биваше, стопляше го от главата до петите, а в нощ като тази човек имаше нужда от нещо сгряващо. Естествено имаше и други начини за подгряване на кръвта, но „конският тропот“ бе добро начало. Забеляза Сали Милувката да бърше масите до бара и се ухили. Тази вечер имаше достатъчно пари, за да бъде с нея цяла нощ, благодарение на двама тиквеника от флотационната, които си мислеха, че ще сгацият стария Джеб, ама не. Беше си наваксал за загубите от цялата седмица, а и бе спечелил малко отгоре. Тази нощ добре щеше да се позабавлява със Сали. Но още една доза „конски тропот“ щеше да се отрази добре на вътрешностите му. Обирането на онези двамата бе разпалило жаждата му.

Махна на Сали, но всеки път, когато се опитваше да я повика, тя се извърещаше на другата страна. Накрая ѝ извика. Проклетата курва

ще се научи на обноси, преди да е свършила нощта, закани се той.

Но Сали пак не дойде. Ругаейки на висок глас, Джеб се дотътри до бара и тресна халбата си.

— Какво пиеш? — попита барманът.

— „Конски тропот“. Още един. Не може ли да обслужат човек на масата му?

Барманът повдигна рамене.

Докато му наливаха питието, Джеб съзря някаква мърлява обява на ръка разстояние по барплота. Ненадейно осъзна, че познава лицето на рисунката.

— Кво пише тук? — Обърна листа към бармана.

— Търси се — отвърна мъжът, — човек на име Уил О'Конъл. За убийство.

— О'Конъл? — Джеб се изхили, като забеляза явната прилика с Гейбриъл Данахър. — Знаех си, че съм виждал тази мутра някъде. Убийство, а?

— Някакъв тип на име Роджърс остави две-три обяви преди няколко дни. Каза, че ще плати добре на онзи, който знае къде се крие О'Конъл. Помислих си, че лицето ми е познато, но не се сетих откъде.

— Къде е този тип Роджърс?

— Каза, че ще се върне в града във вторник сутринта.

— Предай му да потърси Джебейдиа Кроу. Отседнал съм в „Грандхотел“. Кажи му веднага, щом го видиш. Няма да съжаляваш.

— Става. Точиш се за наградата, а?

— Ами, просто искам справедливо възмездие. Не бива да оставяме убийците свободно да се мотаят наоколо.

Джеб се върна широко усмихнат на масата си с пълна чаша в ръка. Тази вечер май удари голямата печалба. О'Конъл, или Гейбриъл Данахър, щеше да съжалява, че е ядосал Джеб Кроу. И Джеб Кроу вече нямаше да си съдира задника от работа за количка сребро. Щеше просто да наследи цяла мина.

Оливия изтощено се облегна на една от колоните на верандата на къщата на Талбът и от очите ѝ бликнаха дълго сдържаните сълзи. Беше поела голям риск, невероятен риск, ала нима бе имала друг избор —

факта, че Еми и малката ѝ дъщеричка бяха добре, тя отдаваше по-скоро на чудо, отколкото на своите лекарски умения.

Чудо и човешка помощ, защото не би могла да извърши операцията без решителната подкрепа на Гейбриъл. Той беше следвал инструкциите ѝ дума по дума и бе използвал точно толкова хлороформ, колкото бе необходимо, за да не излезе Еми от упойката. Бе потапял инструментите в съда с дезинфекционен разтвор и ѝ ги бе подавал, когато бе имала нужда от тях, попивал бе кръвта и потта от челото ѝ и не бе свалял очи от лицето на Еми, за да реагират навреме, ако състоянието ѝ се влоши. После бе изкъпал малкото бебче и го бе увил в затоплени одеялца, докато Оливия бе зашивала разреза. По време на цялата операция, припомни си Оливия с усмивка, не бе промълвил и дума и лицето му бе със зеленикав оттенък. Чак след като момиченцето бе чисто и удобно настанено до Еми, Гейб бе изхвъркнал от стаята. После се бе върнал блед и доста засрамен, за да помогне на Оливия да изчистят.

Бог да го благослови, изрече тихо тя, като облегна чело на колоната. И господ да пази Еми и детето ѝ. От родилна треска, от инфекция на разреза, от цял куп неща, които биха могли да убият майката и детето. Бебчето бе толкова мъничко! Ала всичко си му беше на мястото и момиченцето бе надало силен и възмутен вик, излизайки на бял свят. Първите няколко седмици щяха да бъдат критични. Дай боже детето да има сили да суче и млякото на Еми да е гъсто, защото миниатюрното същество имаше нужда от много храна, за да порасне.

Бледосивото небе на изток възвести раждането на новия ден. Еми и бебето ѝ сега бяха под надзора на мисис Гризолм. Икономката припряно се опитваше да изглади лошото впечатление, което бе направило малодушието ѝ по време на раждането, а Оливия охотно я остави да я замести. Повече от всичко на света имаше нужда от чист въздух, топла баня и много сън.

Една сянка се отдели от високия бор, който стоеше като пилон за знаме пред къщата.

— Гейбриъл! Мислех, че или вече си се отдал на заслужената си почивка, или си поел по пътя към къщи.

— Тръгвам след малко. Но исках да ти кажа някои неща преди това.

Оливия се отпусна тежко на стъпалата пред верандата. Нямаше сили да понесе още едно сбогуване. Не и точно в този момент.

— Благодаря ти за помощта, която ми оказа с Еми, Гейбриъл. Много повече от благодарна съм ти, сякаш беше пратен от бога.

Гейбриъл седна до нея и се вгледа в улицата.

— Повръщаше ми се и треперех през цялото време.

— Знам, това прави постъпката ти още по-благородна.

— Ха, ето една дума, която никой никога не е използвал по мой адрес.

— Само защото хората не те познават така, както аз те познавам.

— А какви думи би използвала, за да опишеш себе си?

Оливия примигна.

— Какво?

— Точно преди да започнат родилните мъки на Еми ти ми каза, че не те познавам в действителност, че жената, която съм опознал в хижата, всъщност не е истинската Оливия Барън — и беше права. Та аз не те познавах дори и наполовина, нали?

— Да. Така е. Нямам представа коя бе жената там горе в планината. Жената, която печеше хляб, шиеше, цепеше дърва...

— Спасяваше един миньор от смърт — добави той.

— Това също. — Тя се усмихна измъчено. — Жената, която си играеше с вълчето, цепеше дърва... и така нататък. Навярно след години, когато вече съм улегнала стара дама, ще си мисля за времето, прекарано с теб, като за сън, създаден от прекалено развихрената ми фантазия.

— Значи ще бъда само плод на фантазията ти, а?

Тя сведе очи към ръцете си, които бяха зачервени от непрестанното търкане с четка през последните часове.

— Признавам, мислех си, че медицината ти е нещо като хоби — каза Гейбриъл, — но тя е целият ти живот, нали? За нея живееш и си дяволски добра в това, което вършиш. Осъзнах го още когато видях как спаси Кати от задушаване, но после бях прекалено погълнат от женското в теб и забравих, че в теб има нещо много особено и то не се дължи на половата ти принадлежност. Ти си нещо невероятно, докторке. Другите знахари в този забравен от бога край нямаше да могат да спасят Еми. Ти си съвсем друга.

— Медицината стана моя страст, откакто бях на възрастта на Елън и Кати.

Той помълча, после додаде с лека усмивка:

— Ти имаш и други страсти.

— И аз така открих.

— Знаеш ли, казах някои неща, които трябва да оттегля. Обвиних те, че нямаш достатъчно смелост, за да се влюбиш... най-вече защото бях полудял при мисълта, че ще те изгубя.

— Влюбих се — кротко каза Оливия, — просто не ми достигна смелост да преобърна живота си с главата надолу заради тази любов.

— Не ти вярвам. След като те наблюдавах снощи, съм убеден, че имаш кураж да направиш каквото и да било, стига да го искаш достатъчно.

Беше толкова уморена, че не можеше да мисли, само чувстваше. Чувстваше, че не желае той да си тръгва.

— Обичам те, Оливия. Съгласен съм да те дяля с медицината.

Когато вдигна поглед към него, бе сигурна, че цялата ѝ душа е изписана в очите ѝ.

Неговите устни се извиха в болезнена усмивка.

— Помисли си за това, Оливия. Не се връщай в Ню Йорк, преди да помислиш за това и... това.

Той я притегли към себе си, за да я целуне. Устните му се отъркаха в нейните, заиграха се, вкусиха я, после я покориха. Оливия нямаше сили да устои на топлината, която нахлу в нея, щом Гейб отвори устата ѝ. Нежно, но неотклонно той я зарази със своята страст и завладя душата ѝ. Тя нямаше никакво желание да се бори с него и с крещящата нужда на сърцето си.

— Помисли за това, Оливия.

Още ѝ се виеше свят и сърцето ѝ препускаше лудо, когато силуетът му се стопи в сивия здрач на зората.

Оливия никога не бе осъзнавала колко радост може да има в едно семейство. Нейното собствено семейство бе наблягало повече на достойнството и въздържаността, отколкото на обичта. Любовта между нея и родителите ѝ се подразбираше, но рядко намираще физически

изблик. Питаше се дали те някога се бяха гордели с нея така, както семейство Талбът се гордееше с малката Дженифър.

На сутринта — една седмица след раждането на бебето, Талбътови излъчваха повече топлина от огъня, до който бяха седнали. Еми за първи път бе станала от леглото и Силвестър пърхаше около креслото ѝ като загрижена квачка, ту оправяше възглавниците, ту изтръскваше одеялото, суетейки се съвсем ненужно. Бе препълнен с излишна енергия, откакто се бе съвзел от ужасния махмурлук, който бе резултат от участието му в раждането. Поне веднъж на час обявяваше, че успешното раждане било истинско чудо, Оливия била светица и даже Гейбриъл Данахър в крайна сметка се оказал добър човек. Тук на запад, бе обявил той на Оливия, след като бе разбрал каква е ролята на Данахър при раждането, хората не бивало да се съдят по миналото им. Старите деяния изобщо не доказвали, че човекът не струва и след споделените часове и бутилки с Гейбриъл Данахър Силвестър бе решил, че що се отнася до него, мистър Данахър бил човек на място. А на всичкото отгоре бил задължен до гроб на този мъж.

При непрекъснатите повторения на Силвестър по този въпрос Еми само кимаше с глава в съгласие и се усмихваше, а в очите ѝ проблясваше игрива искрица.

Еми се настани по-удобно в стола пред камината.

— Ох, как ме боли! Сигурно е време вече да храня Дженифър.

Силвестър се изчерви до уши при тези думи.

— В такъв случай ще ви оставя сами за малко, дами. Имате ли нужда от нещо, преди да тръгна?

— Не, Силвестър. Благодаря.

Еми разкопча нощницата си и повдигна бебето към пълната си гърда. Дженифър засука лакомо и синкавото мляко потече по брадичката ѝ и изцапа нощницата на Еми. Оливия с усмивка наблюдаваше трескавите усилия на момиченцето. То беше наддало и разцъфнало през изминалата седмица и от сбръчкана червена маймунка се бе превърнало в здраво розово бебе. Еми също бе разцъфнала. На лицето ѝ неизменно светеше усмивка, а очите ѝ блестяха. Кърмата ѝ бе обилна и богата и до този момент нямаше признаци за родилна треска или някоя друга болест, която би могла да попречи на възстановяването ѝ. Изглежда, след като бе прибрала две от

децата ѝ, Майката Природа бе решила да дари с благословията си Еми Талбът.

А самата Оливия още не се беше отърсила напълно от умората. От време на време през седмицата ѝ бе хрумвало, че най-сетне трябва да се замисли за завръщането си у дома. На Еми вече нямаше да ѝ е необходима помощта ѝ и животът, който Оливия си бе предназначила, я очакваше в Ню Йорк. Там бяха семейството и приятелите ѝ, работното място в болницата за деца и жени „Ню Ингленд“, изтънчените магазини, театрите, ресторантите, оживените улици и алеите за разходки в парка. Там нямаше да го има шума на вятъра в короните на боровете, който да я буди рано сутрин, нито пък чистото лазурно небе над Монтана, чийто блясък стопля очите. Тропот на карети и хорска глъч щяха да изпълват нощите вместо самотната песен на вълците и тя щеше да спи сама в огромното си пухено легло, вместо да се гуши в топлите прегръдки на Гейбриъл на сламеника.

Би могъл да я дели с медицината, така ѝ беше казал Данахър. А тя имала куража да направи това, което би пожелала. Дали наистина бе така? Дали действително можеше да промени живота си из основи заради един мъж, когото не познаваше добре, просто заради любовта си към него?

Оливия се чувстваше така, сякаш вървеше по острието на бръснач на върха на Тъндър Ридж. Стъпка в едната посока и тя щеше да се потопи в скучно, премерено бъдеще, изпълнено със самота — неща, които преди да срещне Гейбриъл Данахър не ѝ бяха правили впечатление. А от другата страна се простираше бъдеще, изпълнено с толкова възможности и несигурност, че чак я хващаше страх.

— Изглеждаш уморена, Оливия, скъпа. — Еми с усмивка вдигна очи от сучещото бебе. Усмиваше се непрекъснато от мига, в който бе излязла от упойката и бе разбрала, че има момиченце. — Много егоистично от моя страна е да те държа все край себе си. Защо не поизлезеш навън да глътнеш малко чист въздух? Слънцето изглежда толкова приветливо.

— Да, нали? Кой би си помислил, че това е възможно в края на януари? Може и да се поразходя. Липсата на движение винаги ме е потискала.

— Ако отиваш към града, би ли проверила, моля те, за иглата, която бях поръчала за Силвестър в бижутерския магазин до Шрайнър?

Бяха ми обещали, че ще е тук още по Коледа.

— Как не ги е срам да се бавят толкова!

— Е, скъпа, това тук не е Ню Йорк все пак.

— Да, наистина.

Свежият януарски вятър поободри малко духа на Оливия. Въздухът ухаеше на дим, а в далечината се виждаха блестящите снежни върхове на планината.

Мисис Кови от малкия бижутерски магазин до Шрайнър се извини, че иглата на Силвестър още не била пристигнала. Понеже не ѝ се искаше да се прибира вкъщи, Оливия влезе в магазина за захарни изделия на Форд и си купи ментови бонбони. После се отби при Шрайнър. Шапката, която според Гейбриъл би подхождала единствено на миньорско муле, още беше там. Оливия се усмихна на спомените, които се събудиха от вида ѝ.

— Това е една прекрасна шапчица, нали, мис Барън? — усмихна се съпругата на Хенри Шрайнър през пътеката. — На вас много ще ви прилича, не смятате ли? Пробвайте я, ако искате.

— Не, благодаря, мисис Шрайнър. Днес просто разглеждам витрините. Колкото да минава времето.

— Да, скъпа. Мъжете просто не разбират какво забавление би могло да бъде това, нали? Боже, та вие изглеждате нещо притеснена. Сигурно сте доволна, че сте се отървали здрава и читава от приключението си. Особено сега.

— Сега?

— Сега, след като разбрахме всичко за мистър Данахър, или може би трябва да кажа мистър О'Конъл. Няма как да не сте чули, скъпа. Целият град говори.

— Цяла седмица не съм излизала от къщата на семейство Талбът. — Сърцето на Оливия болезнено се сви. — Какво за мистър Данахър?

— Ами че той е от тези, дето са търсени от закона. — Тя вдигна вежди и компетентно добави: — Не че половината от мъжете в този град не са търсени някъде за нещо, така подозирам, но едно убийство определено бие на очи.

— Убийство? — Оливия едва си поемаше дъх. — Къде сте чули това?

— Един наемен убиец, поне Хенри сметна, че е такъв, макар той да твърдеше, че работи за някаква важна клечка във Вирджиния

Сити...

Вирджиния Сити... Гейбриъл ѝ беше казал, че навремето е притежавал ранчо до Вирджиния.

— ... та той разпространи обяви из града, но нали знаете, мъжете тук не си падат много по преследването на хора заради миналото им. Твърде много от тях са в същия кюп. Обаче някакъв много неприятен на вид тип казал на наемния убиец, че ще го заведе до колибата на господин Данахър. Само преди час бяха тук и си накупиха провизии за пътуването... Взеха повече муниции, отколкото боб, мога да ви уверя. О, миличка, та вие преbledняхте като платно. За вас навярно е ужасен шок да разберете, че сте били толкова време в ръцете на убиец. — Гласът ѝ се сниши от ужас. — На всичкото отгоре убиец на жени. Този тип убил индианката, с която живеел. Те, разбира се, го преследват най-вече заради убийството на мъжа.

Оливия се чувстваше като ударена по главата с чук. Гейбриъл да е убил любимата си Мини? Невъзможно. Нелепо. Бе обичал тази жена, имаше и деца от нея. Никога не би извършил подобно престъпление. И все пак той беше съвсем оскъден в обясненията си защо бе напуснал ранчото си във Вирджиния. А понякога в яда си ставаше брутален и склонен към насилие.

Не! Невъзможно! И все пак по петите му беше професионален наемен убиец и някой, който знаеше пътя към Тъндър Крийк, щеше да го води. Представи си как нахлуват на поляната пред къщата с всичките тези муниции, които бяха купили преди малко от Шрайнър. Щяха да изненадат Гейбриъл. Кати щеше да се опита да помогне и вероятно щеше да пострада. Елън също. Трябваше да направи нещо!

— Те тръгнаха ли вече? — попита Оливия.

— Кои, скъпа?

— Този наемник? Тръгнал ли е вече към къщата на мистър Данахър?

— А-а, не вярвам. Мистър Роджърс, онзи с обявите, спомена, че конят му имал нужда от нови подкови и попита къде е ковачницата. Упътих го към Грег Смут, а като го знам какъв е пипкав, сигурно ще се мотае цял ден.

Оливия се опита да запази самообладание и се усмихна сковано.

— Май съм била по-уплашена, отколкото предполагам. Благодаря ви, мисис Шрайнър.

— За нищо, скъпа. Поздравете мисис Талбът от мен, господ здраве да й дава.

— Обезателно.

Оливия буквално тичаше към къщата на семейство Талбът, без да обръща внимание на любопитните погледи, които привличаше. Знаеше какво трябва да направи и трябваше да го направи бързо.

18.

Пътят нагоре в планината изглеждаше безкраен. Когато Оливия за първи път се бе изкачвала по него, бяха я вълнували съвсем други неща и изобщо не бе запомнила маршрута. Сега откриваше, че пътеките непрекъснато се разделят и пресичат. Наоколо бяха разработвани много мини и като че ли всяка пътека, прокарана от вагонетка, се беше запазила, само и само за да я объркава. Оставаше ѝ единствено да се довери на инстинкта си и да се надява, че късметът е на нейна страна. Ако имаше поне малко справедливост в света, двамата мъже, които бяха тръгнали да търсят Гейбриъл, щяха да са също толкова объркани.

Това, че беше на гърба на най-бързата кобила на Еми, не ѝ помагаше особено. Животното рядко беше излизало през дните на бременността на приятелката ѝ и сега подскачаше при всеки шум и всяко движение в храсталака. Пък и ездаческите умения на Оливия не се бяха подобрили кой знае колко през последните седмици. Ако паднеше от седлото, кобилата най-вероятно изобщо нямаше да ѝ обърне внимание и щеше да продължи напред.

Пътуването стана по-леко, щом стигна Тъндър Крик. Сега просто трябваше да следва извивките на потока, за да стигне ливадите под Тъндър Ридж. Само това ѝ оставаше, успокояваше се Оливия, като се опитваше да не мисли за снега, който затрудняваше пътуването, за слънцето, което бързо се спускаше, за опасния проход, който щеше да се наложи да минава по тъмно, и за вълците, които изпълняваха серенадите си всяка нощ, когато бе живяла в къщата на Гейбриъл.

Еми я беше предупредила, че никак не е желателно един гринго от Ню Йорк да язди сам-самичък из дивата Монтана. Романтическите ѝ представи за Оливия и Гейбриъл Данахър моментално се бяха изпарили, щом Оливия бе споменала думата убийство.

— Убил жена си? — беше възкликнала с ужас Еми. — Оливия! А като си помисля само, че си прекарала толкова време с него съвсем сама!

— Той не би могъл да убие жена си.

— Но ако законът...

— Моите уважения към закона, Еми, но това е бил някакъв си наемен убиец. Ако Гейбриъл е бил изправен пред съда и осъден, защо тогава за него не е дошъл някой шериф или друг представител на закона?

— Може би защото хората на закона не са много и не се срещат често тук, на запад — разумно бе отбелязала Еми. — Оливия, не се забърквай в това. Ще окажеш помощ на един престъпник и как биха приели този факт в борда на директорите на болницата, в която ще работиш? Твоето бъдеще, всичко, което с толкова труд си се борила да постигнеш... Оливия, размисли!

Оливия бе размислила, но единственото, за което бе способна да мисли, бе Гейбриъл. Странно, че обвиненията против него бяха затвърдили убеждението на Еми, че двамата никак не си подхождат, а тя, Оливия, благодарение на тях бе осъзнала, че не може да го изостави. Не знаеше историята на този мъж, но познаваше самия него. Разумът и душата на Гейбриъл бяха част от нея. Ако го изоставеше сега, никога вече нямаше да бъде цяла. Да не дава господ да го обесят, застрелят, набучат на кол или каквото там правеха с престъпниците в този още нецивилизован свят, тогава голяма част от самата Оливия щеше да страда и да умре заедно с него.

Вече бе почти пладне на другия ден, когато премръзналата, гладна, изтощена и разранена от седлото Оливия стигна до къщата. Елън я посрещна на вратата, подскачайки от радост.

— Ти се върна! Казах им, че ще се върнеш! Казах им, че няма да ни оставиш!

— Елън, къде е баща ти?

— Татко и Кати са в мината. Откриха нова жила, която...

— Трябва да идеш при тях и да предупредиш баща си, че някакъв наемен убиец е по петите му по обвинение в...

Челюстта на Елън увисна и лицето ѝ стана пепеляво. Оливия осъзна, че не би могла да изрече на глас ужасното обвинение пред дъщерята на Гейбриъл.

— Няма време за обяснения, Елън! Дай ми лампа. Бързо! Аз ще вляза вътре. Ако някой се появи тук и попита за баща ти, кажи му, че той е заминал нанякъде. Не си го виждала от дни.

Две минути по-късно Оливия стигна входа на рудника, препъвайки се, понеже от дългата езда краката ѝ се бяха схванали и едва ходеше. Извика името на Гейбриъл, но не получи отговор. Нямаше как, налагаше се да влезе вътре.

— Правила съм го и преди — окуражаваше се сама, — ще мога да го направя отново.

Със стиснати устни тя припряно влезе в тунела, преди смелостта ѝ да се е изпарила напълно, и започна силно да вика името на Гейбриъл. Той я пресрещна на половината път преди края на тунела.

— Оливия! — Белите му зъби проблеснаха под светлината на лампата, когато я хвана за ръце. — Ти се върна!

Преди да успее да каже каквото и да било, той я целуна. Тя си позволи само за миг да се разтопи в прегръдките му, после го отблъсна. Кати с доволна усмивка ги гледаше някъде в полумрака.

— Гейбриъл! Насам идват двама мъже, за да те хванат. Според тях ти си търсен за... за убийство. Трябва да бягаш. Може да пристигнат всеки момент.

Хватката на рамото ѝ се стегна също като чертите на лицето му.

— Кои са? Човек на име Кандлис? Висок? Рус? По всяка вероятност куц?

— Не. Наемен убиец на име Роджърс и някакъв тип, който доброволно си предложил услугите да го доведе дотук.

Мрачният израз на лицето му се отпусна съвсем малко. Кати пристъпи напред и го хвана за ръката.

— Тръгвай бързо, татко. Двете с Елън ще се оправим, докато намериш ново място и изпратиш някого да ни вземе.

От изражението на лицето на Кати Оливия долови, че обвиненията не ѝ бяха дошли като гръм от ясно небе.

— Кати — каза Гейбриъл, — ти тръгвай напред, за да оседлаеш Лонгшот и да приготвиш неща за из път. Трябва да разменя няколко думи с Оливия.

Оливия възрази:

— Няма никакво време за приказки, Гейбриъл! Онези типове ще са тук...

— Шшт — каза ѝ той нежно, щом Кати изчезна. — Яздила си чак дотук съвсем сама, за да ме предупредиш?

— Да. Естествено.

Той се усмихна.

— Ти наистина ме обичаш, нали?

— Да!

— Не си ме попитала дали действително съм убиец.

— Няма нужда. Знам, че не си.

Той я целуна отново, продължително и страстно, после я отблъсна леко от себе си и я задържа на ръка разстояние, като я поглъщаше с поглед.

— Ама че късмет имам, да те открия точно преди пак да ми се наложи да бягам. Обаче няма да се откажа от теб.

— Гейбриъл...

Той поклати глава и я пусна.

— Ще ти обясня цялата тази бъркотия някой ден. Кълна се, че ще го направя. Но както ти самата каза, в момента нямаме време. — Поколеба се за миг, после я попита: — Ще се погрижиш ли за момичетата?

— Като за мои собствени дъщери.

По мрачните черти на лицето му се плъзна кратка усмивка.

— Те ще станат твои дъщери веднага щом изясня нещата и успея да те завлека пред свещеника. — Целуна я бързо, но страстно. — Обичам те, Оливия.

— И аз те обичам.

За малко не успяха. Кати бе оседлала Лонгшот и ги чакаше при входа на тунела с привързани за седлото завивки и провизии. Гейб вече бе разцелувал близначките и тъкмо щеше да се качи на коня, когато ръмженето на Хънтър и настръхналата му козина известиха приближаването на непознати.

Двамата мъже се появиха изневиделица в края на гората на петдесет стъпки от тях. Оливия видя моментното колебание в погледа на Гейбриъл. Кракът му беше в стремето, а ръката му държеше седлото. Можеше да се метне на коня и да избяга за секунди. Очите му се стрелнаха към пушките, които двамата мъже бяха насочили към него, а това означаваше, че в прицела им попадаха и Оливия, и близначките. Кокалчетата на ръката му, хванала седлото, побеляха от напрежение. После тя се отпусна и кракът му стъпи обратно на земята.

— Просто не си струва — каза той тихо на Оливия.

— Татко! — изпищя Кати. — Можеш да го направиш! Бягай!

— Успокой се, Кати, момичето ми. Този път не искам никакви геройства.

Кати изруга сподавено. Оливия изгледа Гейбриъл въпросително, но той просто поклати глава.

— И за това ще ти разкажа някой ден.

— Проклет да съм, ако това не е господин Уил О'Конъл — изхили се Кол Роджърс. — Последния път, когато те видях, беше с примка на шията. — Той погледна към Кати и се изплю. — Май този път ще трябва да пъкна зад решетките и този дявол.

— Имаш мен — каза Гейбриъл с напрегнат глас. — Само да докоснеш с пръст някой от останалите и си мъртъв. Гарантирам ти го.

— Беше просто идея.

— Джеб? — изрече Оливия, щом вторият мъж се приближи.

— Джебейдиа Кроу? Ти ли си това? Ти ли доведе този човек дотук?

Джеб докосна периферията на шапката си.

— Как сте, мадам? Изглежда, ще останете без мъж.

— Ах, ти... ти... — Тя не можа да измисли достатъчно обидна дума.

Кати нямаше проблеми с добрия тон.

— Ти гадно, мръсно нищожество и влечуго.

— Змия! — добави Елън.

— Най-добре ще е да се качиш на коня си, О'Конъл — предупреди Джеб, — преди да съм дал урок на тези хлапета, който никога няма да забравят.

Роджърс махна с дулото на пушката си към коня на Гейб.

— Мадам, свалете онази пушка от седлото и ми я донесете. Бавно.

Оливия погледна към Гейбриъл, който ѝ кимна. Щом Роджърс пъкна пушката в собственото си седло, накара Джеб да претърси Гейбриъл за пистолети или някакво друго оръжие. После заповяда на Данахър да се качи на коня и завърза ръцете зад гърба му.

— Не искам да рискувам — обясни с усмивка. — Този тип е доста опасен, а Ейс Кандлис го иска цял-целеничък, за да може да гледа лицето му, когато увисва на бесилото.

Джеб се изхили.

— Правим ви услуга, мадам. Този тук е от лошите... убил е жена, както разбрах. — Той се озъби зловещо към Гейб. — Колко жалко, че вече няма кой да забавлява жена ти и да вади руда от мината ти, а?

— Я стига, Кроу — изсмя се Роджърс с глас, — съмнявам се, че ще те бива в кое да е от двете.

Лицето на Гейбриъл бе като издялано от камък. Лек знак с глава доведе Оливия до него. Той се приведе, за да я целуне, докато Джеб и Роджърс сипеха остроумни съвети.

— Постарай се добре, че може да ти е за последно.

— Дано ти остане спомен за момента, в който ще усетиш примката на врата си.

Гейб тихо прошепна срещу устните й:

— Има пари. Питай момичетата къде са. Вземете ги и изчезвайте оттук.

— Гейбриъл!

— Това не е краят. Остави съобщение при Талбът къде да те намеря — прошепна той — и аз ще дойда.

Оливия прегърна двете момичета, докато тримата мъже се отдалечаваха надолу по пътеката.

— Можете да бъдете сигурни, че това не е краят — промълви тя. — Има още много време, докато краят дойде, доколкото зависи от мен.

Килията беше мръсна. Вонеше на гнилоч, повръщано, пикоч и всяваше страх, но бе за предпочитане пред гроба. Гейб бе почти убеден, че Кандлис ще го обеси без формалности. Преди две години, понеже шерифът беше негов човек, той изобщо не се бе потрудил да има съд. Вероятно сега, след като Монтана вече беше щат, трябваше да действа по-внимателно. В края на краищата един бъдещ сенатор не биваше да има тъмни петна в миналото си, като линчуване например.

Гейб се бе надявал, че ще успее да избяга по време на дългото пътуване от Елхорн до Вирджиния Сити. Кол Роджърс беше просто човек, съвсем сам при това. Беше се разплатил с Джеб Кроу още в Елхорн и го беше изпратил да си гледа своята работа. Като всеки човек Роджърс трябваше да спи, пък и поне два пъти дневно трябваше да облекчава естествените си нужди и навярно щеше да има мигове, в които да бъде разсеян и невнимателен. Гейб бе готов да се възползва от

най-малката възможност. Ала Роджърс бе кадърно копеле — поне това трябваше да му признае. През цялото време Гейб бе овързан по-здраво и от пуйка, приготвена за печене.

— Няма значение, ако някоя от ръцете ти подпухне и окапе — бе казал той. — И без ръце пак ще могат да те обесят, стига да имаш глава на раменете си.

Е, китките му не бяха гангренияли, но чак след два дни, прекарани в затвора, бе започнал да ги усеща отново. И през двата дни в килията се беше отбивал Кандлис, за да дразни и да се хвали с бляскавото си бъдеще и да натяква за липсата на бъдеще за Гейбриъл. Данахър със задоволство видя, че куршумът му бе осакатил Кандлис трайно. Надяваше се кучият му син да се гърчи от болки всеки ден.

Ала мислите на Гейб не бяха напълно завладени от Ейс Кандлис. В тях заемаше място най-вече Оливия. Гейб прекарваше дните си в страх, а нощите в притеснения. Искрено се надяваше здравият й разум да е надделял и тя да се с измъкнала заедно с близначките от къщата и мината преди завръщането на Джеб, защото подлото копеле ясно беше изразило намеренията си. Надяваше се да не е забравила за парите, защото когато бе отворил дума за тях, тя бе разстроена и едва го чуваше.

— Събуди се, О'Конъл. Закуската!

Помощник-шерифът Роскоу затръшна вратата след себе си, щом влезе с таблата.

— Прилича ми на овесена каша тази сутрин, а мисис Елоиз е майсторка на кашите.

Помощникът Роскоу харесваше далеч повече неща у мисис Елоиз Крабтрий от кашата й. Той бе прекарал няколко часа в задушевен разговор със затворника, споделяйки всички добродетели на младата вдовица, която държеше гостилницата от отсрещната страна на улицата и готвеше за градския затвор. Помощникът Роскоу, здрав младеж, готов всеки момент да избухне в смях, от който внушителната му адамова ябълка започваше да подскача нагоре-надолу, изглеждаше щастлив, че има публика, пред която да се фука с женските си завоевания.

— Освен това има и наденица — провъзгласи помощникът. Той отвори килията и подаде на Гейб таблата. — Внимавай да не прокопаеш тунел с тази вилица — допълни през смях.

— Ще ми трябва година или две. Имам ли толкова време до пристигането на съдията?

— Кой знае!

Роскоу започваше да става небрежен в задълженията си, отбелязва наум Гейб, когато младежът се оттегли в офиса си. Задържал бе вратата отключена секунда повече от необходимото, малко по-широко отворена, отколкото би следвало, и се бе приближил милиметри по-близо от разумното. Това би могло да му коства живота някой ден, когато има затворник с по-лош нрав от Гейбриъл.

Час по-късно помощник-шерифът Роскоу отново застана пред решетките, широко усмихнат.

— Имаш посетител — обяви той. — И този път не е Ейс. — Провикна се навън: — Елате насам, мадам. Той е в приличен външен вид.

Сърцето на Гейбриъл едва не изскочи от гърдите, като видя през прага да влиза Оливия. Тя бе най-приятната гледка за очите му, облечена с елегантна рокля от Изтока, която бе в същия нюанс на синьо като очите ѝ. Мека на вид купчина букли украсяваше главата ѝ вместо обичайния раздърпан кок, с който я беше виждал, а на върха на купчината се мъдреше най-смешната сламена шапчица, която бе съзирал през живота си, килната под невъзможен ъгъл.

Неговата Оливия и глупавите ѝ шапки. На Гейб му се искаше да протегне ръце през решетките, за да я прегърне и целуне и едновременно с това да я напляска. Би трябвало да е навсякъде другаде, но не и във Вирджиния, по дяволите!

— Благодаря ви, шериф Роскоу.

— Още само помощник, мадам.

Оливия дари момчето с усмивка, която би разтопила и гранит.

— Господин помощник, в такъв случай. Оценявам жеста ви да ми позволите да видя затворника. Нали не бихте имали нищо против да останем за момент насаме?

— Ами...

— Хайде, господин помощник-шериф. Нима ви приличам на човек, който би провокирал бягство?

— Не, мадам. Предполагам, че не. Викайте, ако О'Конъл ви причини някакви неприятности.

— Можете да бъдете сигурен, че ще извикам.

Веднага щом помощникът излезе, Гейбриъл избухна:

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Дошла съм да те посетя — отвърна тя спокойно.

— Къде са момичетата?

— С мен са естествено. Е, не са с мен. Те са във „Феървю Ин“.

Не ми се искаше да им позволя да те посетят, преди да видя в какви условия те държат тук. Буквално трябваше да завържа Кати за таблата на леглото. — Тя се усмихна. — Един от твоите специалитети.

— Не желая те да идват в затвора. Ти също не би следвало да бъдеш тук.

— Защо не? Имате нужда от поддръжници... мистър О'Конъл. Уил О'Конъл?

Той схвана въпроса ѝ по високо вдигнатите вежди.

— Хъм... Уилям Гейбриъл Данахър О'Конъл. Данахър е моминското име на майка ми.

— Така ми каза и Кати, когато идвахме насам.

— Какво още ти каза тя?

Оливия се подсмихна.

— Разказа ми страхотна история за геройското спасяване от тълпата, готова да те линчува тук, във Вирджиния. Каза, че си убил онзи тип, който е убил майка им.

Стомахът на Гейбриъл още се свиваше яростно, щом си спомнеше онзи ден.

— Няма нужда да ми разказваш за това, Гейбриъл. Каквото и да си направил, знам, че не е било убийство.

— Предполагам, че това зависи от начина, по който определяш думата убийство — отвърна той тихо. — Двамата с Мини притежавахме ранчо на няколко мили западно от града. Девет години живяхме там, отглеждахме коне и добитък за армията и си гледахме само нашата работа. Хората по тези земи не си падат много по индианците и затова се държаха доста студено с Мини, но на нас не ни пукаше. Бяхме двамата, имахме момичетата и ранчото. Един ден се върнах от града, влязох в къщата и видях двама мъже, които бяха повалили Мини на пода. — Гейб усещаше как вътрешностите му се обръщат, щом си представи картината. — Бяха ѝ се изредили, после, след като се бяха уморили, я бяха били просто за забавление... защото тя беше индианка. Предполагам, и защото бе имала куража да им се

противопостави. Взех пушката си. Бък Кандлис бе вдигнал Мини от пода и я държеше за гърлото. Щом ме видя, я захвърли настрани, за да вземе пистолета си. Главата ѝ се удари в един от камъните на огнището. Разцепи се, бликна кръв. Убих Бък. Брат му Ейс се отърва само с куршум в крака.

Оливия прехапа устни.

— А момичетата къде бяха?

— Кати им се развикала, щом нахлули в къщата, и те я зашеметили с удар по главата. Елън я замъкнала в спалнята и двете се скрили под леглото.

— Мили боже!

— Трябваше да офейкам веднага след бягството на Ейс, но бях като обезумял. Почти нищо не си спомням до момента, в който Ейс се върна заедно с шериф Кейл и група доброволци. Още се опитвах да събудя Мини, когато се появиха. Съдията щеше да се върне в града чак след седмица, а Кандлис искаше бърза разправа и успя да убеди шерифа да скъсят процедурата.

— И изобщо не са те съдили?

— Кандлис е голямо име по тези места, а Ейс е начело на глутницата. Не бих казал, че обвинявам шерифа, задето не му се противопостави.

— Е, аз го обвинявам! Гейбриъл, не могат да те обесят, защото си защитавал жена си и си бранил дома си!

— Разбира се, че могат, докторке. Ако ти и момичетата не се измъкнете бързо отгук, ще станете свидетели точно на това.

— Те поне трябва да те изправят на съд!

— О, да. Ще го направят. Амбициите на Кандлис вече се простират извън този град, откакто Монтана стана щат. Би желал този път всичко да е чисто и законно.

— Но те не биха могли да те осъдят! Това би било недопустимо изкривяване на правораздаването.

— Докторке, ти си по-наивна и от бебе, щом вярваш в това.

— Ще ти наема адвокат.

— Бая ще трябва да потърсиш, докато намериш адвокат с достатъчно кураж да се изправи срещу Кандлис. Пък и няма с какво друго да се защитя, освен с думата си. Моята дума срещу тази на Ейс

Кандлис. Една „индианска подлога“ срещу най-изтъкнатия гражданин на Вирджиния Сити.

— Не можеш просто да се откажеш!

— Оливия — каза той нежно, — това не е твоя борба.

— Напротив, моя е! Аз те обичам!

Той се пресегна през решетките и взе ръката ѝ в своята.

— Докторке, мисълта, че вие с момичетата сте живи, здрави и в безопасност е единственото нещо, което би ми помогнало да премина през това.

— Трябва да има нещо, което можем да направим!

— Има. Вземи момичетата и се върнете в Елкхорн. Останете при семейство Талбът или някъде другаде, но стойте далеч оттук.

— Не мога да те изоставя просто така.

— Остави ме, Оливия. Ако изобщо намеря някакъв изход от това положение, той няма да е законен и не ми се ще да се тревожа за теб и децата, когато ще засвистят куршумите.

Оливия стисна устни, за да спре издайническото им треперене.

— Намери ли парите?

— Да. Ти си доста заможен господин.

— Пестях, за да мога да осигуря бъдещето на момичетата и да наема няколко човека да се разплатим с Кандлис. Мислех, че ако опра pistolет в челото му, той може и да признае всичко пред свидетели. Така щях да получа това, което исках... свобода и отмъщение едновременно. — Той се усмихна вяло. — После започнах да желая теб повече от отмъщението. Надявах се да избягам надалеч и да забравя всичко това. Жалко, че законът няма кратка памет.

— Използвах част от парите, за да наема двама души да наглеждат мината. Тед Браун и Руфус Холинс. Опасявах се, че Джеб може да си я присвои. Той се появи в деня, преди да тръгнем, но Тед и Руфус бързо го изгониха.

— Слава богу, че не си е присвоил правата над теб.

Тя се засмя.

— Джеб не се интересува толкова от мен, колкото от мината, обаче Тед и Руфус ще я пазят като своя.

— Могат да я вземат. Извлякох от нея това, което ми беше необходимо. Използвай парите, за да отведеш момичетата далеч оттук, където на хората не би им правило впечатление, че са наполовина

индианки. Използвай ги и за себе си. Няма значение, че съюзът ни не беше благословен, скъпа. Ти си моя съпруга във всяко отношение.

Тя наведе глава, за да скрие очите си и стисна ръце в юмруци. Когато вдигна поглед, очите ѝ бяха сухи.

— Ще се грижа за Кати и Елън, докато дойдеш при нас. Няма нужда да се безпокоиш за тях.

Гейб се почувства така, сякаш моментът на окончателното им сбогуване можеше да го задуши. Отчаяно искаше да го отложи, да се бори като луд, за да го предотврати, искаше да срине стената, която разделяше съдбите им и най-вероятно определяше за него въжето на бесилката. Оливия започваше да губи самообладание, ясно виждаше бликналите сълзи в очите ѝ. Тя притежаваше достатъчно инат, за да не им позволи да се стекат по страните ѝ, и беше достатъчно наивна да вярва, че за тях още има надежда. Може би най-добре бе да я остави да вярва.

— Остави ми съобщение при семейство Талбът къде мога да те намеря. Ще дойда.

Тя стисна плътно устни и ги прехапа. По лицето ѝ се четеше борбата, която водеше, за да не се разплаче.

— Ще го направя — отвърна най-сетне.

— Ела насам. — Разстоянието между решетките не им позволи да се целунат. Можеха единствено да се държат за ръце и да докоснат носовете си.

— Кажете на близначките... кажете им, че ги обичам.

— Добре.

— Сбогом.

— Довиждане, Гейбриъл. До... до скоро. Пази се.

Гейб се загледа в отдалечаващата се фигура и усети, че няма нужда да чака въжето, за да си отиде от този свят. Животът му свършваше в този миг.

— Не знам, Ейс. Разбирам как се чувстваш, приятелю. Ако някой беше застрелял моя брат, и аз щях да се чувствам така. Бих искал да можех да ти кажа, че работата е сигурна, но не е така.

Денис Уолтърс погледна Ейс Кандлис през огромното си бюро, покрито с дела, плакати „Търси се“, правни новини и остатъци от

обяда му. Радваше се, че бюрото се намира помежду им, защото ясно долавяше надигацията се гняв в мъжа срещу себе си. Ейс Кандлис бе човек с дълбоко стаени емоции и избухлив нрав. По-малкият му брат бе единственият жив роднина, откакто бяха убили стария Кандлис. Братята бяха много близки. Бяха работили упорито, за да разширят империята на Кандлис и понякога пипаха по-грубо, отколкото би следвало... но винаги действаха заедно. Когато Бък бе застрелян от Уил О'Конъл, Ейс едва не полудя от скръб.

— По дяволите, Денис! Да не искаш да ми кажеш, че съдебните заседатели могат и да пуснат този кучи син?

— Съдебните заседатели са непредсказуеми, а тук имаме само твоята дума срещу неговата. Историята му е по-различна от твоята.

— Е, ама ти на кого би повярвал? На един ирландец и индианска подлога при това или на човека, управлявал този град години наред, чийто род произлиза от първите заселници по тези земи? На кого ще повярва съдията?

— Както вече ти казах, Ейс, те са непредсказуеми. — Самият Уолтърс не знаеше на кого да вярва. Версията на Ейс звучеше съвсем убедително, но за две години човек би могъл да убеди и самия себе си в истинността на своята гледна точка. През деветте години, в които бе обработвал мирно и кротко земите си на запад от Вирджиния Сити, Уил О'Конъл бе съвсем приятелски настроен човек, макар и малко саможив. Уолтърс не го познаваше достатъчно добре, за да може да каже как би реагирал, ако завари жена си в леглото с двама мъже. Освен това О'Конъл твърдеше, че братята Кандлис са изнасилили жена му. Това със сигурност би принудило много мъже да се хванат за оръжието. — Всички тук вече съзнаваме, че сме щат, Ейс. Хората искат Монтана да прилича на цивилизована част от Съюза. Може и да го изпратят в затвора, вместо да го обесят.

— Искам да видя този кучи син на въжето! По дяволите, ако знаех, че има поне някакво съмнение, нямаше да го вкарвам зад решетките.

— Ако още ти се ще да заемеш онова място в Сената, приятелю, най-добре ще е да спреш да мислиш за раздаване на правосъдие собственоръчно.

— Е, ами ръцете на закона невинаги ги бива, нали? Не законът вкара О'Конъл зад решетките. Аз го сторих! Мамка му, Денис!

Властите даже не направиха опит да го намерят. Аз разпространих обявите за залавянето му. Аз давам парите за наградата.

— Може би ако първия път бе изчакал да осъдят този човек, вместо да се опитваш да го линчуваш, властите щяха да бъдат по-благоклонни.

— Празни приказки! Единственото, което мога да кажа в случая, е законът този път да гледа добре да си свърши работата. Брат ми е мъртъв, а аз съм осакатен от това гадно копеле.

Уолтърс поклати глава.

— Ще направя всичко възможно като обвинител, за да получи най-тежката присъда, Ейс. Просто ми се искаше да имаше и друг свидетел по делото, освен теб. О, между другото, споменах ли ти, че О'Конъл вече си има адвокат?

— Какво?

— Една дама се отби при мен преди няколко дни и ми съобщи, че е наела Дъгълс Берман за защитник по делото О'Конъл.

— Евреинът? Ама че смехория.

— Той е отличен професионалист.

— Хората не го харесват много-много. — Очите му се присвиха.
— Коя е тази жена?

— Името ѝ е Оливия Барън. Беше отседнала във „Феървю Ин“ с две момичета, които май бяха дъщерите на О'Конъл.

— Още ли е в града?

— Онзи ден, след като се отби при мен, тя напусна сцената заедно с момичетата. Купили са билети за Булдер. Проверих.

— Трябваше да ми кажеш.

— Защо? Човекът има право на защита и ако О'Конъл си има някоя, това всъщност никак не те касае. Ти имаш сметки за уреждане с него.

— Проявил си достатъчно любопитство, за да провериш накъде е тръгнала тя.

— Аз отговарям за обвинението. И обичам да си водя записки за всичко, което има нещо общо със затворника.

Ейс се усмихна и по гърба на Уолтърс полазиха тръпки.

— Така разбирам и аз нещата, Денис. Съвсем по същия начин.

Един ден по-късно Ейс влезе в кабинета на шерифа за обичайната си среща със затворника. Понякога той просто седеше и го

гледаше мълчаливо, сякаш омразата му можеше да умъртви нахалното ирландско копеле. Друг път засипваше О'Конъл с описания на обесвания, на които бе присъствал, разказваше му как мъжете се гърчели, докато примката се затягала, как езикът се подувал, очите изскачали от орбитите си и всички се изпразвали в гащите си, щом животът отлитал от тях. В продължение на две години си беше представял обесването на О'Конъл, сега му се искаше и самият О'Конъл да го види в най-големи подробности.

Днес обаче имаше намерение да говори за нещо друго. Денис Уолтърс приятелски го беше предупредил за действителното положение на нещата, а Ейс Кандлис не беше от хората, които биха гледали със скръстени ръце как им се изплъзва дългоочакваното правосъдие. Законът му дължеше това обесване или поне смърт заради убийството на брат му Бък и куршума, който го беше осакатил за цял живот.

— Здравсти, О'Конъл! Доволен ли си от новото си жилище?

Затворникът го изгледа безмълвно като някакво безсловесно животно. В очите му светеше омраза. Кандлис се надяваше копелето да изгаря от нея, надяваше се тя да го гризе така, както бе яла собствената му душа години наред. Скоро омразата на Ейс щеше да бъде удовлетворена. О'Конъл щеше да умре с разяждащата го злост и Кандлис имаше намерение да я направи още по-горчива.

— Какво чувам, в града една дама питала за теб. Сладураната даже ти наела адвокат — каква доброта! С нея имало и две деца. Сладки малки момиченца, така ми казаха, нищо че са мелези. — Той се усмихна. — Естествено и аз самият обичам да вкусвам индианки от време на време.

Кандлис с удоволствие забеляза яростния пламък, който се разгоря в очите на жертвата.

— На колко са сега сладурчетата? Дванадесет, тринадесет? Малко младички, но все пак достатъчно големи.

— Ти имаш сметки за уреждане само с мен, Кандлис.

— Да, така е, нали? Ти уби брат ми, О'Конъл. Брат ми беше единственото ми семейство. Понякога си мисля, че е много по-болезнено да видиш как семейството ти умира вместо да умреш самият ти.

— Тук единственият слушател съм аз. Така че можеш да си спестиш лицемерната роля на нещастна жертва. Брат ти си получи заслуженото и ако се бях прицелил по-добре, и ти щеше да го последваш. Ти изнасили жена ми, би я и накрая я уби.

— Някаква индианка! — разбесня се Кандлис. — Ти уби брат ми заради някаква си индианска пачавра!

— Моята съпруга! Майката на децата ми!

— Пачавра, по дяволите! Ние просто се позабавлявахме и ако тя не се беше разфучала, нямаше да има нужда да ѝ посмачкаме фасона. Убихме я случайно. Стана толкова по наша вина, колкото и по твоя.

О'Конъл го измери с поглед, който, ако можеше, би го убил на място.

— Моят брат. Единственото ми семейство. Точно както и онези мелезчета, дъщерите ти, са твоето единствено семейство. Ще ми се добре да си помислиш колко беззащитни ще са те, щом увиснеш на въжето.

— Те едва ли са безпомощни и беззащитни, Кандлис.

— Може дори да поискам от властите да ми дадат настойничество над двете хлапета. Благороден жест, не мислиш ли, да се нагърбиш с грижата за дъщерите на врага си. Това сигурно ще ми донесе някой и друг глас в повече.

Лицето на затворника бе като издялано от камък, но Кандлис долови дълбоко в очите му надигащото се отчаяние.

— Знам къде е къщата ти, О'Конъл. Знам също и името на жената, която е била с тях. Даже и да не се върнат в колибата ти, пак ще ги открия. Аз съм могъщ човек. Никой не може да се крие от мен задълго.

Изхили се, като видя, че отровните му стрели попадат точно в целта.

— Помисли си за това. Помисли какво бих могъл да направя с тези момичета, след като си отидеш от този свят, а може би и преди това, защото оттук няма как да ми попречиш. Младите девойчета са толкова нежни създания. Могат лесно да бъдат пречупени.

Кандлис се обърна да си върви, когато видя как О'Конъл сграбчи железните решетки на килията си. Кокалчетата му бяха побелели, лицето бе сурово и мрачно.

— Просто си помисли за това, гадно копеле такова. Може би ще поразсее мислите ти от предстоящото обесване.

Час по-късно конски тропот премина покрай сградата на затвора. Каменен къс се удари в решетките на прозореца и се заклеци между две от тях. Гейб успя да го вземе, преди помощник-шерифът Роскоу да надникне през вратата.

— Какво беше това?

Гейб посочи с глава счупения прозорец.

— Някой хвърли камък.

— Проклети хулигани. Тази нощ май ще постудуваш, О'Конъл. Няма да мога да го оправя преди сутринта.

Гейб вдигна рамене.

— Може да се промуша през решетките.

Роскоу го изгледа с такова подозрение, като че ли Гейб наистина би могъл да се измъкне през отвор от три инча.

— Може би ще е най-добре поне да го закова с дъски. Ще ида да поговоря с Джейк Милър веднага щом намеря кой да ме замести в офиса.

— Да, направи го.

Щом Роскоу излезе, Гейб огледа нещото, което бе привързано за камъка. Ако не грешеше, това трябваше да е ключът за вратата на килията му. Усмихна се. Кандлис си го биваше. Когато искаше нещо да стане, се стареше наистина да го постигне.

Клопката бе прекалено явна, за да има за какво да се усмихва, но между Уилям Гейбриъл О'Конъл и Ейс Кандлис не бяха необходими намеци. И двамата добре знаеха какво искат, ала само един от тях щеше да го получи.

19.

Ноцта беше черна и влажна. Облаци бяха закрили луната и звездите и от небето прехвърчаха едри снежинки. Веднага щом излезе от затвора, Гейб се притисна към стената, за да се слее със сенките на тъмнината. Беше оставил помощника Роскоу зашеметен на бюрото му, след като го беше треснал по главата с канчето за кафе. Безгрижният младеж изобщо не бе чул отварянето на решетката на килията, нито пък тихите стъпки на Гейбриъл зад гърба си. Без съмнение вниманието му беше погълнато от вкусната вечеря, приготвена от великолепната вдовица Крабтрий. Може би тази достойна жена щеше да се погрижи за раната му и да му изнесе лекция за това как човек би трябвало да си гледа работата.

Баровете и игралните домове на Вирджиния Сити бяха оживени до краен предел. От прозорците им искреше светлина и се носеха звуци от пиано. Магазините и канторите бяха заключени и тъмни. Двама мъже целеустремено вървяха от другата страна на улицата и явно се бяха упътили към бара. Освен тях двамата, никой друг не се виждаше по улицата. Шериф Кейл навярно и тази нощ не беше направил изключение и вече бе мъртвопиян. Никъде не се мяркаше и Кандлис с хората си, но Гейб знаеше, че те са някъде наблизо. Ейс не му беше доставил ключа от килията току-така.

Гейб прихлупи шапката си ниско над очите и тръгна към ковачницата така, сякаш беше напълно в правото си да се разхожда по улицата. Нещата вървяха прекалено гладко. Някъде го чакаше Ейс Кандлис с хората си — така би трябвало да бъде. Кандлис му бе дал писмена покана за бягство, а с мръсните си намеци за близначките беше подсигурил задължителното участие на Гейб в него. Той желаше да го застреля собственоръчно, вместо да чака решението на съдията.

Гейб нямаше нищо против, с удоволствие щеше да го остави да опита.

Ковачницата и конюшната към нея бяха тъмни и Гейб не посмя да запали лампа. Откри Лонгшот най-отзад. След по-малко от минута

вече я беше яхнал. Беше взел една пушка от шкафа на шерифа и на кръста си имаше чифт заредени пистолети.

Когато Гейб се появи на улицата, нощта още беше тиха. Двамата, които се клатушкаха по другия тротоар, си бяха намерили бар. Пианата продължаваха да подрънкват. Снегът се усили. Приглушени движения в пресечката близо до сградата на ковачницата привлякоха вниманието на Гейб. Ето ги най-сетне. Вероятно щяха да инсценират голямо преследване по улицата, за да могат да оправдаят застрелването му. Усещаше присъствието на Кандлис в тъмнината. Беше дошло време за добрата стара ирландска традиция — преследване на лисица. Този път той щеше да е в ролята на лисицата.

— Талийхо! — промърмори Гейб и шибна Лонгшот. Кобилата моментално се стрелна напред в галоп. Вече нямаше нужда от преструвки и дебнене. Той чу победния вик зад гърба си и тропота на множество копита, който наруши нощната тишина. Един куршум се заби в пръстта до него. Сто крачки напред по улицата пътят бе барикадиран от трима мъже с пушки в ръце. Очевидно клопката бе добре замислена. Между чука и наковалнята Гейбриъл неминуемо щеше да пострада.

Яростно въодушевление изпълни вените му. Щом той беше в обсега на куршумите на Кандлис, тогава и самият Ейс беше в обсега на неговото оръжие. С дивашки вик той обърна коня си и се устреми напред, сипейки градушка от куршуми пред себе си, всеки един от тях предназначен за Ейс Кандлис. Видя как челюстите на мъжете увиснаха от смайване. Запристъпваха на едно място от объркване, конете им вървяха назад и препречваха пътя на другите зад тях, всеки искаше да се скрие от лавината от куршуми. В този миг Кандлис изкрещя и вдигна пушката си. Другите последваха примера му. Гейб почти ги беше връхлетял, когато оръжията гръмнаха, пращайки огнени езици в тъмната нощ. Не чуваше нищо, освен пулса си, тропота на копитата на Лонгшот, не усещаше нищо друго, освен трескавата необходимост да види как Кандлис пада.

Понеже двата пистолета вече бяха празни, Гейб се вряза в барикадата от коне и мъже. Кандлис още беше на седлото си, но Гейб нямаше време да вади пушката от калъфа ѝ. Лонгшот видя празната улица пред себе си и се втурна напред, за да се освободи. Зад гърба му се чува изстрели и рязка болка прониза лявото му бедро. За миг Гейб

си помисли, че ще падне от седлото, но успя да се задържи въпреки силното замайване от удара. Ненадейно пред него изскочиха още мъже. Изви Лонгшот надясно и сви по една тъмна, алея между две сгради. В края ѝ имаше каменист участък, покрит с лед, и Гейб се принуди да намали хода на кобилата. Сред обърканите викове зад гърба си долови извисяващия се глас на Кандлис:

— Намерете го, по дяволите!

Те откриха откъде се бе промушил, но тогава Гейб вече бе сред тънещите в мрак хълмове. Лонгшот изяждаше милите с бързия си галоп. Седлото под него беше станало хлъзгаво от кръв, Гейб се вкопчи здраво в кобилата и я остави тя да го води накъдето иска. Лека-полека шумовете от преследването заглъхнаха.

— Няма да остана при семейство Талбът! — Кати взе пушката на баща си от стойката до огнището и избърса дулото с парцал. — Силвестър Талбът е тъпоумен дървеняк.

Оливия вдигна поглед от кутиите, в които опаковаше чинии и тигани.

— Кати, това е грубо и... не е вярно. Господин Талбът е добър човек и джентълмен. Цупенето ти и ругатните няма да помогнат на баща ти.

— Нито пък мотаенето тук. Трябва да сме във Вирджиния Сити, където бихме могли да направим нещо.

— Точно ти нищо няма да правиш, госпожичке. Баща ти не иска нито една от нас да стои там.

— Е, добре де — каза Елън, — но нали трябва да направим нещо!

— Наех най-добрия адвокат, който можах да намеря.

Кати изсумтя.

— Адвокат!

— Не мога да проумея как биха могли да го осъдят, задето е защитил дома и семейството си.

— Те ще направят това, което им каже Ейс Кандлис — тросна се Кати. — Всички го слушат.

Хънтър изскимтя и замести очи от Кати към Елън, към Оливия, без съмнение се опитваше да си обясни цялото объркване и суетня от

последните дни. Оливия разсеяно го почеса по главата. Чувстваше се, сякаш бе на сто години. Даже ѝ се искаше да се съгласи с Кати, която пак се бе върнала към панталоните и фланелените блузи. Също като близначките и тя желаше да приспи част от тревогите си, като започне да планира бягство или героично освобождаване, изобщо да прави нещо, което би я освободило от чувството за безпомощност.

Да опази дъщерите на Гейбриъл обаче бе далеч по-важно от собствените ѝ тревоги. Той я беше помолил за това и тя трябваше да го направи, макар момичетата да не я разбираха.

Кати обикаляше из къщата и грабваше някои от нещата по стените, които още не бяха опаковани, хвърляйки сърдити погледи към Оливия.

— Това го говорим непрекъснато, още докато пътувахме към Елхорн, а после и като се качвахме насам, за да опаковаме багажа.

Елън подсмръкна. Кати я изгледа яростно. Ушите на Хънтър се присвиха от объркване.

— Нима не разбирате, че ако присъствате на събитията във Вирджиния, на баща ви ще му бъде по-тежко? А да не дава господ да ви хрумне и някоя идиотска идея да го измъкнете от затвора. Тогава той ще е прекалено зает да пази вас и няма да може да помисли за собственото си спасение.

Двете момичета бяха приковали очи в пода.

— Знам, че ви е трудно да го разберете, но понякога най-доброто, което можете да направите за някого, когото обичате, е да стоите далеч от него, щом той го е пожелал. Това е и най-трудното.

По страните на Елън потекоха сълзи. Очите на Кати можеха да прогорят дупка в пода.

— Господин Берман каза ли нещо за шансовете на татко?

— Писмото, което получих в Елхорн, просто съобщаваше, че съдията ще бъде в града от двадесети февруари.

Имаше още една седмица, в която щеше да настани временно момичетата и самата тя да отиде във Вирджиния Сити за процеса, понеже въпреки лекцията, която изнесе на близначките, не можеше да стои надалеч. Нямахше нужда Гейбриъл да я вижда, но тя искаше да наблюдава какво ще се случи.

— Занеси тази кутия във вагонетката, Елън. Кати, огледай горния етаж, за да си сигурна, че не сме забравили нищо важно. Руфус и Тед

ще се настанят тук и вероятно ще се възползват от всичко, което оставим.

— Да го взимат! — Фактът, че някакви непознати ще живеят в къщата им, изглежда, изобщо не притесняваше Кати. Мъката ѝ бе изцяло заради баща ѝ.

— Сигурна ли си, че ще успееш да се справиш с двете магарета и този тежък товар надолу? Самата ти каза, че не си виждала пътеката в по-лошо състояние.

— Вещите не са чак толкова тежки, пък и съм го правила стотици пъти досега. Ще внесе вътре каишите, за да ги проверя тази вечер. Не искам някой от тях да поддаде.

Елън тъжно изгледа Оливия, щом Кати излезе навън.

— Имаш право, Оливия, татко не би искал да сме там. Кати пак ще забърка някоя каша и тогава татко ще трябва да се опита да ни измъкне.

Неистовият вик на Кати прекъсна отговора на Оливия.

На Гейб му се струваше, че е пътувал цяла вечност. Изобщо не знаеше накъде бе поел. Яздеше и примираше от болки, опитвайки се да се задържи на седлото. Губеше съзнание от време на време. Непрекъснато го прорязваше болка. Непрекъснато се движеше.

Сега Лонгшот бе спряла и той не можеше да я накара да направи и крачка напред. Беше прекалено уморен, за да опитва отново. В главата му отекнаха гласове. Истински ли бяха или плод на въображението му? Не знаеше.

— Татко! Какво е станало? Татко? Той е ранен! Навсякъде има кръв. — Това беше Кати и искреният ужас в гласа ѝ почти му даде сили да проговори.

Елън също извика:

— Завързал се е за седлото. Тате? Тате?

— Гейбриъл! Мили боже! Погледни се! — Това бе гласът, който си бе представял по целия път. — Момичета, помогнете ми да го отвържем.

Въжетата, които се забиваха в плътта му, се разхлабиха. В тях беше силата му, единствено благодарение на тях се крепеше на коня.

Усети как се свлича от седлото. Тъмнината го обгърна, преди да падне на земята.

Оливия го наблюдаваше как се съвзема, очите му се отвориха, още замъглени от объркване, лицето му бе толкова бяло, че чаршафите, на които лежеше, изглеждаха по-тъмни от него.

— Гейбриъл? Чуваш ли ме?

Устните му потрепнаха. Отначало не се чу нито звук. После прошепна:

— Оливия?

— Е, виждам, че вече идваш на себе си.

— Къде съм?

— В своето легло вкъщи.

— Какво, по дяволите, правя тук?

— Пристигна на кон преди около два часа.

Той направи опит да стане, но пак падна на леглото.

— Проклета кобила! Сигурно съм изгубил съзнание, преди да стигна Елхорн. Къщата ли? Какво правите вие тук? Казах ви да се махате.

— Дойдохме да опаковаме някои от нещата на момичетата. Напълно в безопасност сме. Мъжете, които наех да пазят мината, бяха тук, но ги изпратих с поръчки до града, преди да са разбрали, че си тук.

— Трябва да се махаме оттук!

— Ти никъде няма да ходиш, Гейбриъл. Изгубил си прекалено много кръв. Изненадана съм, че не си паднал като спукан балон.

— Кандлис вероятно е по петите ми. Не бива да намира момичетата. Не исках да идвам тук. Само исках да отида в Елхорн да предупредя...

Оливия го бутна обратно на възглавницата, щом той се опита да стане отново.

— Стой мирно, че иначе ще те завържа за леглото. — Тя се подсмихна иронично. — Виждала съм как се прави.

Той я сграбчи за китката.

— Отпусни се, Гейбриъл. Господин Кандлис няма да се качи по пътеката тази нощ. При целия този лед и сняг Кати буквално трябваше

да ме завърже за седлото, за да не падна, и то при дневна светлина. Ако твоят господин Кандлис те е последвал чак до Елкхорн, няма да може да тръгне нагоре преди утре сутринта. Дотогава все ще измислим нещо. — Тя нежно докосна превързания му крак. — Това неговият подарък за довиждане ли беше?

Гейб изтощено затвори очи.

— Аха. И така може да се каже. Кандлис каза, че ще дойде за момичетата, после ме провокира към бягство. Искаше му се да ме застреля, но желае и момичетата. Толкова ме мрази.

Оливия не можеше да си представи какво чудовище би искало да нарани едни деца само защото има сметки за уреждане с бащата.

— Сигурен ли си, че ще дойде тук?

— Това ще бъде първото място, на което ще ме потърси.

— Лонгшот те доведе при мен. Какво щях да правя, Гейбриъл, ако не знаех къде си и дали си жив или мъртъв? Какво щяха да правят Елън и Кати? Като говорим за дъщерите ти...

Две еднакви физиономии надникнаха от нишата с леглото.

— Момичета, можете да слезете да поздравите баща си. Той вече е буден.

Те припряно се спуснаха по стълбата и буквално на пръсти се приближиха до леглото.

— Добре ли си, татко? — попита Елън приглушено.

— Звучиш така, сякаш се намираш на погребението ми. Още не съм за гробищата.

— Някакъв си куршум не може да спре нашия татко! — извика Кати.

— Виждам, че пак си се върнала към панталоните.

— Налага се. Не му е времето да се правя на жена.

Гейб въздъхна.

— Може и да си права. Мислиш ли, че ще можеш да прекараш надолу по пътеката Елън и Оливия?

— Ако трябва, може би.

— Гейбриъл!

Той вдигна ръка, за да я накара да замълчи.

— Утре Кандлис ще е тук, Кати. Убеден съм. Не бива да ви вижда тук — нито вас двете с Елън, нито Оливия. В къщата на Талбът ще сте в безопасност.

Кати се замисли.

— Гейбриъл, ти си най-големият инат на света. В това състояние не можеш да отидеш никъде, а ние няма да те изоставим. Господин Кандлис няма да посмее да нарани тези момичета, щом аз съм свидетел.

— Не познаваш Кандлис, Оливия.

— Знам какво можем да направим — каза Кати с усмивка.

Гейбриъл яростно се противопостави на плана на Кати, но така както беше обездвижен, нямаше големи възможности за възражения. С общи усилия близначките и Оливия замъкнаха Гейбриъл в мината заедно с одеяла, лампи, вода и храна.

Входът на новия тунел се падаше точно зад една пукнатина и беше много трудно да се открие от човек, който не знаеше какво търси. А Кати и Елън даже го затрупаха с камъни, за да не се вижда изобщо.

— Ако някога се измъкна от това — каза Гейбриъл на Оливия от леглото си от одеяла, — ще те метна на коляното си и ще те напляскам здравата, за да те накарам да съжаляваш за инатлъците си.

Тя докосна бузата му и се усмихна.

— Знаех си, че нищо добро няма да излезе от връзката ми с един ирландец.

— Играеш си с огъня, Оливия.

— Откакто срещнах теб и дъщерите ти.

— Дръж се по-сериозно.

— Аз съм напълно сериозна. — Тя се приведе и го целуна. Ръката му рязко я придърпа към тялото му и той жадно впи устни в нейните. Целувката се получи много по-страстна, отколкото Оливия бе възнамерявала да бъде.

— Мислех, че никога повече няма да усетя вкуса ти, докторе.

Тя го целуна още веднъж, за да се наслади на твърдостта на устните му и наболата му брада.

— Обещай ми, че ще стоиш тук — заради всички нас.

Очите му гледаха объркано и притеснено.

— Момичетата...

— Ще бъдем подготвени, обещавам. Момичетата са силни и умеят да се грижат за себе си, както, предполагам, знаеш. Господин Кандлис няма да се докопа до тях. Ще го застрелям със собствените си ръце, ако се наложи.

Той докосна устните ѝ с пръст.

— Трябваше да си ирландка.

Повече от всичко на света ѝ се искаше да остане при него. Лицето му бе толкова бледо и изнурено на мъждивата светлина на лампата. Тя се насили да се усмихне.

— Утре ще донеса прясна вода и още храна.

— Какво стана със страха ти от затворени пространства?

Оливия се усмихна.

— Излекувана съм, предполагам.

Сега имаше по-важни неща, за които да се страхува.

Утринта настъпи с тежки пориви на вятъра, който навяваше сняг. Кати провери на няколко пъти пистолетите и пушката, които бе изчистила предната вечер. Елън мълчаливо седеше пред огнището и непрекъснато поглеждаше през прозореца, за да види дали Кандлис наистина ще се появи, или дали Кривака е видял сигнала, който Кати беше поставила на големия бор, и пристига, за да помогне.

Първи обаче се появи Кандлис. В сивия късен следобед четирима мъже навлязоха в поляната. Предупредена от Елън, която наблюдаваше пътя, Оливия ги посрещна с пушка в ръце. В къщата Кати стоеше до прозореца, взела на мушката си четворката.

Ездачът, който беше начело, бе висок и русоляв. С квадратно луничаво лице и широка уста, той изобщо не приличаше на злодей, но тъмният проблясък в очите му накара Оливия да настръхне. Погледът му се закова върху нея и оръжието в ръцете ѝ.

Докосна периферията на шапката си.

— Мадам. Вероятно вие сте госпожица Оливия Барън?

— Да.

— Няма за какво да се тревожите. Не сме дошли с лоши намерения.

Тя позна в лицето на един от придружителите наемния убиец, който бе отвел Гейбриъл предния път. Той ѝ се ухили и присмехулно отдаде чест.

— Името ми е Ейс Кандлис, от Вирджиния Сити съм. Търсим Уил О'Конъл, известен също и като Гейб Данахър.

— Ако идвате от Вирджиния Сити, тогава трябва да знаете, че господин О'Конъл е в затвора там. Господинът с черната шапка го заведе.

— Е, госпожице Барън. Точно в това е проблемът. О'Конъл избяга.

— Не е идвал тук.

Кандлис огледа поляната.

— Някак си ми е трудно да го повярвам.

— Това на какво вярвате или не вярвате едва ли има значение, господин Кандлис. Той не е тук.

— Ами вижте какво, не искам да намеквам, че дамата лъже, но все пак ще пообиколим наоколо.

— Моля, оглеждайте където искате.

Оливия ги последва в къщата, където Кати ги измерваше с поглед иззад дулото на пушката. Хънтър изръмжа в кутията си.

— Остави ги да минат, Кати. Задръж Хънтър.

Кандлис изгледа близначките по начин, който убеди Оливия, че е злодей в крайна сметка. Един от мъжете избута Елън настрани, за да погледне горе в нишата.

— Махни се от пътя ми, момиче.

Кати и Оливия едновременно вдигнаха пушките си.

— Казах, че можете да огледате — избухна Оливия, — а не да си проправяте път, както Шърман е марширувал през Джорджия. Щом нямате обноски, прав ви път. Вървете си!

Кандлис се ухили.

— Внимавайте с обноските си, приятели. Госпожица Барън очевидно е чувствителна млада дама. Не бих искал да я разстройваме.

Те претърсиха къщата, бараките, заслона за конете, та дори и кокошарника.

— Господин Кандлис — докладва един от мъжете, — в заслона има кон, който много прилича на този на О'Конъл.

Кандлис повдигна вежди и погледна към Оливия. Сърцето ѝ биеше лудо. Напълно бяха забравили проклетия кон!

— Ако имате предвид кобилата, то тя е моя.

Кандлис я изгледа изпитателно с непроницаемо изражение.

— Уморено ли ти изглежда животното? — попита той своя човек.

— Не. Всъщност не.

— Сигурен ли си, че е неговият кон?

— Кобила със същия размер е. Прилича на неговата, но не мога да бъда напълно сигурен.

— Продължете търсенето.

Когато Кандлис с хората си влезе в рудника, Оливия положи всички усилия да изглежда безразлична. Тя избута момичетата в къщата, защото искрените им личица щяха да издадат баща им. После започна да се моли.

Търсачите излязоха отвътре мръсни и с празни ръце. Кандлис пресрещна Оливия на прага на къщата.

— Знам, че е тук.

— Така ли? — попита го тя спокойно.

— Конят под навеса е неговият. Мога да се обзаложа. Той е тук, освен ако не е умрял от загуба на кръв и вече не сте го погребали.

— Вие сте застреляли моя татко? — извика Кати с невинна изненада.

— Той няма да се върне тук — каза Оливия. — Знае, че това е първото място, на което ще го потърсите.

— Да, госпожо. Може би имате право. Но тук има нещо, за което той много се притеснява. — Кимна към къщата. — Мисля, че тези момиченца е най-добре да дойдат с мен.

Оливия усети как кръвта във вените ѝ замръзна. В този миг осъзна, че е способна да убие човек.

— Тези момичета не са нарушили закона, господин Кандлис. Няmate право да ги отвеждате където и да било.

— Е, това не е съвсем вярно. Те помогнаха на баща си да избяга от бесилката преди две години.

— Както чух, това е било по-скоро линчуване, отколкото изпълнение на присъда. Имате ли значка?

— Не, мадам.

— Някой от мъжете, които ви придружават, има ли значка? Струва ми се, че вие се интересувате от господин О'Конъл много повече от властите.

— Властите ще са достатъчно благодарни, когато го върна обратно, и няма да имат нищо против, че съм използвал две мелезчета за стръв.

— В такъв случай изпратете някой шериф да ги вземе, господин Кандлис. На вас няма да ги дам.

— Аз не питам, госпожице Барън. Аз нареждам. Внимавайте или ще реша, че и вие трябва да ни придружите.

Оливия му препречи пътя, като опря пушката в гърдите му. Той се опита да я отмести настрана, но спря, щом тя издърпа петлето^[1].

— Назад, господин Кандлис. Точно в този момент нищо не ме спира да пробия дупка в гърдния ви кош.

Усмивките на тримата мъже зад него угаснаха.

— Кати, приближи онази пушка.

Кати мигновено се подчини и зае позиция, така че да държи на мушката си тримата мъже зад Кандлис.

— Сега — Оливия се опита да звучи спокойно, въпреки че кръвта бучеше във вените ѝ, — след като вие, господа, сте забравили добрия тон, можете да оставите оръжието си, преди да си тръгнете.

— Как ли не! — промърмори единият от мъжете.

Устните на Кати се извиха в усмивка, в която нямаше нищо детско. Тримата мъже припряно разкопчаха кобурите си.

— Вие също, господин Кандлис.

С устни, стиснати от напрежение, той извади пистолета си от кобура и го пусна на земята.

— Създавате пречки на правосъдието, госпожице Барън.

— Не виждам никакво правосъдие тук. Възнамерявам да пиша на адвоката на господин О'Конъл, за да съм сигурна, че личната ви война с деца ще стане достояние на властите. Дори и Монтана не е толкова нецивилизована, че да си затваря очите пред подобни неща.

Кандлис и шайката му се качиха на конете си и в погледа на водача Оливия прочете, че току-що в списъка на личната му война бе попаднало още едно име.

— За ваше добро е да не си пъхате носа в тази работа.

— Сбогом, господин Кандлис. — Тя се усмихна с престорена любезност. — Ако видя Гейбриъл, обезателно ще му предам, че сте го търсили.

Кандлис се изплю и остави неприятна дيريا в чистия сняг. После си тръгнаха.

Поне така си мислеше Оливия. Кати я увери, че мъжете не са си тръгнали, когато се върна, след като бе проследила пътя им надолу по пътеката. Те се бяха пръснали по склоновете, които заобикаляха

долината. Като койоти, дебнещи около миша дупка, Кандлис и хората му чакаха появата на Гейб, за да го сграбчат.

— Той не ми повярва за коня — заключи Оливия с въздишка.

— Трябваше да се сетя да я скрия някъде в гората.

— Вината не е твоя, Кати. Вероятно така или иначе щяха да намерят кобилата. — Тя въздъхна. — Ще ми се да се бях сетила да взема и пушките от седлата им. Май хич не ме бива за член на бандата на Данахър, пардон, на О'Конър.

На следващата сутрин Елън им предложи бисквити без бекон за закуска.

— Не можем да останем дълго тук. Нямаме храна.

— Ще ловувам — каза Кати.

— Нищо подобно! Кандлис само чака да те сгащи някъде сама в гората.

— И какво ще ядем? — попита Кати. — Дървен чипс?

— Ако ни трябва храна, ще идем всички заедно.

— Страхотно! Вие двете сте толкова тихи в гората, колкото бизон в сух храсталак.

Успяха да уловят три катерички и две зайчета, без да се отдалечават особено от къщата. Понеже не срещнаха никого от мъжете, Оливия реши, че Кати бе сбъркала и те отдавна бяха тръгнали. Но когато се върнаха в къщата, видяха, че всичко бе обърнато с главата надолу.

— Сигурно са търсили нещо, което да им подсказе къде е Гейбриъл. Взели са си и пистолетите, както виждам.

— Може би Руфус и Тед ще се върнат и ще ни помогнат — каза Елън с надежда.

— Те по-скоро биха си простреляли пръстите на краката — присмя се Кати. — Руфус и лопата не може да вдигне, без да се халоса по главата. Отивам да намеря Кривака. Само той може да помогне на татко. Ще се измъкна тази нощ.

— Не, няма! — строго каза Оливия. — Онези типове навън не си поплюват, Кати.

— Те няма да ме хванат.

— Не, Кати! Не ти позволявам!

Оливия непрекъснато мислеше как да се измъкнат от тази бъркотия. Нищо не ѝ идваше наум. Надяваше се Ейс Кандлис и хората

му да се отегчат от играта и да си тръгнат.

Над Тъндър Ридж се възцари мнимо спокойствие. Хората на Кандлис не се виждаха никакви, но Кати, която имаше поглед на орел, докладва, че често съзира проблясъка на слънцето по дулата на пушките им.

Само през нощта можеха да навещават Гейбриъл. Оливия винаги оставаше в тунела, след като близначките си тръгнаха. През тези часове тя не искаше да мисли за нищо друго, освен за настоящето. Не можеше да забрави, че вероятно това бяха последните им мигове, прекарани заедно.

Двамата крояха неосъществими планове за бъдещето. Как Гейб ще използва парите от рудника, за да купи ранчо, а Оливия ще практикува професията си в Боузман или край водопадите. Как щяха да станат цяло семейство и да добавят един-двама нови членове към него... Всичко това бе фантазия. И двамата го знаеха, но въпреки това им донасяше успокоение.

С всеки изминат ден Гейбриъл ставаше все по-нервен. Оливия виждаше как заедно със силите му се възвръща и стръвта за борба.

— Ти се възстановяваш по-бързо от който и да било от пациентите ми — каза му тя на шестата нощ. — Подутината на крака ти е спаднала, цветът на лицето ти е здрав, нямаш треска. — Докосна с длан челото, после превързаното му бедро.

Той взе ръката ѝ и я насочи към съвсем различно място.

— А тук?

— Гейбриъл! Дръж се прилично.

— Защо? Аз наистина имам треска, докторке. Натрупвала се е от последния път, когато се любих с теб.

Той задържа ръката ѝ на мястото, а тя не я отдръпна. Кръвта ѝ бурно закипя от същата треска като неговата.

Той се усмихна. Очите му проблеснаха със зелен пламък.

— Мислиш ли, че е заразно, докторке?

— Ти си ранен...

— Както каза, бързо се възстановявам.

— Гейбриъл, ще си причиниш болка.

— Скъпа, вече изпитвам болка, но не точно там, където ме е ударил проклетият куршум.

Той повдигна полите ѝ, за да открие жежката влажна
вдлъбнатина между краката ѝ. Подсмихна се доволно.
— Точно както си мислех. Заразно е.

[1] Външен ударник на ловна пушка, пищов и др. — Б.пр. ↑

20.

Оливия не разбра точно кога спря да бъде нащрек и се предаде на женските си желания. Щом Гейбриъл бе достатъчно силен, за да я съблазни, то тогава тя можеше да си позволи лукса да бъде съблазнена. Нуждата отекваше в нея като гръм. Сякаш цяла вечност бе живяла с мъката от загубата, с опитите да остане силна пред лицето на смъртта му. Заслужаваха този миг на забрава. Само бог знаеше дали щяха да имат и друга възможност.

Тя му помогна да съблече дрехите ѝ. Там, в приглушената трепкаща светлина на лампата, ръцете му боготворяха тялото ѝ, като че ли я докосваше за първи път, сякаш щяха да се любят за първи път, а не за последен. Дланите му се впуснаха в бавни, но чувствени ласки по гърдите ѝ, плъзнаха се по ребрата и корема ѝ, извиха се с обожание около ханша ѝ, преминаха към краката ѝ и бавно и омагьосващо си проправиха път нагоре между бедрата ѝ.

Тя проплака името му, после той завладя устата ѝ и я погълна като прегладнял до смърт мъж. Прикована към пода от силата му, тя не усещаше твърдите скали, които се забиваха в гърба ѝ през одеялото, а чувстваше само топлината на неговото тяло, плътно притиснато към нейното. Опиваше се единствено от радостта, че той я притежава, от пламтящата му страст, от топлината на душата му.

— Обичам те — прошепна Данахър.

Ръцете ѝ галеха лицето му.

— И аз те обичам, Гейбриъл. И ти го знаеш.

— Омъжи се за мен.

— Да.

— Ти ще бъдеш най-добрата лекарка, която Западът някога е имал, а аз ще забогатяя, като продавам добитък и коне на армията.

— Да.

Легнал по гръб на одеялото, той я придърпа над себе си, така че краката ѝ да са от двете страни на бедрата му, а тялото ѝ да е върху гърдите му.

— Ще те смачкам.

— Ти си по-лека от цветче. — Плъзна ръце по гърба ѝ и я замилва нежно. — Даже и да съм на прага на смъртта, пак ще изпитвам трескава жажда за теб, съкровище.

Обхванал с ръце ханша ѝ, той я повдигна и проникна в нея. Дъхът ѝ пресекна от наслада при това ненадейно и пълно сливане. Тя започна да се движи, като се нагласяше по-плътно към него, а той се изви в дъга под нея. С четири мощни тласъка Гейб доведе и двамата до върха и те получиха освобождението си едновременно. Ръцете му я обгърнаха, щом тя се строполи — задъхана и блажена — върху гърдите му.

Поглъщайки опияняващия аромат на задоволството, защитена от прегръдките на Гейбриъл, Оливия потъна в сън, преди действителността да успее да завладее за сетен път съзнанието ѝ.

Чувството за реалност нито за миг не бе напуснало обаче Гейб. Даже в пламъците на страстта той бе наясно, че приказките им за брак и бъдеще са просто фантазия. Неговото бъдеще се простираше пред очите му като низ от мрачни възможности. Можеше да напусне мината и да застане лице в лице с шайката на Кандлис — изобщо не се съмняваше, че те ще налетят на него като лешояди на мърша още преди да се е отдалечил и на миля от къщата. Или можеше да се опита да се измъкне незабелязано в тъмнината и да се терзае от мисли какво би направил Кандлис на Оливия и близначките, щом открие, че е изчезнал. И двете възможности го обричаха.

Гейб стоя буден, докато Оливия спеше. Не искаше да изгуби нито миг от малкото време, което му оставаше да я държи в прегръдките си, да вдъхва аромата ѝ, да чувства нежната ѝ кожа под дланите си. Това, че тя го обича, бе истинско чудо. Бе изсмукала цялата горчивина от душата му, както би облекчила мъките на някой пациент. Той ѝ бе донесъл само неприятности, а тя му се отплащаше с любов. Нежната Оливия. Тя не можеше да не заобича наранено или нуждаещо се от помощ същество — куция Мърдок, мармота със счупения крак, окървавения малък Хънтър и Уилям Гейбриъл Данахър О'Конъл.

Оливия въздъхна и се размърда. Пръстите ѝ леко пробягнаха по гърдите му и събудиха у него отчаян копнеж за вълшебство, което да продължи вечно тази нощ. Искеше пак да се люби с нея, но нощта отлиташе. Задоволи се само с една целувка.

Устните ѝ посрещнаха неговите с готовност и нетърпение и ръцете ѝ го обгърнаха.

— Нима съм заспала?

— Като новородено.

— Как ми се иска да можех да остана през цялата нощ — прошепна тя до косъмчетата на гърдите му.

— Мисля, че почти го направи.

— О, не! — Тя грабна разпилените си дрехи. — Не искам да ме видят как излизам от мината. Ще разберат, че си тук.

Гейб не си направи труда да ѝ обяснява, че те навярно много добре съзнаваха, че той е наоколо, иначе нямаше да стоят тук и да го дебнат толкова време.

— Ще се видим довечера.

На мъждивата светлина на лампата лицето на Оливия изглеждаше измъчено.

Той погали с пръст страните ѝ.

— Недей да тъжиш, съкровище. Това тук скоро ще свърши.

— Мислиш ли?

— Убеден съм.

Гейбриъл забеляза, че тя не му повярва, но все пак се усмихна.

— Довечера пак ще дойда — каза Оливия и го целуна бързо, отдръпвайки се, преди някой от двамата да се поддаде на изкушението.

Данахър загледа отдалечаващата се светлина, после запали своя фенер и започна да разтрива схванатите мускули в крака си. Краченето из малкия страничен тунел, в който се криеше, го умори. Щяха да минат дни, преди силите му да се възвърнат напълно, но той нямаше достатъчно търпение да чака толкова, заврян като плъх в дупката си, докато ловците обикалят наоколо и го дебнат. Крайно време беше да види отново дневната светлина и да приключи нещата е Ейс Кандлис.

Не точно слънчева светлина видя Гейб, когато излезе от тунела. Небето бе зловещо и в пълна хармония с това, което би могло да се случи през този ден — може би последният за него. Новата превръзка, която Оливия му беше направила вечерта, вече беше пропита с кръв, но той не ѝ обърна внимание. Това вероятно беше само капчица от

кръвта, която по всяка вероятност щеше да се пролее през този ден. Надяваше се поне част от нея да принадлежи на Кандлис.

Утринта беше още тиха, когато се приближи до къщата. Елън цепеше дърва и дъхът ѝ излизаше на гъста пара в мразовития въздух всеки път, щом вдигнеше брадвата. Очите ѝ се разшириха, щом го съзря.

— Елън, оседлай Лонгшот. Бързо, моето момиче.

— Татко! Какво правиш?

— Тръгвам. Хайде, върви! Нямам много време.

Тя хукна да изпълнява заръката му, а в този момент иззад ъгъла се показа Оливия.

— Какво си мислиш, че правиш? — извика тя с глас, който без съмнение използваше за най-вироглавите си пациенти.

Гейб не можа да се въздържи и се усмихна. През нощта тя бе мека и нежна като топла мед, а тази сутрин бе като закалена стомана.

— И днес денят е достатъчно добър за разчистване на сметки. Но все пак ми се ще аз да посоча мястото, а моят избор определено не включва поляната пред дома ми.

— Гейбриъл Данахър О'Конъл! Ти определено не си във форма за такова нещо.

— Разбира се, че съм. Къде е Кати?

Възмутената въздишка на Оливия замръзна като бял облак в студения въздух.

— Снощи Кати взела Мърдок и тръгнала към Елхорн, за да доведе шерифа. По-рано бях споменала, че ако бъдеш съден, имаш шанс да те оправдаят и тя се нагърби сама със задачата да доведе властите. Изобщо не ме попита, нито пък можа да изчака повече, отколкото ѝ позволяваше търпението. А то не е много.

— По дяволите!

Елън дотича с Лонгшот зад себе си. Гейб пое юздите от ръцете ѝ и със смръщено от болка лице се качи на коня.

— Да се надяваме, че Кандлис ще тръгне след мен вместо след нея, а още по-добре изобщо да не я е забелязал.

— Не я е видял, татко — каза Елън с надежда. — Нали знаеш колко я бива да се промъква.

— Да-а. За първи път съм благодарен за това.

— Гейбриъл, недей. Моля те, недей. Върни се обратно в мината. Може би още не са те видели.

Той само поклати глава.

— Ти си най-вируглавият, най-глупавият и безразсъден мъж на света.

— Това е от ирландската ми кръв.

Данахър се опиваше дори само като я гледаше. Даже и ядосана пак беше красива. Как бе могъл да я смята за обикновена навремето? Елън го гледаше със сериозни очи. Постара се да запечата двете лица в паметта си, после отправи още една молитва за последна милост към свети Патрик — наистина последна, закле се той. Ако добрият светия запазеше Елън, Кати и Оливия живи и здрави, Гейб се закле, че ще стане най-големият праведник веднага щом убие Ейс Кандлис. Обещанието не значеше много, понеже най-вероятно му оставаха само още няколко часа живот, но той се надяваше добрият стар Патрик да не придирия чак дотам.

— Вие двете останете в къщата. Дръжте оръжие подръка и двете, в случай че не успея да докопам Кандлис и той се върне за разправа тук. Елън, оттук нататък очаквам вие двете с Кати да се грижите за Оливия, ясно ли е?

— Да, татко. — Гласът на Елън потрепери.

Той чу как Оливия изруга, щом скочи на гърба на Лонгшот и се насочи към пътеката.

— Гейбриъл, по дяволите, ако се оставиш да те убият, ще...

Заплахата бе прекъсната от свистенето на куршум, който се заби само на крачка от Лонгшот. Сбогуването бе продължило повече, отколкото трябваше.

— Влизайте вътре! Веднага! — заповяда Гейб на Елън и Оливия.

Следващият куршум се заби в бора, който използваша за съобщения с Кривака. Гейб слезе от кобилата и я плесна с ръка по задника в посока към конюшната. Със задоволство видя, че Оливия и Елън се вмъкват в къщата през големия заден прозорец, вместо да заобикалят отпред. Появиха се отново само след миг с оръжие в ръка. Оливия държеше пушка, а Елън пистолет и израженията им бяха достатъчно яростни, че да убиват само с поглед.

Гейб изтича към хралалака в края на поляната тъкмо когато дъжд от куршуми засипа като дъга мястото, на което бе стоял допреди

малко. Нямахте нищо против Кандлис да стреля накъдето и да е, стига да не се целеше към къщата. А съвсем без стрелба щеше да е най-добре.

— Кандлис, ти, подли кучи сине. Ела тук долу и се бий като мъж, без да се криеш зад скалите.

Нова градушка от куршуми отвърна на предизвикателството му.

— Колко сте се събрали там? Трима? Четирима? Толкова много помощници ли ти трябва, за да сгациш някакъв си смотан ирландец, а, Кандлис? Ела да се бием лице в лице. Само ти и аз, без да замесваме странични хора в разпратата си.

За миг над долината се възцари тишина.

— Страхуваш се да не си изцапаш ръцете с кръв, а, Кандлис? Пък аз си мислех, че ти се ще да усетиш как кръвта ми се стича по собствените ти ръце. Толкова по-задушевно е, отколкото с пистолет.

Сякаш и дърветата затаиха дъх. Тогава дойде отговорът, за който се беше молил Гейбриъл. Свети Патрик очевидно си знаеше работата.

— Не се страхувам да се бия с теб, О'Конъл. Слизаме долу. Не се опитвай да шикалкавиш.

Пак се спусна завеса от тишина, сякаш първото действие на пиесата бе свършило, а второто още не беше започнало. Сърцето на Оливия биеше бясно и ѝ се струваше, че някоя вена или артерия може да се пръсне от напрежение. Тези тревожни удари бяха започнали още от зори, когато се бе прибрала в къщата и бе установила, че Кати е тръгнала към Елкхорн през нощта.

— Опитвах се да я спра! — бе проплакала Елън. — Но тя изобщо не ме послуша! Заяви, че ти си казала, че баща ни има по-голям шанс със закона, отколкото с Ейс Кандлис.

Оливия наистина го беше казала. Освен това беше и забранила на Кати да излиза, за да не я хванат Кандлис или хората от шайката му.

— Тя е такъв инат! — Елън театрално бе вдигнала очи. — Но е и единственият човек, който би могъл да се промъкне покрай Кандлис. Тя е като змия сред високи треви.

Оливия не можеше да направи нищо друго, освен да чака и да се моли. Именно тогава се бе появил и Гейбриъл с невероятната идея, че точно сега му е времето да действа. Мъже! Твърдоглави, нетърпеливи, отдаващи значение най-вече на животинските си инстинкти, а не на здравия си разум!

Виждаше го как се е свил в храсталака с готово оръжие в ръка и оглежда изпитателно долината и дърветата. Ако очакваше, че Ейс Кандлис ще се бори с него честно, тогава със сигурност нямаше право да обвинява нея в наивност.

— Елън, искам да се измъкнеш отпред и да се скриеш в гората, докато всичко това свърши.

— Но, Оливия...

— Без спорове. Тръгвай. Вземи Хънтър със себе си, също и един от онези пистолети. Не се връщай, докато аз или баща ти не извикаме, че всичко е наред.

— Но...

— Тръгвай!

Тя тръгна. Щом Елън се отдалечи, Оливия прегърна оръжието като бебе и прекрачи ниския прозорец на задната стена на къщата.

Гейбриъл не бе особено доволен.

— Върни се обратно в къщата, Оливия.

— Не. Кандлис води трима мъже със себе си. Трябва ти подкрепа.

— Ще ми помогнеш повече, ако си в къщата, така няма да има нужда да се притеснявам за теб.

Тя поклати глава.

Преди Гейбриъл да успее да протестира отново, звукът от счупени клони възвести пристигането на Кандлис. Четирима конника си пробиха път през храсталака и се спряха на края на поляната. Начело бе Кандлис. В ръцете си държеше оръжие, насочено към Гейбриъл. Наредени зад него, хората му не сваляха очи от Гейб. На Оливия те никак не й допадаха — нито външният им вид, нито погледите им.

— Прибери се в колибата, Оливия.

— Няма. — Тя намести по-удобно оръжието в ръцете си. — Може да вярваш в честния двубой колкото щещ, но аз все пак ще остана тук и ще държа тези типове под око.

— Влез в къщата.

— Няма. — Тя пренебрегна гневния поглед, с който той я стрелна. — Имам право да бъда глупачка точно колкото теб.

— Без номера, О'Конъл! — Кандлис навлезе в поляната, без да сваля прицела си от Гейб. — Хвърли пушката. И пистолетите.

— Ще хвърлим оръжията си заедно, Кандлис. Ти, твоите хора и аз. По едно и също време. Така е честно.

— А тя?

— Тя също. — Гейбриъл я изгледа строго. — Но аз съм този, който ще те убие, Кандлис. Няма нужда да се тревожиш за нея.

— Не виждам нещата точно така. — Той погледна към Оливия. — Свалете оръжието, госпожице Барън, или ще пробия дупка в главата на О'Конъл, както е застанал тук. А ако той пръв ме удари, приятелите ми ще го застрелят. Какво ще кажете?

— Прави каквото ти казва, Оливия! — Тонът на Гейбриъл бе като изкован от желязо.

Щом нещата бяха поставени по този начин, Оливия реши, че ще е по-мъдро да се подчини. Тя внимателно остави оръжието на земята.

— Сега се отдалечи от него! — нареди Кандлис.

Тя отстъпи към прозореца.

Кандлис се ухили.

— Поне този път си намери бяла жена, О'Конъл.

Очите на Гейбриъл се присвиха. Оливия осъзна в този момент, че и двамата мъже охотно биха се простили с живота си само за да усетят кръвта на другия по ръцете си. Смъртната омраза в очите им говореше, че за тях куршумите и пистолетите не бяха достатъчно лични като средство за разчистване на сметки.

Кандлис слезе от коня си и хвърли оръжието си на земята.

— Хвърлете пистолетите си, момчета, че дамата ще нададе вой.

Мъжете хвърлиха пистолетите и две пушки близо до другите оръжия, насмешливо докоснаха перифериите на шапките си и кимнаха към Оливия. Пистолетите на Гейбриъл и пушката му допълниха купчината извън досега на всички.

— Сега ще видим от какво си направен, О'Конъл.

Докато Оливия и помощниците на Кандлис ги наблюдаваха, Гейбриъл и Ейс обикаляха един около друг.

Кандлис нападна пръв. Понеже беше сакат, атаката не бе от най-бързите, но Гейб с ранения си крак не бе в по-добра форма. Сграбчиха се, като всеки се стремеше да докопа гърлото на другия. Кандлис успя. Оливия се задъха, като видя как лицето на Гейбриъл почервения, но той успя да промуши ръце отдолу и да разкъса хватката. Двамата, залитайки, отстъпиха назад. Гейбриъл изрече задъхано:

— Май прекалено дълго си седял зад бюро, Кандлис.

— Още имам достатъчно сили, за да те пратя на оня свят, копеле. Няма да отнеме много време.

Кандлис бързо замахна с десния юмрук. Гейбриъл се приведе и заби здрав удар в корема на противника си. Другият му юмрук докосна брадичката на Ейс. Кандлис политна назад и се просна на земята. Гейбриъл се метна върху него. За момент двамата се затъркаляха като хлапета и засумтяха от отвратително доволство. Някак си успяха да се изправят на крака, като още се удряха. По двете лица имаше размазана кръв и мръсотия.

Времето сякаш спря и целият свят се бе съсредоточил около двойката, която се биеше, спъваше, вкопчваше, риташе и търкаляше по поляната. Оливия чуваше затруднените хрипове, които идваха от гърдите им. Превръзката на крака на Гейбриъл бе почерняла от кръв. Веждата му беше цепната и кръвта се стичаше огненочервена по лицето и шията му. И Кандлис не изглеждаше по-добре.

Ейс се изви и сякаш съсредоточи цялата си сила в този удар. Гейбриъл го избегна и запрати Кандлис с главата напред в дънера на едно дърво близо до края на поляната. Чу се тъп звук като от брадвата на Кати, когато цепеше дърва. Краката му се огънаха и той бавно се свлече по дънера. Преди да успее да се съвземе, Гейбриъл вече го беше възседнал, хванал с ръце шията му и го стискаше. Лицето на Кандлис почервения. После стана пурпурно.

Потресена от дивацината, на която беше свидетел, Оливия пристъпи напред, но Гейбриъл не бе напълно обсебен от мания да убива. Ръцете му леко отпуснаха врата на Кандлис.

— Предаваш ли се, мръснико?

Ръката на Ейс потупа земята в знак на съгласие.

— Ще кажеш ли пред властите какво се случи наистина, когато жена ми умря?

Ръката отново потупа отчаяно земята. Очите на Гейбриъл се присвиха, два зелени въглена горяха на маска, направена от мръсотия и кръв.

— Би трябвало така или иначе да те убия. Струва си да увисна на въжето, като знам, че ти вече се пържиш в ада.

— Гейбриъл — нежно промълви Оливия и смъртоносният огън в очите му поутихна.

Изведнъж Оливия рязко бе избутана настрана. Преди да осъзнае какво става, един от мъжете на Кандлис халоса Гейбриъл по главата с приклада на пушката си. Той падна, без да издаде звук.

Ейс Кандлис изстена, затърка моравото си гърло и клатушкайки се, се изправи на крака.

— Крайно време беше, идиот такъв. Какво, по дяволите, чакахте?

Оливия изтича към лежащия Гейбриъл и коленичи до него, но друг тип от шайката я сграбчи за ръката и я побутна към къщата.

— Не се пречкай, жено, да не пострадаш.

— Вие дадохте дума! — Оливия се почувства като идиотка в момента, в който изрече думите. Как може Гейбриъл да повярва, че тези типове няма да се намесят в боя!

Кандлис дрезгаво се изсмя.

— Не съм толкова тъп, госпожице Барън. Роджърс, сложи копелето на коня си и нахлузи примка на шията му. Преди две години се заклев, че ще гледам как О'Конъл се гърчи на въжето и смятам да не се лишавам от това удоволствие. Залейте го с кофа вода. Искам да е буден, когато въжето се затяга около врата му.

Оливия безпомощно гледеше как Гейбриъл бе залят с ледена вода и качен на кобилата. Той се задави и замига, тъй като ръцете му бяха привързани зад гърба и около врата му имаше примка от грубо въже.

— Не можете да направите това! — заяви Оливия. — Не можете да го обесите без процес! Законът...

— Накарайте я да млъкне! — нареди Кандлис на един от хората си. — Писна ми от хленченето й.

— Ейс, тя ще ни създаде главоболия.

— Просто я накарай да млъкне. Никой няма да повярва на някаква си курва.

Роджърс я сграбчи. Друг тип замахна с юмрук, но Оливия успя да се отскубне от ръцете на Роджърс. Ударът попадна в рамото му, вместо по нейната челюст. И двамата мъже изругаха.

— Върни се в къщата и стой там, Оливия! — Гласът на Гейбриъл звучеше дрезгаво, защото примката вече го задушаваше. Лицето му беше ожулено, едното око подуто, но погледът, отправен към нея, бе спокоен и твърд. — Прибери се в къщата. Кандлис, тя няма да ти създава никакви проблеми.

Кандлис се ухили и започна да го дразни.

— Може би трябва просто да се постарая да не ѝ липсваш, след като си отидеш, О'Конъл. Това е... — Той се изкикоти. — ... идеалното разрешение. В края на краищата си известен като убиец на жени. Какво по-добро оправдание бих могъл да имам от това, че съм те намерил как малтретираш и убиваш друга жена? Нали Монтана е вече щат? Не можем да си затваряме очите пред такива неща, след като сме част от цивилизования свят и Съюза.

Кандлис продължи да се опива от собствения си глас, като изреждаше какво би могъл да стори на Оливия след смъртта на Гейбриъл. Заклещена между хората на Кандлис и къщата, младата жена съзря пушката си там, където я бе хвърлила по-рано. Останалите пушки, които бяха натрупани отгоре, вече ги нямаше, понеже мъжете си ги бяха взели и сега нейното оръжие лежеше само и изкусително близо. Тя се хвърли към него, грабна го и взе на прицел най-близкия враг.

— Не се приближавай или ще стрелям.

Мъжът изсумтя. Тя зареди и той млъкна.

— О, госпожице Барън! — извика Кандлис. Усмихна ѝ се и насочи пушката си към нея. — Хвърлете оръжието.

— Не и преди да застрелям един или двама от вас. Някой да желае да е първи?

Кандлис продължаваше да се усмихва, но хората му неспокойно поглеждаха оръжието, което тя държеше с такава увереност.

— Вашият шеф май ще позволи някои от вас да бъдат застреляни — каза им Оливия, залагайки на колебанието, което видя, изписано по лицата им. — Струва ли си да умрете заради неговото отмъщение?

Въпреки студа, ръцете ѝ се потяха и оръжието изглеждаше хлъзгаво. Молеше се да има достатъчно смелост да стреля, ако се наложеше. Реши да нажежи обстановката още повече.

— Ти си луд, Кандлис, щом мислиш да линчуваш човек, който още не е осъден, и замисляш убийство на невинна жена. Твоите хора няма да те оставят току-така да го направиш, особено ако е вероятно да бъдат убити през това време. Срежи въжето на Гейбриъл и го отведи обратно в Елкхорн. Така ще имаш възможност да го видиш наказан и никой няма да пострада.

Мъжете неуверено изгледаха Кандлис.

— Ще слушате глупостите на някаква жена? — Той вдигна пушката си и се прицели. Кожата от лявата страна на Оливия настръхна, като че ли предварително можеше да усети мястото, в което щеше да се вреже куршумът. Възприятията ѝ се изостриха. Долови острата миризма на боровете, усети влажното докосване на студения вятър по лицето си. Погледът на Гейбриъл, впит в нея, бе като огън, а този на Кандлис — като лед. В ръцете ѝ оръжието бе тежко и хлъзгаво от пот. Кръвта шумно бучеше във вените ѝ, а дъхът ѝ беше като ураган, свистящ в дробовете ѝ.

Странно защо не изпитваше страх, когато насочи пушката към Кандлис.

— Палецът ми е запянал петлето, господин Кандлис. Ако ме застреляте, и самият вие ще пострадате.

Пушката на Кандлис не помръдна.

— За бога, пусни я. Изпрати я надолу по пътеката. Тя няма нищо общо с това.

На Кандлис очевидно му достави удоволствие молбата на Гейбриъл. Усмихна се и отвори уста, за да отговори в мига, в който прозвуча изстрел. Усмивката му се изкриви в гримаса, той изпусна пушката и се свлече на земята, хванал крака си с ръка.

Оливия изтича към Гейбриъл и свали въжето от клона.

— Татко! — извика Кати, когато излезе на поляната. Зад гърба ѝ яздеше Кривака с доста воини от Черните крака, които Оливия не се потруди да преброи. Изглеждаха повече и от дърветата в гората и очите на всеки светеха като черен мрамор.

Роджърс изруга и се смрази на място. Другарите му се втренчиха в гладните черни дула на индианските пушки и не помръднаха.

— Татко! Добре ли си?

Гейбриъл се свлече от коня в ръцете на Оливия.

— Срецнах Кривака по средата на пътеката, тате. Чул, че си избягал от затвора и беше тръгнал да помогне.

— Е, ами той точно това направи — каза Гейбриъл, търкайки гърлото си.

Кривака се приближи до мястото, където Кандлис полагаше напразни усилия да се изправи, и го ръгна с пушката си.

— Този ли уби Ездачката?

— Брат му уби Мини — отвърна Гейбриъл, — но този тук отне честта на Ездачката, опита се да ме обеси два пъти и заплаши близначките и Оливия.

Кривака блъсна Кандлис достатъчно силно, за да се строполи на земята.

— Той ще умре.

— Не! — изквича Кандлис. — Не ме оставяй в лапите на този дивак, О'Конъл. Ти си бял, за бога. Знаеш ли какво ще направи той с мен?

Кривака се ухили смъртоносно.

— Ездачката бе любимата ми сестра, бледолики. Дълго чаках Конегледача да те посочи с пръст, та да знам кой си.

Кандлис обърна умоляващо лице към Гейбриъл.

— Направи нещо!

— Ха, защо ли? — Гейбриъл обгърна с ръка Кати и Оливия. — И защо, по дяволите, смяташ, че трябва да го направя?

— Защото си бял, по дяволите!

— И какво от това?

— Ако позволиш на тези копелета да ме убият, няма да мога да кажа на съдията във Вирджиния Сити истината за деня, когато застреля Бък.

Ръката на Гейбриъл стисна Оливия по-здраво. Той се поколеба за миг, после каза:

— Вярно. Но, от друга страна, след всичко, което направи, мога да рискувам със закона и да видя какво ти е приготвил изобретателният Кривак.

Кандлис пребледня още повече. Оливия едва не го съжали.

— А всъщност може би не. — Гейбриъл сериозно изглежда Кривака. — Ако убиеш Кандлис, братко, бледоликите ще продължат да мислят, че съм убил сестра ти.

Изражението на индианеца бе неразгадаемо. Пушката, насочена към Кандлис, не помръдна.

— Той ще бъде съден и наказан за престъпленията си, братко.

— Бледоликите няма да го накажат за това, което е сторил на Ездачката. На тях не им пука, защото тя беше една от червенокожите.

— Ако те не го накажат, тогава ние ще го направим — ти и аз.

Звукът, който Кривака издаде, поразително приличаше на ръмжене. Той слезе от коня, извади ножа си и преди някой да успее да помръдне, направи три разреза на едната буза на Кандлис. Ейс изпищя.

— Това е моят белег — заяви Кривака. — Ти ми принадлежиш, бледолики. Засега те давам на брат ми, но ти принадлежиш на мен. Нека Земята и Небето се вслушат в думите ми, когато аз кажа, че ще умреш.

Той избърса окървавения нож в панталона си и скочи на седлото.

— Ще дойдем с теб до Вирджиния Сити, Конегледачо, за да не ти избяга този тип.

— Благодаря ти, братко. Вземи го сега, както и останалите. Ще се срещнем надолу по пътеката.

Кривака и придружителите му чевръсто завързаха Кандлис и шайката му един зад друг и тръгнаха към пътеката. Щом се изгубиха от очите им, Оливия притисна глава в рамото на Гейбриъл.

— Мислех, че и двамата ще умрем.

Пръстите му се плъзнаха нагоре по шията ѝ и леко замасажираха тила ѝ.

— И аз така мислех, съкровище.

За момент тримата стояха мълчаливо и се наслаждаваха на спокойствието на празната поляна. После гласът на Кати оформи въпроса:

— Сега вече всичко наред ли е, татко?

— Всичко ще бъде наред, Кати, момичето ми. Кълна се, че ще бъде. — Той нежно я потупа по гърба. — Върви да намериш сестра си.

— Къде е тя?

— Крие се в гората — отвърна Оливия.

— Близо до ума — присмя се Кати.

Щом Кати изчезна да търси Елън, Гейбриъл извърна Оливия към себе си, за да я прегърне.

— Надявам се, че наистина си била искрена, когато ми каза, че ще се омъжиш за мен, докторке. Защото както изглежда, май все пак ще имаме бъдеще.

Тя вдигна глава, за да го погледне в лицето.

— Наистина ли искаш да се ожениш за жена, която по-често мирише на карбол, отколкото на парфюм?

Тъглчетата на устата му потрепнаха.

— Това ще бъде голяма жертва, но какво да се прави.

Оливия се засмя и на шега го заплаши с юмрук. Той се приведе, хвана ръката ѝ и плътно я притисна към себе си, за да я целуне така, че краката ѝ да се подкосят и да ѝ се завие свят.

— Мисля, че ще се примиря с карбола — отвърна той с усмивка, — ако можеш да се справиш с един ирландски непрокопсаник и двете му дяволски щерки.

— Ако ме целуваш така всеки ден, ще се справя.

— Добре. Така както живея, май ще ми трябва лекар в семейството.

Той отбягна още един удар и бързо я целуна.

— Хайде, любов моя. Да намерим момичетата и да тръгваме към Вирджиния Сити.

Издание:

Емили Кармайкъл. Невъзможно бягство

Американска. Първо издание

ИК „Хермес“, Пловдив, 1995

Редактор: Виктория Петрова

Коректор: Ева Егинлиян

ISBN: 954-459-210-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.